ION HOBANA

Misterul ROSWELL

după cincizeci de ani

Biblioteca Misterelor

Agni

«Universul nu este mai ciudat decât ni-l imaginăm noi, el este chiar mai ciudat decât ni l-am putea imagina.»

John Haldane

ION HOBANA

Misterul Roswell
după cincizeci de ani

Editura AGNI

Redactor de carte | Iolanda Malamen
Coperta | Ioan Andrei Egli
Culegere computerizată | Georgeta Murariu
Tehnoredactare computerizată | Gabriela Chiorăscu

Toate drepturile legale asupra prezentei lucrări aparțin Editurii AGNI. Reproducerea, fie și parțială, a conținutului lucrării, este permisă numai cu acordul scris al Editurii AGNI.

Copyright © Editura AGNI, 1997
C.P.: 13-125, Bucuresti, România
Fax: (01).230.73.36

ISBN 973-97983-2-2

Mulțumiri

Maurizio Baiata, Hilary Evans,
Michael Hesemann, Philip Mantle,
Emil Onea, Claudiu M. Patt,
Roberto Pinotti, Pier Luigi Sani,
Jean Sider, Javier Sierra

1. PRELUDIU

Printr-un consens foarte rar întâlnit în micul univers al ufologiei, minat de orgolii, rivalități și contradicții, se consideră că era modernă a fenomenului OZN își are începutul în ziua de 24 iunie 1947. Este vorba, evident, despre celebra observație a lui Kenneth Arnold, om de afaceri prosper din Boise, Idaho și pilot încercat, cu peste patru mii de ore de zbor la activ. Dată fiind importanța acestei observații, prezentată la noi doar incomplet sau distorsionat, voi reproduce, mai jos, raportul întocmit de ATIC (Air Technical Intelligence Center)*, pe baza relatării martorului:

"La 24 iunie 1947, orele 14, dl. Kenneth Arnold a decolat de pe aeroportul Chehalis, Washington, cu avionul său personal și s-a îndreptat spre Yakima, Washington. Călătoria d-lui Arnold s-a prelungit cu o oră, datorită căutării unui mare avion de transport al marinei, despre care se presupunea că se prăbușise în apropierea zonei de sud-vest a Muntelui Rainier, la o altitudine de circa 9500 de picioare, adică altitudinea aproximativă a platoului înalt din care se ridică Muntele Rainier. (După o căutare fără rezultat, Arnold s-a îndreptat din nou spre Yakima.)

Dl. Arnold a relatat că văzduhul era atât de limpede, încât era o adevărată plăcere să zbori și, așa cum fac cei mai

* Centrul de informații tehnice al Aviației.

mulți piloți când văzduhul e limpede, ei aflându-se la o înălțime mai mare, își lăsa avionul să zboare, stând pe locul său și privind cerul și pământul.

...Cerul era curat ca un cristal. El nu zburase mai mult de două sau trei minute pe ruta sa (spre Yakima – I.H.), când aeroplanul a reflectat o lumină strălucitoare. Mai întâi nu și-a dat seama de unde venea lumina, apoi a văzut spre stânga și la nord de Muntele Rainier, un șir de nouă obiecte cu un aspect ciudat zburând dinspre nord spre sud, la o înălțime de circa 9.500 de picioare. Se apropiau foarte rapid de Muntele Rainier și el a presupus că sunt avioane cu reacție.

La un interval de câteva secunde, două sau trei dintre obiecte coborau sau își schimbau puțin ruta, destul pentru ca razele soarelui să le izbească sub un anumit unghi și să se reflecte puternic. Obiectele fiind destul de departe, el n-a putut să le discearnă forma sau formatia.

În vreme ce se apropiau de Muntele Rainier, le-a observat conturul destul de clar. Dl.Arnold a declarat că i s-a părut foarte ciudat că nu le vede cozile, dar a presupus că aparțineau vreunui (nou) tip de avion cu reacție. A estimat că altitudinea obiectelor varia cam cu o mie de picioare în sus sau în jos, dar se situa mereu foarte aproape de orizont, ceeą ce înseamnă că ele se aflau cam la altitudinea martorului.

Dl. Arnold a declarat că obiectele zburau ca gâștele, unul după altul, mai curând în diagonală, ca și cum ar fi fost legate între ele. Păreau să urmeze o direcție anume, dar se și abăteau de la ea, mișcându-se printre piscurile muntoase. Martorul a estimat că distanța dintre el și obiecte era de circa 25 de mile.

... el a estimat că mărimea obiectelor era de aproximativ două treimi din cea a unui DC-4. A observat cum OZN-urile trec peste o creastă acoperită cu zăpadă și a relatat că primul obiect trecea peste vârful sudic al crestei, când ultimul ajunsese deasupra vârfului nordic.

Măsurarea ulterioară a lungimii acestei creste a arătat că ea are aproximativ cinci mile; s-a estimat, deci, că șirul de obiecte era lung de cinci mile. Dl. Arnold a cronometrat zborul

obiectelor între Muntele Rainier și Muntele Adams și a constatat că ele au parcurs cele 47 de mile într-un minut și patruzeci și două de secunde. Asta este echivalentul a 1556,71 de mile pe oră."(Cf.52)

Mary Ann Reese și-a intitulat articolul din care am desprins textul raportului

Omul care a declanșat totul

Kenneth Arnold

și, într-un fel, avea dreptate, chiar dacă observația lui Kenneth Arnold era departe de a fi cea dintâi, în îndelungata istorie a OZN-urilor. Dar, poate cu excepția valului de apariții din 1897 (vezi 63, pp.263-268), ea s-a situat la cele mai înalte cote de interes al publicului și al presei, până la explozia Misterului Roswell. Un interes justificat, în primul rând, de forma, evoluția și mai ales performanța celor nouă obiecte: Chuck Yeager va atinge abia în 1953 viteza de 2650 de kilometri pe oră, la bordul unui avion cu motor rachetă. Pe de altă parte, lui Arnold i se atribuie și paternitatea sintagmei care a făcut ocolul lumii, contribuind în mod substantial la popularitatea dar și la desconsiderarea fenomenului în cauză: farfurii zburătoare. De fapt, businessmanul din Boise, încercând să explice felul în care se deplasau ciudatele obiecte, spusese doar că o făceau

ca niște farfurii aruncate pe suprafața apei. Iar ziaristul Bill Becquette, trimițând o depeșă agenției Associated Press, a transferat comparația din domeniul mișcării în cel al formei. (Cf. 64, pp.62-63)

Din unghiul de vedere al cărții noastre, ar trebui să ne preocupe aserțiunea foarte bine informatului Edward Ruppelt, fost șef al Proiectului Blue Book: "Cu toate că un proiect oficial de cercetare OZN nu a fost înființat înainte de septembrie 1947, Air Force a fost vital interesată de rapoartele OZN începând cu data de 24 iunie 1947, ziua în care Kenneth Arnold a făcut raportul OZN inițial." (69, pp.26-27) Vrând, probabil, să consolideze în mintea cititorilor ideea că Air Force n-a avut de ce să fie "vital interesată" de problema în chestiune înainte de 24 iunie 1947, Ruppelt supralicitează, chiar în paragraful următor, afirmând că "acest incident a fost observația OZN inițială..." (id.) Insistența are însă, uneori, un efect contrar celui dorit. Cititorul atent constată că observațiile "nu își făcuseră apariția doar odată cu Incidentul Arnold", fapt dovedit de "Rapoartele ulterioare primite de la un meteorolog din Richmond, Virginia, care a observat un «disc argintiu» prin luneta teodolitului său; de la pilotul unui F-47 și trei piloți din formația sa care au văzut «o aripă zburătoare argintie» și de «aeroplanele fantomă» englezesti care fuseseră urmărite de radar la începutul lui 1947...". (id., p.59) Ruppelt ține însă să precizeze că, dacă "toate aceste incidente avuseseră loc mai devreme", "rapoartele despre ele n-au fost primite decât după observația lui Arnold" (id.). Concluzia implicită este că Air Force n-ar fi primit alte rapoarte OZN înainte de 24 iunie 1947, ceea ce constituie nu numai un neadevăr, ci și o tentativă abilă de a explica și justifica atitudinea oscilantă a oficialităților și suita de comunicate contradictorii din acea perioadă.

Un neadevăr, pentru că personalul Air Force raportase observarea unor obiecte neidentificate, încă de la începutul anilor ´40. Iată câteva exemple. La 29 august 1942, Michael Solomon, operator în turnul de control la Baza Aeriană a Armatei din Columbus, Mississipi, a văzut cum două corpuri

rotunde, roșietice, coboară în apropierea Școlii de Aviație a Armatei, planează, accelerează și se îndepărtează rapid. La 10 august 1944, căpitanul Alvah M.Reida, copilotul și servantul unuia dintre tunurile de la bordul bombardierului care se întorcea dintr-o misiune deasupra Sumatrei, au observat un mic obiect sferic, care-i însoțea la o distanță de circa 500 de yarzi; Reida a încercat să-l evite, schimbând mereu direcția și altitudinea, dar obiectul a efectuat aceleași manevre, timp de opt minute; apoi a cotit brusc la 90 de grade și a accelerat rapid, dispărând în nori. Reida a precizat că a prezentat un raport amănuntit Serviciului de Informații, presupunând că era vorba de un nou tip de rachetă sau armă controlată prin radio. În sfârșit, la 1 august 1946, în timpul unui zbor de la Langley Field, Virginia, la MacDill Field, Tampa, Florida, căpitanul Jack Puckett, copilotul și inginerul de la bordul unui C-47 au observat, circa trei minute, un obiect care s-a apropiat de avion și a virat la o distanță de aproximativ 1000 de yarzi; era de formă cilindrică, de două ori mai mare decât un bombardier B-29 și avea hublouri luminate. (82. pp.19 și 23). Nu vi se pare firesc ca Air Force să fi fost "vital interesată" de aceste rapoarte, provenind de la martori de înaltă calificare și descriind obiecte zburătoare neconvenționale, cu dimensiuni, evoluții și performanțe superioare celor ale aeronavelor existente ? Si este de crezut că Ruppelt, având acces la toate dosarele ATIC, a omis să cerceteze tocmai depozitiile personalului Air Force? Sunt întrebări retorice, întrucât documentele obținute în ultimii ani în virtutea FOIA (Freedom of Information Act)* dau un răspuns neechivoc.

La 25 ianuarie 1949, generalul C.P.Cabell, directorul Serviciului de Informații al Air Force, îi trimitea omologului său din U.S.Army o scrisoare din care citez:

"a. Investigații amănunțite privind toate obiectele zburătoare neobișnuite raportate din iunie 1946 până astăzi au fost efectuate de un grup special depinzând de Cartierul General al Air Materiel Command**, Baza Air Force Wright - Patterson, Ohio.(...)

* Legea privind libertatea de informare.

** Comandamentul pentru înzestrarea aviației.

b. Din 210 incidente, au fost explicate circa douăzeci (20) la sută. (...)

c. Până în acest moment, nu există o dovadă palpabilă care să îndreptățească teoria că unele dintre aceste incidente ar putea fi atribuite activității unei națiuni străine. Pe de altă parte, nu există nici dovezi care să înlăture în mod categoric o astfel de posibilitate, mai ales că unele incidente care s-au petrecut în străinătate ar fi putut să implice avioane străine. Posibilitatea implicării unor aparate străine este mai putin probabilă în cazul incidentelor interne și ar consemna existența unor performanțe care depășesc multe limite bine definite în știința aeronauticii. Oricum, multe incidente raportate de observatori demni de încredere și competenți au rămas neexplicate." (Cf. 71, p.47).

Documentul demonstrează că Air Force "a fost vital interesată de rapoartele OZN" încă din luna iunie 1946 și că astfel de rapoarte au fost primite cel puțin cu un an înaintea observației lui Kenneth Arnold. Un interes justificat de procentul foarte important de "incidente" neexplicate. Iată ce afirma Ruppelt în cartea sa, ***Raportul despre obiectele zburătoare neidentificate*** (1956), din care am citat și până acum: "Până la sfârșitul lui 1948, Proiectul Sign* primise mai multe sute de rapoarte OZN. Dintre acestea, 167 fuseseră considerate rapoarte bune. Cam trei duzini erau etichetate «Necunoscut» (Op. cit., p.66) Trei duzini înseamnă peste 20% – dar din scrisoarea lui Cabell reiese că acesta era procentul de "incidente" explicate, restul de 80% rezistând tentativelor de identificare ale investigatorilor! Un procent covârșitor, care infirmă categoric datele statistice publicate de Air Force de-a lungul celor două decenii de existență oficială a proiectelor de cercetare a fenomenului OZN. Semnificativă este si evocarea, la modul generic, a performanțelor extraordinare ale aparatelor "străine", însoțită de sublinierea credibilității și competenței martorilor. Sunt aprecieri care se referă, evident, la întreaga perioadă aflată în discuție, susținând opinia că interesul față de "obiectele zburătoare neobișnuite" nu s-a născut abia la 24 iunie 1947.

* Semn.

Vară fierbinte

Un alt document, datat 30 iulie 1947, a fost transmis F.B.I.-ului de Air Force. Întemeindu-se pe studierea a 18 rapoarte, înregistrate între 19 mai și 10 iulie, el conchide că "Existența «farfuriilor zburătoare» nu este deloc imaginară si nu se datorează în prea mare măsură unor fenomene naturale. Ceva zboară cu adevărat în văzduh." Iată și constatările desprinse din analiza observațiilor, aparținând, în majoritate, piloților militari:

"1. Aceste obiecte par metalice, sau cel puțin suprafața lor exterioară este metalică.

2. Când este observată o dâră de fum, ea este ușor colorată, ca o ceață albastră-cafenie, asemănătoare celei lăsate în urmă de o rachetă.(...)

3. În privința formei, toate observațiile arată că obiectul este circular, sau cel puțin eliptic, cu baza plată și ușor bombat în partea de sus. Dimensiunile estimate sunt cam cele ale unui C-54 sau Constellation*.

4. Câteva rapoarte descriu două excrescențe, situate în partea dinapoi și simetric pe axa direcției de zbor.

5. Au fost raportate câte trei până la nouă obiecte zburătoare în formație și păstrând distanța dintre ele, cu viteze totdeauna mai mari de 300 de noduri**.

6. Discurile oscilează lateral când zboară în linie dreaptă, ca și cum ar șerpui." (Cf. 6, pp.21-22)

Notând faptul că prima observație supusă acestei analize parțiale a fost înregistrată cu cinci săptămâni înaintea celei a lui Kenneth Arnold, să încercăm să identificăm câteva dintre

* Avioane de transport având o lungime de 30 m si o anvergură de 40 m.
** Peste 555 km/oră.

cele 18 rapoarte. Potrivit bine informatului Donald E. Keyhoe, un pilot privat din Oklahoma City a declarat anchetatorilor Air Force că a văzut un mare obiect circular, în ultimele zile ale lunii mai; obiectul zbura de trei ori mai repede ca un avion cu reacție, fără nici un zgomot. La 12 iunie, locuitorii din Weiser, Idaho, au urmărit două aparate stranii care se îndreptau cu foarte mare viteză spre sud-est, descriind o mișcare de coborâre și ridicare rapidă. (66, p. 36) Inepuizabilul Ruppelt ne oferă și el repere semnificative. La 28 iunie, ora 15.15, un pilot al Air Force zbura aproape de Lake Meade, Nevada, la bordul unui F-51, când a văzut o formație de cinci sau șase obiecte circulare. În acea noapte, la ora 21.20, doi piloți și doi ofițeri de informații de la Baza Air Force Maxwell din Montgomery, Alabama, au văzut o lumină strălucitoare la orizont, care s-a îndreptat spre ei în zigzag, cu accelerări bruște; când a ajuns chiar deasupra lor, a făcut o cotitură abruptă de 90o și a dispărut spre sud. La 4 iulie, s-a înregistrat un număr de rapoarte care n-a fost depășit, pentru o singură zi, decât în 1952. Cele mai multe proveneau din zona orașului Portland, Oregon. La ora 11, pasagerii unui autocar au văzut patru obiecte discoidale deasupra Muntelui Jefferson. La ora 13.05, un polițist a remarcat cum câțiva porumbei încep să se agite, ca și cum ar fi fost speriați de ceva. A privit în sus și a văzut cinci mari obiecte discoidale, două îndreptându-se spre sud și trei spre est. Zburau cu mare viteză și păreau să oscileze în jurul axei lor laterale. Câteva minute mai târziu, doi alți polițiști, amândoi foști piloți, au observat trei obiecte asemănătoare zburând unul în urma altuia. Patru colegi de-ai lor au raportat Cartierului General al Poliției Municipale că urmăresc trei până la șase discuri, având forma unor "capace de roți cromate" care zboară foarte repede, oscilând în jurul axei. În sfârșit, echipajul unui avion al companiei United Airlines a văzut cinci obiecte conturându-se în lumina apusului, curând după ce decolase de pe aeroportul din Boise, Idaho, la ora 20.04. Le-a urmărit zburând spre nord-est pe o distanță de circa 45 de mile, până ce au dipărut. În raportul pilotului se precizează: "Nu suntem în stare să spunem dacă

s-au îndepărtat cu o viteză mai mare decât a noastră, ori s-au dezintegrat. Nu putem afirma că erau rotunde, ovale sau aveau o altă formă, dar orice ar fi fost, nu erau avioane, nori sau fum." Cel puțin trei observații importante datează din 6 iulie. Un ofițer de poliție din Birmingham, Alabama, a văzut mai multe lumini strălucitoare străbătând rapid văzduhul și a fotografiat una dintre ele. Echipajul unui B-25 al Air Force a raportat deplasarea unui obiect strălucitor, discoidal, la o altitudine mai joasă decât aceea a avionului. La Baza Air Force Fairfield-Suisun din California, un pilot a urmărit un obiect care a parcurs trei pătrimi din bolta cerească în puține secunde, oscilând în jurul axei laterale. (69, pp.31-32)

Ați remarcat, desigur, că o seamă dintre caracteristicile raportate se regăsesc în textul transmis F.B.I.-ului, la 30 iulie 1947: forma circulară, zborul în formație, oscilarea laterală. Putem afirma, deci, că măcar unele dintre cazurile descrise de Keyhoe și Ruppelt s-au numărat printre cele 18 analizate de specialiștii de la Air Materiel Command, contribuind la fundamentarea opiniei că "existența «farfuriilor zburătoare» nu este deloc imaginară..."

Cu toate eforturile autorităților militare de a păstra observațiile sub pecetea tainei, polițiștii și piloții civili nu puteau fi împiedicați să vorbească. Presa și radioul difuzau frecvent relatările lor, ca și comunicatele și comentariile Air Force și ale oamenilor de știință. În acea vară fierbinte, știrile despre controversa iscată în legătură cu farfuriiile zburătoare au trecut peste ocean, cum stă mărturie și un articol din cotidianul românesc "Semnalul", apărut miercuri, 9 iulie 1947. Îl reproduc in extenso:

"Puternice forțe aviatice din St. Unite gata să intervină împotriva unor obiecte misterioase.

New York 8 (Rador). – Corespondentul Agenției Reuter transmite:

Puternice forțe de aviație de vânătoare au stat Luni gata să intervină în statele California și Oregon, pentru a urmări «discurile sburătoare» – obiectele misterioase ce au pus întreaga Americă pe gânduri.

Aceste «farfurii zburătoare» – cum au fost numite – sunt obiecte plate și rotunde, pe care observatorii din 33 de state declară că le-au văzut sburând prin aer, dela 25 Iunie, cu viteza de 1900 km. pe oră.

Oficialitățile par înclinate să nu ia în seamă aceste știri, dar Luni, un avion de vânătoare acționat prin propulsare prin reacție, de pe un aerodrom militar din California, și șase avioane militare de vânătoare de pe aerodromul Portland, din statul Oregon, au stat gata să-și ia sborul în orice clipă, pentru a face cercetări în cazul când «farfuriile sburătoare» ar fi apărut în văzduh.

În această privință, s-au făcut Luni următoarele declarații:

Căpitanul Tom Brown, dîn aviația militară, din Washington, a declarat:

´Aviația militară a verificat timp de zece zile poveștile despre «farfurii sburătoare», fără a reuși să afle despre ce este vorba. Nu credem ca cineva din această țară sau din străinătate să fi reușit să producă proiectile călăuzite, capabile să sboare cu viteza de 1900 km. pe oră, și nici nu sunt în curs experiențe care ar putea explica acest mister. Nu cunoaștem pe nimeni care să procedeze la asemenea experiențe, fie pe seama guvernului, fie pe a sa proprie și specialiștii noștri în proiectile călăuzite sunt tot atât de uimiți ca și noi înșine.´

Un ofițer de marină a arătat că un serviciu special verifică dacă există cineva care să trimeată în văzduh obiecte ce ar putea forma o explicație a acestui straniu mister și că până în prezent rezultatul cercetărilor lui sunt negative.

D. Lincoln White, funcționar al serviciului de presă al departamentului de stat, întrebat dacă există cineva, înăuntru sau în afara Parlamentului, care să facă cercetări asupra acestor obiecte, a declarat că nu cunoaște nimic în această privință.

Un scriitor de probleme științifice a declarat și el, că a văzut «farfurii sburând în apropiere de locuința sa, atât în ultimul timp cât și în timpul anilor trecuți», dar că ele nu erau decât «reflecția unor avioane care au putut fi apoi identificate, prin schimbarea direcției lor de sbor și prin sosirea lor îndeajuns de aproape pentru a putea fi zărite».

În sfârșit, d. David Lilienthal, președintele Comisiunii pentru Energia Atomică, a declarat că «farfuriile sburătoare» nu au nici o legătură cu experiențele atomice."

Corespondentul Agenției Reuter a surprins cu un remarcabil simț de observație atmosfera creată de numeroasele apariții OZN înregistrate în cele două săptămâni care au urmat relatării intens mediatizate a lui Kenneth Arnold. Căpitanul Tom Brown, însărcinat de Air Force să țină legătura cu publicul, i-a mărturisit aceeași perplexitate lui Keyhoe, într-o discuție pe marginea raportului pilotului de la United Airlines:

"– Considerați că problema este serioasă? l-am întrebat.

– Nu putem să închidem ochii, mi-a răspuns el. Prea mulți piloți demni de încredere au observat aceleași lucruri: obiecte rotunde, plate, capabile să lase în urmă orice tip de avion. Toate declarațiile concordă." (66, pp.38-39)

Brown a confirmat și faptul că un aparat cu reacție și șase avioane de vânătoare erau pregătite să intercepteze "farfuriile zburătoare". Pe de altă parte, nu numai "scriitorul de probleme științifice" încerca să minimalizeze întreaga chestiune. Declarația lui David Lilienthal reprezintă o contestare implicită a "teoriei" unui savant care susținea, la adăpostul anonimatului, că "discurile sunt produse prin transmutarea energiei atomice". (Id., p. 39) Adevărul este că, în acea vară fierbinte, începe era confuziei, cum și-a intitulat Ruppelt al doilea capitol al Raportului său. Confuzie care explică și primele reacții contradictorii la evenimentul petrecut în apropiere de Roswell, în primele zile ale lunii iulie.

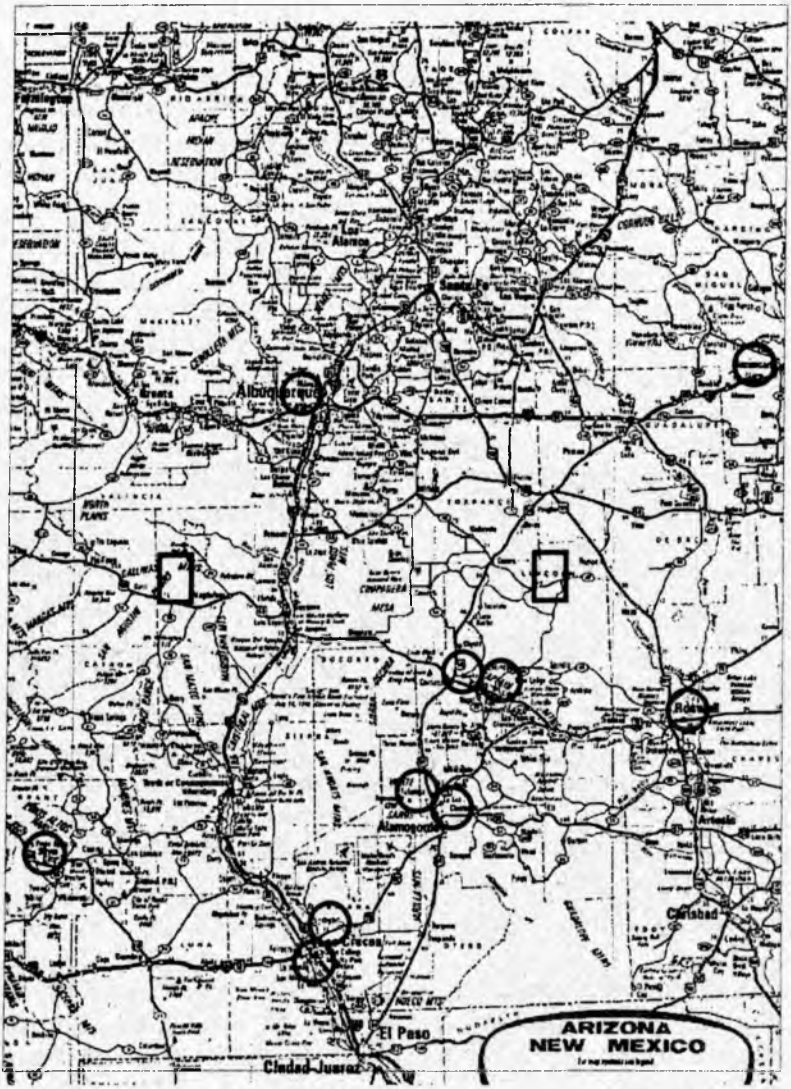

New Mexico. Localizarea pe hartă a câtorva dintre observațiile OZN înregistrate în perioada iunie-iulie 1947. Dreptunghiurile indică zonele unor presupuse prăbușiri de OZN-uri în aceeași perioadă.

2. VÂRFUL AISBERGULUI

Printre zonele cele mai frecventate de OZN-uri în perioada marelui val de observații din iunie-iulie 1947, primul din istoria modernă a fenomenului, s-a aflat statul New Mexico. O trecere în revistă a cazurilor prezentate de Charles Berlitz și William L. Moore (1, pp. 17-19) ne va convinge de acest adevăr:

25 iunie. Un obiect discoidal, de mărimea unei jumătăți de lună plină, a zburat spre sud, pe deasupra localității Silver City. Martor, dentistul R.F. Sensenbaugher.

27 iunie. La ora 9.50, W. C. Dobbs, din Pope, a observat un "disc alb luminând ca un bec electric". După câteva minute, același obiect, sau unul similar, a fost văzut deasupra lui White Sands Missile Range* de căpitanul E. B. Detchmendy; obiectul se îndrepta spre sud-vest. La ora 10.00, doamna Appelzoller, din San Miguel, l-a văzut deplasându-se în aceeași direcție.

28 iunie. Zburând aproape de Alamogordo, căpitanul pilot F.Dvyn a observat cum "o sferă de foc lăsând o dâră albastră în urmă" trece pe sub avionul său și pare să se dezintegreze.

29 iunie. O echipă de experți în rachete, condusă de dr. C.J. Zohn, a urmărit un disc argintiu evoluând la mare înălțime deasupra lui White Sands Proving Ground**.

* Poligonul rachetelor de la White Sands.

** Terenul de testare de la White Sands.

30 iunie. Un muncitor de la calea ferată, numit Price, a observat treisprezece discuri argintii zburând în șir indian deasupra orașului Albuquerque. Îndreptându-se mai întâi spre sud, ele și-au schimbat brusc ruta spre est, apoi spre vest și au dispărut. Alertați de Price, vecinii lui au urmărit și ei manevrele discurilor.

1iulie. Max Hood, director al Camerei de Comerț din Albuquerque, a văzut un disc albăstriu zigzagând deasupra orașului, spre nord-vest.

Iată și relatarea unei observații efectuate la 2 iulie, publicată în "Roswell Daily Record" la 8 iulie:

Dl. și d-na Dan Wilmot par să fie singurele persoane din Roswell care au văzut ceea ce cred că era un disc zburător.

Stăteau miercurea trecută pe veranda casei lor de pe South Penn., pe la ora 21.50, când un mare obiect strălucitor s-a ivit pe cer dinspre sud-est, mergând spre nord-vest cu mare viteză.

Wilmot i-a atras atenția d-nei Wilmot asupra lui și amândoi au coborât în fugă în curte, pentru a-l vedea (mai bine). L-au urmărit mai puțin de un minut, poate 40 sau 50 de secunde, potrivit lui Wilmot.

Wilmot a declarat că, după opinia lui, obiectul se afla la o înălțime de circa 1.500 de picioare și se deplasa repede, între 400 și 500 de mile pe oră.

Părea să aibă o formă ovală, ca două farfurii lipite față în față, sau ca două lighene de tip vechi așezate în același fel. Întregul corp strălucea, ca și cum lumina ar fi izvorât din interior, nu ca și cum ar fi fost situată dedesubt.

Wilmot a declarat că, privit din locul unde stătea, obiectul părea să aibă cam 5 picioare și, ținând seama de distanța față de oraș la care se afla, trebuia să aibă un diametru de 15 sau 20 de picioare, dar era doar o presupunere.

Wilmot a declarat că n-a auzit nici un zgomot, dar d-na Wilmot a declarat că a auzit, pentru foarte puțin timp, un vâjâit.

Obiectul a apărut dinspre sud-est și a dispărut deasupra vârfurilor copacilor, în vecinătatea dealului aflat la o distanță de 6 mile.

Wilmot, care este unul dintre cei mai respectați și mai demni de încredere cetățeni ai orașului, a tăinuit întâmplarea, sperând că altcineva va mărturisi că a văzut un obiect, dar astăzi s-a hotărât să vorbească. Anunțul că RAAF (Roswell Army Air Field *) se află în posesia unuia a sosit la puține minute după ce el s-a hotărât să comunice detalii despre ceea ce a văzut."

Ultima frază întredeschide o poartă spre miezul acestui capitol. Să suspendăm însă o clipă mișcarea, pentru a ne confrunta cu o întrebare legitimă:cum se explică această aglomerare de aparitii ciudate deasupra unui stat al Uniunii caracterizat prin mari suprafețe aride și un număr relativ mic de locuitori? Răspunsul cel mai la îndemână este că în New Mexico erau concentrate principalele centre americane de cercetare și testare în domeniile nuclear, aeronautic, al rachetelor și al electronicii. Prima bombă atomică fusese experimentată la Trinity Site, lângă Alamogordo, drept rezultat al eforturilorcomunității oamenilor de știință de la Los Alamos, reuniți sub egida Proiectului Manhattan. Pe poligonul de la White Sands erau testate rachetele V-2 capturate în Germania. Iar la Roswell staționa Grupul de Bombardament 509, singurul capabil, atunci, să transporte și să lanseze bombe atomice. Dacă OZN-urile sunt ceea ce par a fi, interesul lor pentru această zonă era justificat.

Comunicatul RAAF

Misterul Roswell s-a născut , pentru marele public, la 8 iulie, când presa și radioul au difuzat comunicatul Bazei Aeriene a Armatei din localitate:

"Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare s-au transformat în realitate ieri, când Serviciul de Informatii al

* Baza Aeriană a Armatei din Roswell.

Aeriene a Armatei din localitate:

"Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare s-au transformat în realitate ieri, când Serviciul de Informații al Grupului de Bombardament 509 din cadrul celei de-a Opta Forțe Aeriene, de la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, a avut șansa de a intra în posesia unui disc, datorită cooperării unuia dintre fermierii locali și a Biroului Șerifului din Comitatul Chaves.

Roswell Daily Record

Claims Army Is Stacking Courts Martial

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

House Passes Tax Slash by Large Margin

No Details of Flying Disk Are Revealed

Some of Soviet Satellites May Attend Paris Meeting

Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell, cândva în cursul săptămânii trecute. Neavând posibilitatea de a telefona, fermierul a depozitat discul până ce a putut să contacteze biroul șerifului, care, la rândul lui, l-a anunțat pe maiorul Jesse A. Marcel, din Serviciul de Informații al Grupului de Bombardament 509.

S-a acționat fără întârziere si discul a fost ridicat de la casa fermierului. El a fost examinat la Baza Aeriană a Armatei din Roswell și, ulterior, încredințat de maiorul Marcel unui Cartier General superior."

Primind acest comunicat, în circumstanțe despre care vom vorbi mai târziu, cotidianul de după-amiază "Roswell Daily Record" inserează pe prima pagină a numărului său din 8 iulie un titlu care se desfășoară pe cinci din cele opt

comunicatului, articol intitulat *"Nu sunt dezvăluite detalii despre farfuria zburătoare":*

"Serviciul de Informații al Grupului de Bombardament 509 de la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, a anunțat astăzi, la prânz, că Baza a intrat în posesia unei farfurii zburătoare.

Potrivit informației transmise de departament, aflat sub comanda maiorului J. A. Marcel, ofițer de informații, discul a fost recuperat de la o fermă din apropiere de Roswell, după ce un fermier neidentificat l-a înștiințat, aici, pe șeriful Geo. Wilcox că a găsit aparatul pe terenul său.

S-a declarat că maiorul Marcel și o echipă din departamentul său s-au dus la fermă și au recuperat discul.

După ce Serviciul de Informații de aici a examinat aparatul, el a fost transportat pe calea aerului la un «Cartier General superior».

Serviciul de Informații a declarat că nu au fost dezvăluite detalii despre construcția farfuriei sau despre aspectul ei."

A doua parte a articolului este consacrată relatării lui Dan Wilmot, reprodusă mai sus.

(În treacăt fie zis, chiar lângă articolul cu pricina, ziarul inserează o fotografie și o știre de un interes oricum mai mare pentru noi, decât pentru cititorii americani: "Ex-regele Carol se însoară cu d-na Lupescu". Iată legenda fotografiei: "Fostul rege Carol al României și d-na Elena Lupescu se relaxează la bordul navei S.S.America, aflată în drum spre Cuba și Mexic, în mai 1941." Iar știrea ne informează că "ex-regele și însoțitoarea lui timp de 23 de ani, în timpul domniei și în exil, s-au căsătorit recent, în apartamentul lor din hotelul Copacabana Palace.")

"Roswell Daily Record" nu s-a mulțumit să parafrazeze comunicatul Bazei. Pe pagina întâi a numărului din 8 iulie se află alte două articole despre același subiect. "Roswellienii au opinii diferite despre farfuriile zburătoare", cu continuare în pagina a patra, grupează puncte de vedere ale locuitorilor orașului. Iar "Un general al Air Force spune că armata nu face experiențe" reia declarația generalului Nathan F. Twining, șeful Air Materiel Command, difuzată de Associated Press. Twining

precizează că "farfuriile zburătoare" nu sunt aeronave militare experimentale, adăugând că martorii au văzut lucruri aparent inexplicabile și că avioane ale Gărzii Naționale din nord-vestul Statelor Unite au fost trimise în misiuni de interceptare rămase fără rezultat. Consonanța cu informațiile transmise, în aceeași zi, de corespondentul Agenției Reuter nu este, desigur, întâmplătoare.

Așa cum vom vedea în capitolul următor, comunicatul RAAF este departe de a se distinge prin acuratețe. El a declanșat însă o adevărată reacție în lanț în mass media americană și internațională. După ce a fost preluat și difuzat de agențiile de presă, Baza Aeriană, biroul șerifului, redacțiile celor două ziare și posturile de radio locale au fost asaltate de sute de apeluri telefonice venite din toate statele Uniunii, ca și din Anglia, Franța, Germania, Hong Kong, Italia... Dar agitația avea să se stingă curând. În seara aceleiași zile, generalul Roger M. Ramey, comandantul celei de-a Opta Forțe Aeriene, al cărei Cartier General se afla la Fort Worth, Texas, declara, într-o emisiune a unui post de radio local, că "discul zburător" nu era decât un vraf de rămășițe ale unui balon meteorologic, pe care personalul RAAF nu fusese în stare să le identifice. Iar începând din dimineața următoare, presa avea să publice articole inspirate de această punere la punct, ilustrate cu fotografii ale "rămășițelor" etalate pe podeaua biroului lui Ramey. Și pentru ca demascarea să fie cât mai convingătoare, una dintre imagini îl înfățișează chiar pe maiorul Marcel, cu un surâs forțat, ținând în mâini un fragment din învelișul balonului.

Cele două ziare din Roswell reflectă în mod diferit schimbarea macazului. Dacă "Roswell Morning Dispatch" reia fără prea multe comentarii istoria cu balonul , "Roswell Daily Record" acordă un spațiu amplu cazului pe care-l prezentase în numărul anterior. Din nou pe prima pagină, dar de astă dată pe toată lățimea celor opt coloane, un supratitlu jonglând cu un joc de cuvinte facil: GEN. RAMEY GOLEȘTE FARFURIA DE LA ROSWELL. Pe coloana a opta, articolul intitulat *Ramey afirmă că agitația nu este justificată*, cu subtitlul *Generalul*

cu un joc de cuvinte facil: GEN. RAMEY GOLEȘTE FARFURIA DE LA ROSWELL. Pe coloana a opta, articolul intitulat *Ramey afirmă că agitația nu este justificată*, cu subtitlul *Generalul Ramey spune că discul este un balon meteorologic.* Tot pe prima pagină, ziarul publică o fotografie a lui George Wilcox (cu o legendă care sună aproape ca o acuzație: "Șeriful Wilcox joacă un rol principal în agitația stârnită de raportul despre

Roswell Daily Record

Gen. Ramey Empties Roswell Saucer

Lewis Pushes Advantage in New Contract

Sheriff Wilcox Takes Leading Role in Excitement Over Report 'Saucer' Found

Arrest 2,000 In Athens In Communist Plot

Saucer First Roswell Wire Photos from Record Office

Ramey Says Excitement Is Not Justified

«farfuria» găsită.") și un alt articol, *Fermierul hărțuit care a localizat «farfuria» regretă că a făcut cunoscut acest lucru,* întemeiat pe o convorbire cu în sfârșit numitul William Brazel:

"Brazel a declarat că la 14 iunie el și fiul său Vernon, în vârstă de opt ani, se aflau la 7 sau 8 mile de clădirea fermei lui J.B. Foster, unde este angajat, când au dat peste o mare suprafață presărată cu rămășițe strălucitoare constând în fâșii de cauciuc, staniol, o hârtie destul de rezistentă și bețe.

În vremea aceea, Brazel era grăbit să-și termine inspecția și n-a dat atenție acestui fapt. Dar a ținut minte ceea ce a văzut și la 4 iulie, împreună cu soția sa, cu Vernon și cu o fiică, Betty, în vârstă de 14 ani, s-a întors la locul respectiv și a adunat o mică parte din sfărâmături.

A doua zi, a auzit prima oară despre discurile zburătoare și s-a întrebat dacă ceea ce găsise ar putea fi resturile unuia dintre ele.

Wilcox a luat legătura cu Baza Aeriană a Armatei de la Roswell și maiorul Jesse A. Marcel și un bărbat în haine civile l-au acompaniat (pe Brazel – I.H.) până la fermă, unde au adunat restul bucăților "discului" și le-au dus la casa lui, încercând să-l reconstruiască.

Potrivit lui Brazel, ei pur și simplu n-au putut să-l reconstruiască. Au încercat să facă un zmeu din bucăți, dar n-au reușit și n-au găsit nici o posibilitate de a le pune alături astfel încât să se potrivească.

Apoi maiorul Marcel le-a dus la Roswell și asta a fost ultima oară când a mai știut despre ele, înainte de a se răspândi vestea că a găsit un disc zburător.

Brazel a spus că nu l-a văzut căzând din cer și nu l-a văzut întreg, așa că nu știe ce mărime sau formă ar fi putut avea, dar s-a gândit că putea fi cam de mărimea tăbliei unei mese. Balonul care l-a ridicat, dacă așa s-au petrecut lucrurile, trebuie să fi fost lung de circa 12 picioare, credea el, comparându-l cu mărimea camerei în care se afla. Cauciucul era cenușiu afumat și împrăștiat pe o suprafață cu un diametru de cam 200 de yarzi.

Când rămășițele au fost adunate, staniolul, hârtia, banda și betele au făcut o grămadă cam de trei picioare lungime și 7 sau 8 țoli grosime, în vreme ce cauciucul a făcut o grămadă cam de 18 sau 20 de țoli lungime și cam 8 țoli grosime. El a estimat că întregul lot putea cântări cam cinci pfunzi.

Nu era nici o urmă de metal în zonă, care să fi putut fi utilizată pentru un motor și nici o urmă de vreo elice oarecare, deși cel puțin o parte dintre hârtii erau lipite pe foițe de staniol.

N-au fost găsite cuvinte scrise pe instrument, deși erau litere pe câteva fragmente. Multă bandă scotch și ceva bandă cu flori imprimate pe ea au fost folosite în construcție.

N-au fost găsite coarde sau sârme, dar câteva găuri în hârtie arătau că putea să fi fost folosită un fel de legătură.

Brazel a spus că găsise anterior două baloane meteorologice pe teritoriul fermei, dar ceea ce a găsit acum nu semăna în nici un fel cu ele.

"Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon

meteorologic, a spus el. Dar dacă mai găsesc orice altceva, în afara unei bombe, le va fi greu să mă facă să vorbesc despre asta."

Se impun, deocamdată, două observații. Data reperării rămășițelor «balonului» a devenit 14 iunie, în loc de «săptămâna trecută», cum se afirma în comunicatul RAAF din 8 iulie, redactat tot pe baza declarației lui Brazel – a primei declarații. Pe de altă parte, dacă descrierea rămășițelor susține explicația generalului Ramey, fermierul ține să sublinieze, în final, că este familiarizat cu baloanele meteorologice și că nu poate fi vorba despre un astfel de aparat de cercetare și prevedere a vremii. Această declarație fermă, reprodusă întocmai, este întărită de constatarea că "n-au fost găsite cuvinte scrise pe instrument", or baloanele meteorologice poartă foarte vizibile numele stației care le-a lansat și adresa, pentru a fi returnate, cu perspectiva obținerii unei sume modeste drept răsplată. În sfârșit, răspândirea rămășițelor "pe o suprafață cu un diametru de cam 200 de yarzi" exclude posibilitatea ca ele să fi aparținut unui balon meteorologic. În primul rând, pentru că aparatele de acest fel erau umplute cu heliu, gaz inert și neinflamabil, care n-avea cum să explodeze în văzduh, provocând fragmentarea învelișului de cauciuc. Să ne gândim, apoi, că un diametru de aproape o sută de metri înseamnă mai mult decât lungimea unui teren de fotbal. Cum ar fi reușit resturile unui balon meteorologic să acopere o întindere de asemenea dimensiuni?...

Ciudat lucru, nimeni nu pare să fi remarcat, atunci, neconcordanța dintre finalul articolului și explicația lui Ramey – în afară de editorialistul ziarului, al cărui text este un model de ambiguitate:

ȘI ACUM CE ESTE ASTA?

"Cu telefonul sunând și voci agitate strigând în urechile celor din redacția de știri, punând întrebări nerăbdătoare la care nu se putea răspunde, s-a constatat curând după ce «Record» a apărut, ieri după-amiază, că interesul privind rapoartele provenind din cele 44 de state ale Uniunii unde au fost observate discuri argintii s-a transformat în credință.

«Record» n-a avut decât să «izbească publicul» pentru ca barajul telefoanelor să se declanșeze, cu nenumărati curioși vrând să verifice ceea ce tocmai citiseră, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Dar istoria a rezistat, așa cum rezistă toate lucrurile uimitoare, în aceste zile pline de fapte exceptionale si de performanțe ciudate.

Cât despre ce este discul, asta e o altă chestiune. Toate aparențele indicau, în momentul când au fost scrise aceste rânduri, că Armata n-are de gând să-și dezvăluie, deocamdată, secretele. Poate că e o întâmplare fericită, sau poate că nu e. Orice presupunere este acum binevenită.

Poate că totul este o farsă, așa cum au crezut cei mai mulți, de la bun început. Dar CEVA a fost găsit acolo."

O tăcere de treizeci de ani?

Cu toate piruetele sale gazetărești, editorialul din "Roswell Daily Record" n-a fost decât un epitaf echivoc pe ceea ce se dorea a fi piatra funerară a Misterului Roswell. Dezmintirea generalului Ramey s-a dovedit a fi extrem de eficientă. Dispariția rapidă a incidentului evocat în comunicatul RAAF din aria de interes a mass media si a publicului a fost constatată chiar atunci de maiorul-pilot Hughie Green, din RCAF*, care călătorea cu mașina din California la Philadelphia: "În timp ce șofam prin New Mexico, de la vest spre est, ascultam relatările despre o farfurie care aterizase la stațiile de radio locale, pe măsură ce intram în raza fiecăreia. Eram deosebit de interesat de aceste relatări, făcând eu însumi parte din RCAF și amintindu-mi de «foo fighters» din perioada războiului – farfuriile zburătoare ale acelor zile. Stațiile de radio pe care le ascultam erau atât de înfierbântate, încât își întrerupeau emisiunile obisnuite pentru

* Royal Canadian Air Force.

a comunica ultimele evoluții ale situației. Sunt sigur că una din știrile transmise comenta faptul că șeriful și oamenii lui se îndreptau spre locul prăbușirii pentru a vedea rămășițele. Am auzit mai multe relatări în vreme ce intram în statul următor și, pe cât îmi amintesc, era material suplimentar în presă. Dar când am ajuns la Philadelphia, nu se mai vorbea nimic despre asta în ziare sau la radio. I-am întrebat pe cîțiva reporteri prieteni și ei mi-au răspuns că știu despre ce este vorba, dar că problema a fost mușamalizată." (Cf. 1, pp. 45-46)

Nimic în ziare sau la radio... Putem totuși afirma, așa cum face Stanton Friedman, unul dintre cei mai cunoscuți cercetători ai fenomenului OZN, profund implicat în analiza tuturor aspectelor cazului Roswell, că "În afara câtorva puține ore din 8 iulie, întâmplarea a rămas complet tăinuită vreme de peste treizeci de ani..." (6, p. 192)? Relatarea lui Hughie Green a apărut în 1955, în primul număr al mensualului britanic "Flying Saucer Review". Cu șase ani mai devreme, Frank Scully, cronicar monden al magazinului hollywoodian "Variety", susținuse, în rubricile sale din 12 octombrie și 23 noiembrie 1949, că mai multe nave extraterestre fuseseră recuperate în zonele deșertice din sudul Statelor Unite. Scully amplificase aceste "dezvăluiri" în cartea sa din 1950, *Dincolo de farfuriile zburătoare*. Potrivit informatorilor săi, patru OZN-uri, trei distruse la impactul cu solul și unul intact, se aflau în posesia armatei americane. Dacă ar fi să-l credem pe Gildas Bourdais, printre ele se număra "fără îndoială, cel de la Roswell". (2, p. 28). Nu știu pe ce se întemeiază afirmația ufologului francez, dar Scully se referă la o altă localitate din New Mexico, Aztec, unde o navă extraterestră ar fi fost găsită la 25 martie 1948.

Un misterios savant, "dr. Gee", i-ar fi relatat lui Scully că nava fusese urmărită de trei stații radar, în vreme ce zbura deasupra unor zone din New Mexico. Din motive necunoscute, ea s-a prăbușit, fiind localizată prin triangulație. La fața locului au sosit oameni de știință, ofițeri de poliție și militari. Nava era discoidală, avea un diametru de circa o sută de picioare și un șir de hublouri. După două zile, cei de

față s-au apropiat și, privind printr-un hublou sfărâmat, au văzut șaisprezece trupuri neînsuflețite. Introducând un băț prin hublou, ei au reușit să deschidă o trapă și să intre în navă. Examinând cadavrele, au constatat că erau ale unor ființe semănând perfect cu oamenii, dar având o înălțime de sub un metru. Militarii au transportat nava și trupurile într-un laborator secret, unde să poată fi cercetate. Iată cum arăta și funcționa vehiculul cosmic: "Farfuria era alcătuită dintr-un inel metalic rotitor și dintr-o cabină așezată în centru. Un sistem de angrenaje lega cabina de inel, care descria o mișcare circulară, în timp ce cabina rămânea imobilă. Angrenajele acționau fără lubrefianți și raportul lor de multiplicare era necunoscut specialiștilor noștri. Conferențiarul credea că farfuriile se deplasau utilizând liniile de forță magnetice care, cum se știe, înconjoară planetele sistemului solar. Aspectul acestor aparate îndreptățea ipoteza că pot să manevreze în toate direcțiile și, asemeni elicopterelor, să aterizeze oriunde."

Dincolo de farfuriile zburătoare a devenit rapid un best seller, fiind comentată favorabil în ziare și emisiuni radiofonice. Din păcate pentru autor, un articol publicat de magazinul "True", în septembrie 1952, a demonstrat că "savantul" dr. Gee se numea de fapt, Lee GeBauer, și era un fel de inventator autodidact, care pretindea că, împreună cu un anume Silas Newton, realizase un aparat electronic în stare să detecteze pânzele de apă și de petrol subterane, măsurând interacțiunile acestora cu câmpul magnetic terestru. Ei voiau să se folosească de cartea lui Scully pentru a-i convinge pe potențialii cumpărători ai detectorului că acesta își avea originea într-o tehnologie extraterestră, la care "dr. Gee" avusese acces datorită rolului jucat de el în studierea farfuriilor zburătoare. (19)

N-aș fi acordat atâta spațiu acestei istorii, dacă ea n-ar fi avut și o altă semnificație decât aceea a amăgirii unui publicist onest de către doi șarlatani. După aproape treizeci de ani, o suită de descoperiri senzaționale a schimbat statutul cărții considerate drept o născocire lipsită de orice temei. În 1978, cercetătorul canadian Arthur Bray a obținut, de la guvernul său, copia unui memorandum adresat, la 21 noiembrie 1950, de dr. ing. Wilbert B. Smith, din Ministerul Transporturilor, șefului Departamentului Telecomunicații. În timp ce se afla la Washington, pentru a participa la Conferința N.A.R.B. (North American Research on Broadcasting*), Smith a cumpărat cartea cu pricina, pe care o comentează astfel:

"Scully pretindea că studierea preliminară a unei farfurii care căzuse în mâinile Guvernului Statelor Unite arăta că ea opera pe baza unor principii magnetice necunoscute până acum. Mi se pare că propria noastră activitate pe tărâmul geomagnetismului poate constitui trăsătura de unire între tehnologia terestră și tehnologia care se află la temelia proiectării și funcționării farfuriilor. Dacă presupunem că investigațiile noastre pe tărâmul geomagnetismului se desfășoară în direcția corespunzătoare, teoria funcționării farfuriilor devine destul de simplă, toate caracteristicile observate putând fi explicate calitativ și cantitativ.

Am efectuat cercetări discrete prin intermediul staffului Ambasadei Canadei la Washington, care a putut să obțină pentru mine următoarele informații:

a. Problema constituie subiectul cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite, mai presus chiar decât bomba H.

b. Farfuriile zburătoare există.

c. Modul lor de funcționare este necunoscut, dar un efort concentrat (de a-l descoperi – I.H.) este făcut de un mic grup condus de dr. Vannevar Bush.

* Cercetarea nord-americană în domeniul emisiunilor radiofonice.

d. Întreaga problemă este considerată de autoritățile Statelor Unite ca având o uriașă semnificație." (3, p. 6 b)

Bray a găsit, printre documentele personale ale inginerului, decedat în 1960, transcrierea convorbirii din 15 septembrie 1950 a atașatului militar canadian, locotenent-colonel Bremner, cu dr. Robert I. Sarbacher, consultant științific în Consiliul Unit pentru Cercetare și Dezvoltare al Ministerului Apărării al Statelor Unite, membru al Grupului pentru Dirijare și Control al Rachetelor. Trebuie precizat că Bremner n-a făcut decât să-i transmită savantului american întrebările lui Smith:

"Smith: Întreprind unele cercetări privind utilizarea câmpului magnetic terestru ca sursă de energie și cred că aceste cercetări ar putea să aibă o legătură cu farfuriile zburătoare.

Sarbacher: Ce doriți să aflați?

Smith: Am citit cartea lui Scully despre farfurii și aș dori să știu cât anume din ea este adevărat.

Sarbacher: Faptele relatate în carte sunt în esență exacte.

Smith: Atunci, farfuriile există?

Sarbacher: Da, există.

Smith: Funcționează ele, așa cum sugerează Scully, pe baza principiilor magnetismului?

Sarbacher: N-am fost în stare să reproducem performanțele lor.

Smith: Vin ele de pe o altă planetă?

Sarbacher: Tot ceea ce știm este că nu le-am construit noi și este aproape sigur că nu sunt originare de pe Pământ.

Smith: Înțeleg că întregul subiect al farfuriilor este clasificat secret.

Sarbacher: Da, este clasificat cu două grade mai sus chiar decât bomba cu hidrogen. De fapt, este subiectul cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite, în momentul de față.

Smith: Pot să vă întreb care este explicația acestei clasificări?

Sarbacher: Puteți să întrebați, dar eu nu pot să vă răspund."(Cf. 6, pp. 48-49)

La 29 noiembrie 1983, dr. Robert I. Sarbacher, atunci președinte al Washington Institute of Technology din Palm Beach, Florida, confirma discuția cu Bremner, într-o scrisoare către ufologul William Steinman. (Id., p.51) Care să fie, deci, faptele "în esență exacte" relatate de Scully? Mi se pare evident că este vorba despre prăbușirea navei extraterestre și despre recuperarea ei și a ocupanților de către autorități. În lumina declarației lui Sarbacher, capătă o pondere deosebită mărturisirea văduvei lui Scully, potrivit căreia, în 1953, Edward Ruppelt le-ar fi spus, ei și sotului ei: "În mod confidential, dintre toate cărțile publicate în legătură cu farfuriile zburătoare, cartea dumneavoastră a fost aceea care ne-a dat cele mai mari dureri de cap, pentru că era cea mai aproape de adevăr." (Cf. 1, p.48) Precizez că Charles Berlitz și William L. Moore, autorii lucrării în care a apărut această mărturisire, nu cunoșteau încă răspunsul lui Sarbacher la întrebarea lui Smith!

Exactitatea de principiu a faptelor relatate de Scully este atestată, indirect, și de un document obținut, în 1978, prin recursul la FOIA. La 22 martie 1950, agentul F.B.I. Guy Hottel, în post la Washington, D.C., îi înainta șefului său suprem, John Edgar Hoover, acest raport:

"Următoarea informație a fost furnizată agentului special (numele și locul au fost cenzurate):

Un anchetator al Air Force a declarat că trei pretinse farfurii zburătoare ar fi fost descoperite în New Mexico. Ele au fost descrise ca fiind de formă circulară, prevăzute cu centre proeminente și având un diametru de circa 50 de picioare. În fiecare dintre ele se aflau câte trei corpuri de formă umană, dar având doar trei picioare înălțime, îmbrăcate cu veșminte metalizate cu o textură foarte fină. Fiecare corp era complet acoperit, ca și cum ar fi purtat combinezonul negru folosit de pilotii de mare viteză și de aviatori.

Potrivit informatorului D-lui..., farfuriile au fost găsite în New Mexico pentru că guvernul are acolo instalații radar de mare putere și se crede că undele radar au interferat cu mecanismul farfuriilor. Agentul special... n-a făcut nici o estimare suplimentară în legătură cu informația de mai sus." (Cf. 71, pp. 52-53).

Forma navei, asemănarea ocupanților cu oamenii, înălțimea lor de sub un metru, prezența radarelor... Prea multe potriviri!

"Reabilitarea" lui Scully nu se extinde asupra celor doi impostori. De altfel, cronicarul monden i-a declarat lui James Moseley că dr. Gee era o sinteză a opt oameni care-i furnizaseră informațiile utilizate în carte (47). Pe de altă parte, cu toate că William Steinman a încercat să acrediteze localizarea prăbușirii din New Mexico la Aztec, într-o lucrare apărută în 1986 (vezi 73), investigațiile minuțioase întreprinse de William Jones și Rebecca Minshall au demonstrat că nu există nici o dovadă în acest sens (65). Se pare că informatorii lui Scully aflaseră de undeva ce se întâmplase, dar nu și unde anume...

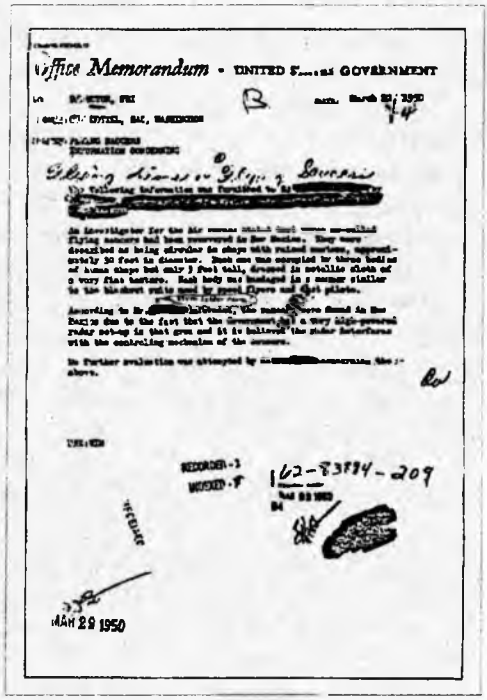

Office Memorandum • UNITED S...ES GOVERNMENT

Flying Discs or Flying Saucers

162-83794-209

MAR 29 1950

Document FBI vorbind despre trei recuperări de OZN-uri.

În schimb, Frank Edwards, ziarist și autor al unor cărți de mare succes, știa unde se petrecuse accidentul. La 27 octombrie 1955, după ce ținuse o conferință despre OZN-uri la Indianapolis, Indiana, fiind întrebat dacă a avut loc vreo prăbușire a unei farfurii zburătoare, el a răspuns: "Nu sunt sigur că asta nu s-a întâmplat unora dintre ele. Mai demult, în 1947, la Roswell, New Mexico, un fermier a relatat că a

văzut ceva izbindu-se de coasta unui munte și prăbușindu-se. Mi s-a spus că au fost trimiși soldați care au încercuit locul și n-au lăsat pe nimeni să pătrundă acolo, timp de cinci zile. În cele din urmă, a fost difuzată fotografia unui bărbat care ținea în mâini un mic zmeu botit, cu o folie de aluminiu legată de el – o țintă radar – și s-a declarat că asta a fost – indiferent dacă veți crede sau nu." (Cf. 12, p.28) Un deceniu mai târziu, Edwards a revenit asupra întâmplării, în *Farfuriile zburătoare – o problemă serioasă:*

"Există unele cazuri greu de explicat, cum ar fi cel al fermierului de lângă Roswell, New Mexico, care i-a comunicat telefonic șerifului că un obiect discoidal strălucitor a trecut pe deasupra casei sale, la mică înălțime, prăbusindu-se si arzând pe coasta unui deal vizibil din locul unde se afla. Șeriful i-a anuntat pe militari; militarii au venit în mare grabă. Nu a fost permis accesul ziariștilor în zonă. Totuși, după o săptămână, guvernul a publicat o fotografie a unui militar ținând în mâini un zmeu, cu un disc de aluminiu de mărimea unei tăvi de plăcintă atârnând de partea de jos a zmeului. Potrivit comunicatului oficial, discul era un dispozitiv purtat de zmeu și folosit pentru a testa echipamentul radar, prin reflectarea semnalelor de către tava de plăcintă. Ni s-a spus că acesta a fost obiectul care l-a impresionat atât de mult pe fermier. NU ni s-a spus, însă, cum a luat foc pretinsul zmeu – și nici de ce militarii au instalat un cordon în jurul zonei, în vreme ce examinau resturile unui zmeu ars, cu o tavă de plăcintă neinflamabilă legată de el.

Era perioada calmă a «farfuriilor zburătoare» și nimeni – sau aproape nimeni – nu punea la îndoială declarații ridicole ca aceea la care tocmai m-am referit. Nu știu ce a fost găsit cu adevărat acolo. Și celor care stiu nu li se îngăduie să discute despre asta – în public." (60, pp.41-42)

E limpede că, în pofida inadvertențelor pe care le veți sesiza curând, Edwards avea și alte informații decât cele pe care le-ar fi putut obține din articolele publicate în iulie 1947. Altfel nu se explică, de pildă, pasajul privind cordonul instalat de militari.

Irving Newton prezentând rămășițele unui balon.

Una dintre fotografiile (pentru că au fost mai multe) difuzate împreună cu dezmințirea generalului Ramey a apărut în numărul special din 1967 al magazinului "Look", consacrat farfuriilor zburătoare. Ea reprezintă un tânăr în salopetă militară ținând în mâini fragmente din balonul care, potrivit versiunii oficiale, a fost confundat de ofițerii de la RAAF cu o farfurie zburătoare. Legenda pretinde, eronat, că ar fi fost vorba despre dispozitive lansate de marina militară și că cel din fotografie ar fi fost recuperat la Fort Worth, Texas. Tânărul este adjutantul-meteo Irving Newton, chemat de Ramey să identifice balonul.

Ultimul text invocat pentru a demonstra că întâmplarea nu "a rămas tăinuită vreme de peste treizeci de ani", cum afirmă Stanton Friedman, cântă tot în struna Air Force. Este un scurt pasaj din lucrarea lui Ralph și Judy Blum, *Dincolo de Pământ: contactul omului cu fenomenul OZN*, apărută în 1974: "În 1947, ridicolul a atins un nivel foarte înalt și când istoria difuzată pretutindeni a «capturării» unui disc zburător la o bază din New Mexico s-a dovedit a nu fi decât «o eroare de identificare» grăbită a unei folii de staniu sfâșiate, aparținând unui dispozitiv meteo de mare altitudine, presa și-a pierdut repede din interesul pentru fenomen." (Cf. 9, p. 50).

După numai patru ani, un modest reparator de televizoare din Houma, Louisi-ana, avea să facă declarații incendiare în legătură cu adevărata natură a frag-mentelor găsite pe teritoriul fermei, deschizând lungul șir al mărturiilor menite să situeze Misterul Roswell în topul dovezilor privind exis-tența OZN-urilor – și, poate, a celor care le manevrează în spațiul cosmic și în văzduhul planetei noastre.

3. COTITURA

În cea mai nouă carte a sa (la ora când scriu aceste rânduri), cunoștința noastră Stanton Friedman prezintă astfel momentul în care i s-a revelat ceea ce părea să fie un adevăr neștiut de el despre cele petrecute la Roswell, în vara anului 1947:

"La 20 februarie 1978, mă aflam la Baton Rouge pentru a ține o conferință la Louisiana State University și dădeam trei interviuri separate la o stație locală de televiziune. În pauza de cafea, directorul stației, care era cam stânjenit de faptul că al treilea interlocutor întârzia, mi-a spus: «Persoana cu care ar trebui neapărat să vorbești este Jesse Marcel. El a mânuit bucăți dintr-o farfurie zburătoare când era ofițer activ, cu mult timp în urmă.» Omul făcuse acest comentariu fără să se gândească, dar eu nu l-am lăsat până nu i-am stors mai multe informații. Până la urmă, mi-a zis: «Știi, Jesse și cu mine suntem vechi radioamatori. El locuiește în Houma. E foarte cinstit și demn de încredere.»

Avusesem o zi foarte plină și un public numeros la LSU. În ziua următoare, așteptând să mă urc într-un avion pentru a ajunge la o altă întâlnire, am aflat numărul de telefon al lui Marcel și l-am sunat. Mi-a spus o istorie fascinantă, cum că fusese șeful Serviciului de Informații al Bazei Aeriene a Armatei din Roswell, spre sfârșitul anilor '40." (5, p. 17)

Relatarea continuă, dar eu m-am oprit aici pentru că, așa cum recunoaște în altă parte, Friedman nu s-a întâlnit cu Marcel decât în mai 1979, când l-a intervievat pentru filmul documentar *OZN-urile sunt reale*. Între timp, un alt foarte cunoscut cercetător OZN, Leonard Stringfield, luase și el legătura prin telefon cu Marcel, la 7 aprilie 1978, fiind cel dintâi care a făcut publică mărturia acestuia, în cadrul Simpozionului MUFON (Mutual UFO Network*) de la Dayton, Ohio, din zilele de 29 și 30 iulie ale aceluiași an. Faptul că Friedman menționează doar în treacăt această precedență nu mă miră, ținând seama de orgoliile și rivalitățile la care m-am referit chiar în prima frază a cărții noastre. De altfel, autorii volumelor, articolelor, comunicărilor, emisiunilor TV, filmelor documentare consacrate cazului Roswell par deseori mai preocupați de răfuiala cu cei care au alte opinii, decât de clarificarea, într-un spirit de cooperare dezinteresată, a numeroaselor probleme aflate în suspensie.

Să ne întoarcem însă la "istoria fascinantă" a lui Jesse Marcel, pe care vă propun să o cunoașteți nu din mărturisirile telefonice reproduse de Friedman și Stringfield, cu inerentele lor distorsiuni și omiteri, ci din transcrierea interviului pe care fostul ofițer de informații l-a acordat, la 8 decembrie 1979, reporterului Bob Pratt, de la "National Enquirer". Un articol întemeiat, partial, pe acest text, a apărut în numărul din februarie 1980 al publicației mai sus citate. Interviul a fost tipărit pentru prima oară *integral* de Karl T. Pflock (vezi 10, pp.119-126)

"A venit pe pământ, dar nu de pe pământ"

Am selectat din transcrierea benzilor magnetice pasajele care se referă nemijlocit la Misterul Roswell, încercând să redau caracterul colocvial al răspunsurilor și adăugând precizările necesare:

* Rețeaua comună OZN.

"Pratt: Când ați găsit rămășițele din New Mexico?

Marcel: Nu-mi amintesc data exactă. Era în iulie 1947. Cum a început totul... Mă aflam în biroul meu. M-am dus la clubul ofițerilor, ca să iau masa de prânz și mâncam, când am primit un telefon de la șeriful din Roswell și el voia să stea de vorbă cu mine. Mi-a spus:

– E un om aici, un fermier care a venit la oraș să-și vândă lâna – tocmai și-a tuns oile – și mi-a povestit ceva ciudat. Și s-ar cuveni să știți despre asta.

Și eu am spus:

Jesse Marcel

– Bine. Sunt numai urechi.

El a spus:

– Numele acestui om este Brazelle (Brazel). El spune că a găsit pe terenul fermei sale ceva care s-a prăbușit cu o zi în urmă, sau cu puține zile în urmă și nu știe despre ce este vorba. El (șeriful) a spus: Poate că ar merita să faceți efortul de a investiga acest caz, întrucât știu că sunteți ofițerul de informații al bazei.

Așa că am spus:

– În regulă. Și am spus: Unde pot să mă întâlnesc cu el?

El a spus:

– Păi o să plece de aici pe la trei jumătate sau patru, dar acum este în biroul meu, dacă doriți să veniți și să vorbiți cu el acum. Are să vă aștepte aici.

Și el era acolo și mi-a povestit. Cele spuse de el m-au interesat, așa că m-am întors... I-am spus (lui Brazel):

– Dumneata așteaptă aici. Am spus: Trebuie să mă întorc la bază.

Așa că am vorbit cu comandantul meu (colonelul William H. Blanchard, comandantul RAAF și al Grupului de

Bombardament 509) despre asta. L-am întrebat care este părerea lui. El a spus:

– Părerea mea este că mai bine te-ai urca în mașină. El a spus: Cât de mult material din ăsta e acolo?

Am spus:

– După cum spune omul, e destul.

El a spus:

– Ei bine, ai trei agenți CIC (Counter Intelligence Corps*) care lucrează pentru dumneata...

(...) Așa că l-am luat pe unul dintre agenții mei numit Cabot (căpitanul Sheridan W. Cavitt) (...) El conducea un jeep de transport. Eu conduceam mașina mea de serviciu și am început să traversăm regiunea, în urma camionetei fermierului. El nu mergea pe vreun drum. După cum îmi spusese, ferma avea optzeci de mile pătrate. Era mare. Așa că am ajuns la locul acela în amurg. Era prea târziu ca să mai facem ceva, așa că am petrecut noaptea într-o mică baracă și în dimineața următoare ne-am trezit și am pornit.

El ne-a dus la locul acela și am început să adunăm fragmentele, care îmi erau necunoscute. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Nu știam ce adunăm. Nu știu nici acum. Ca și în ziua aceea, nu știu ce era. Și am dus cît de mult am putut la bază și... Un tânăr soldat ingenios s-a gândit să pună una lângă alta câteva bucăți și să vadă dacă le poate potrivi. Nu cred că a izbutit să potrivească două bucăți. Atât era de fragmentat materialul. Era împrăștiat pe o suprafață întinsă, având cam trei sferturi de milă lungime și câteva sute de picioare lățime. Deci am încărcat și ne-am întors la bază.

În vremea aceea, aveam un ofițer pentru relațiile cu publicul curios. A aflat cele întâmplate și a informat AP (Associated Press). Asta i-a stârnit cu adevărat pe fanatici – nu mă feresc să utilizez această expresie. Am primit telefoane de pretutindeni. Reporteri voiau să vină să stea de vorbă cu mine, dar n-aveam nimic să le spun. Nu puteam să le spun nimic. N-aveam despre ce să vorbesc. Ei voiau să vadă materialul, pe care nu puteam să li-l arăt.

* Corpul de Contrainformații.

În dimineața următoare, devreme, comandantul meu m-a trimis la Carswell (numele primit mai târziu de baza aeriană de la Fort Worth), ca să mă opresc acolo și să vorbesc cu generalul Ramey. Am pus tot materialul într-un B-29. Comandantul mi-a spus să merg mai departe și să-l duc la baza aeriană Wright-Patterson*, în Ohio, dar când am ajuns la Carswell, generalul Ramey nu era acolo, dar erau o mulțime de reporteri înarmați cu microfoane, care doreau să stea de vorbă cu mine, dar eu nu puteam, să spun nimic înainte de a vorbi cu generalul. Trebuia să fiu la ordinele lui. Și el mi-a spus:

– Ei, nu spui nimic.

Atunci am spus:

– Domnule general, colonelul Blanchard mi-a cerut să duc materialul acesta la Wright-Patterson.

Și el a spus:

– Ai să-l lași aici. Vom avea noi grijă de el.

Și acesta a fost sfârșitul... Acesta a fost sfârșitul rolului meu. Nu știu nici acum ce am adunat.

Pratt: Au retinut avionul B-29?

Marcel: Nu, nu. Materialul a fost transferat într-un avion de transport. Generalul mi-a spus:

– Dumneata întoarce-te la Roswell. Au mai multă nevoie de dumneata acolo. El a spus: Dumneata ai primit o functie mare acolo, ceea ce faci e important. Aici nu va mai fi nimic.

Pratt: Care era numele fermierului?

Marcel: Brazelle (Brazel), nu-i cunosc prenumele.

Pratt: Unde se află ferma, față de Roswell?

Marcel: La nord de terenurile de testare, aș spune la șaizeci de mile nord-vest de Roswell.

Pratt: Care era numele șerifului?

Marcel: Nu mi-l amintesc acum. Era șeriful comitatului în care se afla Roswell.

Pratt: Ce fel de fermă era?

Marcel: Vite și oi.

* În iulie 1947, la Dayton, Ohio, Air Force dispunea de două baze alăturate, Wright și Patterson, reunite, mai târziu, sub numele Wright-Patterson.

Pratt: În dimineața următoare v-a dus la locul acela?

Marcel: Da. De fapt, el a înșeuat doi cai. Eu n-am călărit niciodată și am spus: «Voi doi veți călări». Cabot (Cavitt) se pricepea. El era din vestul Texasului. Se simțea în largul lui pe un cal.

Așadar am decolat. Ne-am dus acolo și am încărcat materialul în jeep și am terminat destul de târziu. Dar eu nu eram mulțumit. Eu m-am întors. I-am spus lui Cabot: «Dumneata conduci vehiculul până la bază, iar eu am să mă întorc acolo și am să adun atât cât încape în mașină.»

Pratt: Cum era terenul?

Marcel: Foarte plat. Totul e foarte arid. Sunt buruieni. Era potrivit pentru o fermă de oi, pentru păscut. Nu i-am dat prea mare atenție, fiind interesat de altceva.

Pratt: Când ați ajuns acolo, ce ați văzut? Bucățele de metal, sau ce?

Marcel: Am văzut... Am găsit ceva metal, mici bucăți de metal, dar am găsit mai mult materiale greu de descris. N-am văzut niciodată ceva asemănător și nu știu nici acum ce era. Oricum, le-am adunat. Un lucru, un lucru...

Pratt: Era ceva prelucrat?

Marcel: Fără doar și poate. Dar îmi amintesc un lucru, îmi amintesc asta foarte clar. Doream să văd cum arde materialul acela, dar tot ce aveam... aveam o brichetă, întrucât sunt un fumător pasionat. Am aprins bricheta și am încercat să aprind o bucată din materialul acela, dar n-a ars.

Pratt: Erau ceva semne?

Marcel: Da, erau. Indescifrabile. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Le numesc hieroglife. Nu știu dacă au fost sau nu descifrate.

Pratt: Erau, deci, bucăți de metal?

Marcel: O, da: bucăți mici, bucăți mărunte, bucăți solide pe care nu puteai să le îndoi sau să le rupi, dar nu păreau să fie din metal. Păreau să fie mai curând din lemn.

Pratt: Cât de mari?

Marcel: Erau de dimensiuni diferite. Aveau, pe cât îmi amintesc, o grosime de cam trei optimi până la un sfert de

țol și cam toate dimensiunile. Nici una nu era foarte lungă.

Pratt: Cât avea cea mai mare?

Marcel: Aș spune cam trei picioare.

Pratt: Cât era de grea?

Marcel: Fără greutate. Nu puteai nici măcar să spui că ai ceva în mâini – ca și cum ar fi fost din lemn de balsa.

Pratt: Bucata lungă de trei sau patru picioare era lată, sau cum?

Marcel: O, nu. Era un fragment solid, un fragment dreptunghiular, ca un băț pătrat. Lungimi diferite și de-a lungul unora dintre acestea erau mici semne, semne în două culori, pe cât îmi amintesc ... ca un fel de scriere chinezească. Nimic care să aibă vreun înțeles.

Pratt: Toate aveau această formă, lungă și subțire?

Marcel: Toate bucățile solide erau așa. Alte materiale de acolo semănau foarte mult cu pergamentul și, o spun din nou, nu luau foc. Evident ... Presupun că eu nu ... Eram la curent cu aproape toate instrumentele meteorologice folosite de militari și n-am putut să recunosc în nici unul dintre ele vreun instrument meteorologic.

Pratt: Zburați din 1928, de douăzeci de ani, când s-a întâmplat asta. Ați recunoscut vreo parte a unui avion?

Marcel: Nu, nu puteau fi părți ale unui avion.

Pratt: Nici părți ale unui balon meteorologic sau ale unui balon experimental?

Marcel: N-am văzut că ar fi putut fi. În primul rând, dacă părțile pe care le-am adunat ar fi aparținut unui balon, n-ar fi fost poroase. Ele erau poroase.

Pratt: Extremități rupte sau sfărâmate?

Marcel: Nu. Pe cât pot să-mi amintesc, erau netede. Știți, aveam atât de puțin timp pentru asta... Aveam alte obligații de îndeplinit. Am adus materialul, comandantul meu l-a văzut, statul meu l-a văzut și apoi, în ziua următoare, comandantul mi-a spus să-l duc la Wright-Patterson.

Pratt: De ce acolo?

Marcel: Pentru analize. Voiau să afle ce era.

Pratt: Ce agenție era la Wright-Pat?

Marcel: Laboratoarele de analiză ale Air Force, cred.

Pratt: Cât de multe bucăți erau acolo?

Marcel: Puteau să fi fost sute. Nu-mi amintesc. E atât de mult de când am avut în mâini materialele astea. Aproape că uitasem întreaga poveste.

Pratt: Când v-ati dus acolo, în dimineata aceea, ati putut să vedeți materialele astea împrăștiate până departe?

Marcel: Dumnezeule, da, aproape la limita până la care puteam vedea ... Trei sferturi de milă lungime și două-trei sute de picioare lățime. Am să vă spun ce-am crezut. Am observat un lucru: nimic nu izbise solul, nu ricoșase din el. Era ceva care trebuie să fi explodat deasupra solului și să fi căzut.

Pratt: Ați adunat toate bucățile?

Marcel: N-am acoperit întreaga suprafață. Am adunat atât cât puteam duce, iar restul a rămas acolo.

Pratt: Materialele erau grupate sau înmănuncheate, sau erau împrăștiate?

Marcel: Împrăștiate peste tot... întocmai ca atunci cînd ceva explodează deasupra solului și cade pe sol.

Un lucru care m-a impresionat era că, în mod evident, puteai să stabilești din ce direcție venea și în ce direcție se îndrepta. Se deplasa dinspre nord-est spre sud-vest. Acesta era sensul. Puteai să spui unde a început și unde s-a sfârșit după cum se subția. Cu toate că n-am acoperit întreaga suprafață pe care era răspândit materialul, pot să spun că era mai compact acolo unde am început să cercetăm si că se rărea pe măsură ce mergeam spre sud-vest.

Pratt: Care era lungimea celor mai scurte bucăți?

Marcel: Patru sau cinci toli. Păreau părți ale unui corp de mai mari dimensiuni, care alcătuiseră un tot.

Pratt: Erau sfărâmături netede, sau colțuroase?

Marcel: Nu-mi amintesc. Nimic nu părea rupt. E destul de greu să înțelegi ce era, pentru că nu le-am avut la îndemână prea mult timp. E ca atunci când ții în mână un cartof fierbinte: vrei să scapi de el cât mai repede.

Pratt: Fermierul fusese în zona aceea de curând, înainte de a găsi asta?

Marcel: Îmi amintesc vag că mi-a spus că auzise o explozie în timpul nopții și că în ziua următoare s-a dus în direcția aceea și a văzut materialul.

Pratt: Desigur, în 1947 nu aveam sateliți artificiali...

Marcel: Nu.

Pratt: Aveam, totuși, rachete, nu-i așa?

Marcel: O, da.

Pratt: În mod cert nu era o rachetă?

Marcel: O, nu. Văzusem rachete. Văzusem rachete lansate la terenul de testare de la White Sands. Fără nici o îndoială nu erau bucăți dintr-un avion și nici dintr-un proiectil sau o rachetă.

Pratt: Ciudat, nu-i așa?

Marcel: Da, e ciudat. E tulburător. Lucrul care mă miră și acum este de ce n-a făcut publicitate Air Force acestui caz. Probabil că au găsit ceva pe care voiau să-l păstreze. Asta-i părerea mea.

În zona aceea fuseseră o mulțime de rapoarte despre farfurii zburătoare (...)

.....

Pratt: Vorbiți-mi despre jeepul de transport al lui Cabot (Cavitt).

Marcel: Este puțin mai mare decât o camionetă, cu caroseria acoperită. Am umplut partea din spate cu material și apoi eu m-am întors și am umplut și mașina mea.

Pratt: Și ați lăsat încă mult acolo?

Marcel: O, doamne, da. Da, am adunat o foarte mică parte.

Pratt: Ați pus totul în B-29 și ați plecat să duceți tot materialul la Wright...

Marcel: Tot ceea ce aveam.

Pratt: Și n-ați mai auzit niciodată altceva despre generalul Ramey sau...

Marcel: Absolut nimic.

Pratt: ... sau despre baza Wright?

Marcel: Absolut nimic.

Pratt: Știți cumva dacă Blanchard a auzit?

Marcel: Nu știu. Mai degrabă mă îndoiesc de asta, pentru că, dacă ar fi auzit ceva despre asta, mi-ar fi spus. Și el n-a pomenit nimic, niciodată.

.....

Pratt: Ce credeți că era acela?

Marcel: Ei, atât cât știu, sau pot să presupun ... Cunoșteam destul de bine majoritatea lucrurilor care zburau în văzduh în vremea aceea, aparținând nu numai aviației noastre militare, ci și multor țări străine, și continuu să cred că nu era ceva care venea de pe Pământ. A venit pe Pământ, dar nu de pe Pământ. Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată a fost aceea de a nu păstra o bucată din materialul acela. Dar în spiritul corectitudinii față de activitatea și serviciul meu, n-am putut s-o fac.

.....

Pratt: Vi s-a spus vreodată să nu vorbiți despre asta?

Marcel: Nu era nevoie să ți se spună, știai că nu trebuie. Nu puteam să-mi primejduiesc slujba și să fiu criticat pentru ceea ce am spus.

Pratt: Omul pentru relațiile cu publicul de la bază a telefonat la Associated Press și așa mai departe. Era de părere că s-a prăbușit o farfurie zburătoare?

Marcel: Nu știu. N-am vorbit cu el, n-am citit ce a spus. Am auzit relatări contradictorii despre asta. Am auzit că acest om de la relațiile cu publicul a informat presa fără să-l consulte pe comandant, iar mai târziu am auzit că a fost autorizat s-o facă. Dar n-am verificat lucrul acesta."

Dată fiind importanța crucială a mărturiilor fostului șef al Serviciului de Informații de la RAAF, gratie cărora Misterul Roswell a fost smuls din uitare, am considerat necesar să întregesc informațiile furnizate lui Pratt cu câteva precizări desprinse din alte interviuri. În 1979, el declara, în fața camerei video:

"Acolo mai era un fel de pergament, cafeniu și foarte rezistent; se aflau și multe fragmente dintr-o folie metalică

părând să fie din aluminiu, dar nu erau, pentru că ori de câte ori le făceai ghemotoc, își recăpătau, apoi, forma inițială."

Detalii suplimentare s-au ivit și în discuțiile din același an 1979 cu William Moore și Stanton Friedman. După ce a vorbit din nou despre fragmentele de mici dimensiuni care nu puteau fi rupte sau arse, Marcel a continuat:

"Dar și mai uimitor este faptul că bucățile de metal pe care le-am adus (la bază – I.H.) erau atât de subțiri, exact ca staniolul dintr-un pachet de țigări. La început n-am dat prea mare atenție acestui fapt, până când unul dintre băieți a venit la mine și mi-a spus:

– Știți metalul care era acolo? Am încercat să-l îndoi și nu s-a îndoit. Am încercat chiar cu un baros. Nu poți să faci un semn pe suprafața lui...

Această bucată de metal era lungă cam de două picioare și lată de un picior. Era atât de ușoară, încât nu cântărea, practic, nimic și asta era valabil pentru tot materialul pe care l-am adus, nu cântărea, practic, nimic... atât era de subțire. Am încercat, deci, să îndoi bucata. Am făcut tot ceea ce puteam ca s-o îndoim. Nu se îndoia și nu puteai s-o rupi sau s-o tai. Am încercat chiar cu un baros de șaisprezece pfunzi și n-a rămas nici un semn... A rămas un mister pentru mine ce era întregul obiect. Prin a îndoi, înțeleg a cuta. Bucata putea fi pliată într-o parte și în alta, putea fi chiar răsucită, dar nu puteai să faci o cută care să rămână, sau un semn. Aș spune că era un metal cu proprietăți plastice." (1, p.66)

Marcel își dezleagă limba și în privința celor petrecute la Fort Worth:

"Generalul Ramey este cel care a născocit povestea cu balonul, ca să scăpăm de ziariști. Presei i s-a spus că era doar un balon și că zborul spre Wright-Patterson a fost anulat; dar ceea ce s-a întâm-plat de fapt este că eu am fost dat la o parte și altcineva a dus materialul la W-P." (Id., p.68)

În sfârșit, răspunzând la întrebarea "Ar putea o altă persoană să-și amintească despre ceea ce ați găsit la ferma lui Brazel?" fostul ofițer de informații indică o pistă a cărei explorare se va dovedi fructuoasă.

"Fiul meu și-ar putea aminti ceva. Avea cam doisprezece ani atunci și a văzut o parte din materialul adunat de pe teren, înainte ca el să fie expediat." (Id., p.70)

Ne despărțim acum, temporar, de protagonistul Misterului Roswell, a cărui mărturie a făcut ca întâmplările petrecute în urmă cu jumătate de veac să nu rămână pecetluite în memoria tot mai palidă a personajelor împuținate de curgerea necruțătoare a timpului. Și înainte de a cerceta ramificațiile acestui caz stufos, complex și nu rareori derutant, să încercăm o reconstituire cronologică aptă să ne ofere un tablou complet și convingător al momentului care ar fi putut să constituie un nou început al aventurii cunoașterii umane.

William "Mac" Brazel

4. CE ȘTIA ȘI, MAI ALES, CE NU ȘTIA JESSE MARCEL

Confruntat cu date și interpretări divergente, sau chiar contradictorii, am fost nevoit să construiesc, întemeindu-mă pe piesele existente la dosar, un scenariu plauzibil. Noi documente și mărturii ar putea să-l amendeze, sau chiar să-l modifice substanțial.

Sfârșit iunie–început iulie 1947

Pe la 11,30 p.m., maiorul Jesse Marcel se îndreaptă, în goana automobilului, spre Baza Aeriană a Armatei din Roswell. "Ceva mi-a atras atenția, și-a amintit el, în decembrie 1979. Era o formație de lumini mișcându-se dinspre nord spre sud. Dar era ... adică noi nu aveam nimic care să se deplaseze cu viteza aceea, pentru că a fost vizibilă doar poate trei sau patru secunde, de deasupra capului până la orizont. Erau lumini strălucitoare zburând într-o formație perfectă, în formă de «V». Și am ezitat să deschid gura ca să relatez asta, pentru că știam că nimeni nu m-ar fi crezut, dar după două sau trei zile un soldat mi-a spus: «Am văzut ceva în văzduh într-o noapte trecută». Și a descris exact ceea ce văzusem." (10, p. 125)

Miercuri, 2 iulie

Pe la 9.50 p.m., soții Wilmot urmăresc, de pe verandă și din curtea casei lor din Roswell, un obiect oval, strălucitor, de mari dimensiuni, care se deplasează cu mare viteză spre nord-vest.

În acea noapte, la nord-vest de Roswell se dezlănțuie o furtună puternică. William "Mac" Brazel, administratorul fermei Foster, aude un zgomot care seamănă mai curând cu cel al unei explozii, decât cu un tunet.

Joi, 3 iulie

A doua zi, devreme, Brazel se duce cu oile pe câmp, vrând să profite de ploaia care înviorase pășunile. Nu prea departe, dă peste o zonă acoperită de fragmente ciudate. Sunt atât de multe, încât oile nu vor să treacă peste ele și fermierul trebuie să facă un larg ocol, pentru a le duce să bea apă la o distanță de o milă.

Amintindu-și de zgomotul nocturn, Brazel își spune că fragmentele ar putea proveni de la un aparat de zbor lovit de trăznet. la câteva și se duce să le arate vecinilor săi, Floyd și Loretta Proctor, care constată că nu pot fi tăiate sau arse și îl sfătuiesc să-l contacteze pe șeriful din Roswell. Loretta adaugă că, dacă fragmentele aparțin unei farfurii zburătoare, fermierul poate să obțină un premiu de o mie de dolari, după cum anunțaseră ziarele.

Vineri, 4 iulie

Seara, Brazel se duce la Corona, unde o rudă și un prieten îi confirmă știrea privind premiul și îl îndeamnă să-si încerce norocul.

Duminică, 6 iulie

Dimineața, Brazel pornește spre Roswell, oprindu-se la biroul șerifului George A. Wilcox. După ce ascultă relatarea

fermierului și examinează fragmentele aduse de acesta, șeriful îi telefonează maiorului Jesse Marcel, care îl asigură că va sosi curând.

Sună Frank Joyce, reporter si crainic al stației locale de radio KGFL, interesându-se dacă există vreo noutate deosebită. Wilcox îl pune în legătură cu Brazel, dar Joyce nu prea dă importanță celor auzite.

În așteptarea lui Marcel, șeriful îi trimite pe doi dintre adjuncții săi la fermă, sperând că vor găsi zona cu fragmente pe baza indicațiilor lui Brazel.

Maiorul vine, stă de vorbă cu Brazel, îi cere să-l aștepte la biroul șerifului și se întoarce la Baza Aeriană cu fragmentele adus de fermier. Raportându-i colonelului Blanchard cele aflate și încredințându-i fragmentele, primește ordinul de a merge la fața locului, împreună cu un membru al Corpului de Contrainformații. Marcel îl ia pe căpitanul Sheridan W. Cavitt și, avându-l pe Brazel drept călăuză, pornesc spre fermă.

Neputând identifica fragmentele și întrebându-se dacă nu provin de la o armă secretă sovietică, Blanchard îi informează pe superiorii săi de la Washington, probabil pe generalul Curtis E. LeMay, asistent pentru cercetare și dezvoltare al șefului statului major al Forței Aeriene a Armatei, prietenul și protectorul său.

Adjuncții șerifului se întorc, fără să fi găsit zona cu fragmente. Ei dăduseră, în schimb, peste un loc în care nisipul fusese topit și prefăcut în sticlă, ca și cum ar fi fost supus unei temperaturi foarte ridicate.

Colonelul Thomas J. DuBose, șeful statului major al celei de-a Opta Forțe Aeriene, primește ordinul telefonic al generalului Clements McMullen, comandant adjunct al S.A.C. (Strategic Air Command*), de a-i cere lui Blanchard să trimită fragmentele la Fort Worth, într-un sac sigilat, urmând ca de acolo să fie expediate la cartierul general al S.A.C. de lângă Washington. Avionul sosit de la Roswell este întâmpinat de DuBose și de colonelul Alan D. Clark, comandantul Bazei

* Comandamentul Aviației Strategice, căruia îi era subordonată a Opta Forță Aeriană.

Aeriene a Armatei de la Fort Worth, care preia sacul și zboară imediat spre Washington.

Marcel și Cavitt ajung la fermă după căderea întunericului, fiind nevoiți să aștepte dimineața pentru a-și începe investigațiile.

Cartierul general al celei de-a Opta Forțe Aeriene transmite Grupului de Bombardament 509 ordinul prin care locotenent-colonelul Payne Jennings, locțiitorul lui Blanchard, este împuternicit să-și asume comanda RAAF la 8 iulie, când șeful său urmează să intre în concediu.

Luni, 7 iulie

Când se luminează de ziuă, Marcel și Cavitt sunt conduși de Brazel la zona cu fragmente. După ce îi stabilesc amplasamentul, cei doi ofițeri încep să adune diferitele tipuri de materiale. Brazel se întoarce la clădirea fermei și își vede de treburi.

În împrejurări încă neelucidate, este descoperit locul prăbușirii OZN-ului. Lângă epavă se află trupurile neînsuflețite ale membrilor echipajului, care vor fi transportate la infirmeria din incinta RAAF.

Aflând de la Frank Joyce despre povestea lui Brazel, Walter E. Whitmore, deținătorul majorității actiunilor postului de radio KGFL, vrea să obțină un interviu în exclusivitate. El se duce la fermă și îl ia pe Brazel, găzduindu-l în casa sa din Roswell până a doua zi.

Pe la 1.30 p.m., Glenn Dennis, un tânăr angajat al Intreprinderii de pompe funebre Ballard, primește un telefon de la Baza Aeriană: ofițerul însărcinat cu înhumările îl întreabă dacă au sicrie de mici dimensiuni, trei picioare și jumătate sau patru picioare, ermetic închise. După cam trei sferturi de oră, același ofițer revine, dorind să afle cum pot fi conservate corpurile care au stat în aer liber, în lipsa substanțelor folosite pentru îmbălsămare.

Generalul Nathan Twining, comandantul lui Air Materiel Command, sosește la Baza Aeriană a Armatei de la Alamogordo, rămânând în New Mexico până la 11 iulie.

Pe la 3.30 p.m., Glenn Dennis duce la infirmeria Bazei un aviator rănit într-un accident de motocicletă. El vede, în două ambulanțe militare cu ușile din spate deschise, fragmente pe care nu le poate identifica. În infirmerie domnește o mare agitație. O infirmieră cu care era prieten îl vede și îi spune să plece cât poate de repede. Glenn face imprudența de a întreba pe un ofițer ce s-a întâmplat, fiind expulzat sub pază și amenințat cu moartea dacă nu își va ține gura. Când jeepul lui Cavitt e plin cu fragmente, Marcel îi spune să se întoarcă la Bază, el rămânând să-și încarce automobilul, până se întunecă.

Marți, 8 iulie

Ajungând la Roswell după miezul nopții, maiorul se oprește acasă, în drum spre Bază, trezindu-și soția și fiul pentru a le arăta fragmentele. Jesse Marcel Junior, care avea doisprezece ani, își amintește că tatăl său răspândise o parte dintre ele pe podeaua bucătăriei, încercând zadarnic să le asambleze. Pe băiat îl impresionaseră îndeosebi semnele de pe unele segmente în formă de bară, care semănau, i s-a părut lui, cu hieroglifele egiptene.

La ora 6.00, Marcel și Cavitt se prezintă la Blanchard și îi raportează ce au făcut. Comandantul îi ordonă șefului poliției militare a Bazei, maiorul Edwin Easley, să ia măsuri pentru a interzice accesul celor nechemați în zona cu fragmente.

Cam la aceeași oră, șeriful îl vizitează pe tatăl lui Glenn Dennis și îi cere să-și avertizeze fiul să nu scoată o vorbă despre cele văzute la infirmerie. Dennis senior îi transmite avertismentul lui Glenn.

La 7.30 (în loc de 9, ora obișnuită) are loc întrunirea statului major al Grupului de Bombardament. Blanchard îi informează pe participanți despre cele întâmplate și le repartizează sarcinile, potrivit funcției și calificării fiecăruia. A devenit limpede că nu e vorba despre o armă secretă sovietică.

La 9, Cavitt și un alt agent CIC, Lewis Rickett, se duc la zona cu fragmente, constatând că e bine păzită de poliția militară.

Plecând de la Whitmore, Brazel intră într-o cafenea, unde se află și John McBoyle, coproprietar și manager al stației de radio locale KSWS, căruia îi relatează ciudata lui descoperire.

Pe la 11, Glenn Dennis se întâlnește cu infirmiera la Clubul Ofițerilor din incinta Bazei Aeriene. Ea îi spune că, în după amiaza zilei anterioare, a asistat la examinarea de către doi doctori necunoscuți a cadavrelor unor ființe neumane.

Blanchard îi ordonă locotenentului Walter Haut, ofițer pentru relațiile cu publicul, să redacteze un comunicat de presă privind descoperirea lui Brazel și să-l ducă la stațiile de radio și ziarele locale.

Șeriful trimite din nou doi adjuncți spre zona cu fragmente. De data aceasta, ei ajung unde trebuie, dar nu pot să treacă de cordonul poliției militare.

Înainte de ora 12, Lydia Sleppy, asistent administrativ al lui Merle Tucker, proprietarul stației de radio KOAT din Albuquerque, primește un telefon de la McBoyle, a cărui stație KSWS era asociată cu KOAT. McBoyle îi spune că vrea să-i dicteze un text despre o farfurie zburătoare care s-a prăbușit la nord de Roswell, Sleppy urmând să-l transmită prin teletip la cartierul general al ABC News de la Hollywood. McBoyle începe să dicteze și Sleppy să transmită, când clopoțelul de avertizare sună și teletipul înregistrează acest mesaj: "Aici este FBI-ul. Încetați imediat transmisia!"

Brazel este reperat în oraș de militari, care îl duc la Baza Aeriană și încep să-l interogheze.

Haut distribuie comunicatul.

George Walsh, directorul programelor stației KSWS, difuzează comunicatul și îl transmite, telefonic, biroului agenției Associated Press din Albuquerque. Frank Joyce face același lucru, transmițându-l agenției United Press Association.

George "Jud" Roberts, acționar și manager al postului KGFL, încearcă să ajungă la zona cu fragmente, dar este întors din drum de poliția militară.

Marile agenții de presă difuzează comunicatul, ceea ce provoacă o avalanșă de solicitări telefonice privind detaliile descoperirii lui Brazel, adresate oficiului pentru relațiile cu publicul al RAAF, biroului șerifului, redacției ziarelor locale, stațiilor de radio. Solicitările provin din toate statele Uniunii, ca și din străinătate: Anglia, Franța, Germania, Hongkong, Italia... Exasperat de faptul că toate liniile bazei sunt ocupate, Blanchard îi ordonă lui Haut să ia măsuri, dar nu se poate face nimic. Din ordinul generalului Ramey, Blanchard îl trimite pe Marcel la Fort Worth, cu o parte dintre fragmentele adunate de pe câmp, apoi "intră în concediu", ducându-se, de fapt, la ferma Foster.

"Roswell Daily Record" publică articolul redactat pe baza comunicatului RAAF.

Whitmore și Roberts plănuiau să transmită interviul cu Brazel miercuri, 9 iulie. Fermierul mărturisind, probabil, această intenție militarilor de la RAAF, proprietarul și managerul postului KGFL primesc telefoane de la Washington prin care li se cere să renunțe.

Marcel ajunge la Fort Worth și îi arată lui Ramey fragmentele, care sunt înlocuite pe ascuns cu cele ale unui balon meteorologic purtând o țintă radar. Acestea din urmă sunt identificate de Irving Newton, subofiter din Serviciul meteorologic al Bazei Aeriene a Armatei din Fort Worth, la cererea lui Ramey. Generalul declară, deci, reprezentanților presei și, mai târziu, postului de radio local WBAP, că "discul zburător" din comunicatul RAAF era, de fapt, un balon meteorologic. Declarația este transmisă pretutindeni de agențiile de presă.

Un avion cu agenți CIC sosește de la Baza Aeriană a Armatei Andrews, de lângă Washington. La întoarcere, avionul transportă fragmente adunate de militari.

Miercuri, 9 iulie

Ziarele de dimineață publică declarația lui Ramey.

Începând de la ora 8, Prima Unitate de Transport Aerian încarcă lăzi de diferite mărimi în avioane C-54. Unul dintre

ele, pilotat de căpitanul Oliver W. Henderson, zboară spre Wright Field. Altele spre Los Alamos, via Baza Aeriană a Armatei Kirtland.

Președintele Harry Truman aprobă Directiva prin care i se ordona generalului Twining să meargă la Centrul de comandă al Terenului de testare de la White Sands, "cu scopul de a efectua o apreciere a obiectelor neidentificate despre care s-a raportat că sunt deținute acolo".

Aflați la Roswell, Floyd Proctor și Lyman Strickland îl văd pe Brazel escortat de trei ofițeri. Fermierul îi evită, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în condiții normale.

Brazel este dus la sediul ziarului "Roswell Daily Record", unde spune o altă istorie despre descoperirea lui.

O ladă de mai mari dimensiuni – douăsprezece picioare lungime, patru înălțime și cinci lățime – este încărcată în locașul pentru bombe al unui B-29, unde este însoțită de patru polițiști militari. Avionul zboară la Fort Worth, unde este întâmpinat de șase persoane, printre care ofițerul însărcinat cu înhumările. După ce lada este preluată, Marcel urcă la bord și B-29 pornește spre Roswell.

Într-o discuție cu agentul special FBI S.W. Reynolds, generalul George F. Schulgen declară că "Serviciul de Informații al Forței Aeriene a Armatei utilizează toți oamenii de știință de care dispune pentru a stabili dacă un astfel de fenomen poate să existe cu adevărat."

Grupul Air Materiel Command de la Alamogordo invită presa să asiste la lansarea unui balon meteorologic purtând o țintă radar, pentru a demonstra că explicația rapoartelor despre discurile zburătoare trebuie căutată în necunoașterea acestui obiect banal.

Mereu însoțit de militari, Brazel se prezintă la statia KGFL, unde repetă istoria spusă celor de la "Roswell Daily Record". Când Frank Joyce îi reproșează că și-a schimbat relatarea, fermierul îi dă de înțeles că n-a avut încotro.

La ora 8 p.m., avionul B-29 aterizează la RAAF. Marcel îl caută pe Cavitt și îi cere să-i arate raportul despre cele

întâmplate. Căpitanul refuză și, la insistențele lui Marcel, îi spune că l-a trimis superiorilor săi de la Washington.

Joi, 10 iulie

Bill Brazel, care locuia în Albuquerque, împreună cu soția sa, află din ziare că tatăl său este implicat în istoria cu discul zburător și hotărăște să meargă la fermă, ca să asigure bunul mers al treburilor.

Militarii continuă să adune fragmentele și să înlăture urmele impactului, în cele două zone de la ferma Foster.

Brazel este încă "oaspetele" Bazei Aeriene.

Maiorul W.D. Prichard, din Alamogordo, declară că o unitate de la baza lui a lansat baloane meteorologice la Roswell, pe la mijlocul lunii trecute. Aceasta ar fi explicația descoperirii lui Brazel, efectuată, conform articolului din "Roswell Daily Record", la 14 iunie.

Vineri, 11 iulie

Glenn Dennis încearcă, încă o dată, să ia legătura cu infirmiera. I se spune că a fost transferată, nu se știe unde.

Sâmbătă, 12 iulie

Bill și soția sa, Shirley, sosesc la fermă, al cărei teritoriu a fost părăsit de militari.

Marți, 15 iulie

Brazel se întoarce, în sfârșit, de la Roswell, dar nu vrea să vorbească despre sejurul său forțat și nici despre zona cu fragmente.

Sfârșit de iulie

Aflat în vizită la familia Strickland, fermierul se plânge de tratamentul la care a fost supus, fără să intre în amănunte.

Bill găsește o bucată din materialul asemănător cu staniolul și o arată familiei Strickland.

August

Brazel și ajutorul său, Tommy Tyree, văd un fragment plutind pe un ochi de apă dintr-o adâncitură de teren. Nici unul nu se ostenește să coboare pentru a o lua.

Septembrie

Agentul CIC Lewis Rickett primește ordinul de a-l asista pe Lincoln La Paz, directorul Institutului pentru meteoriți al Universității din New Mexico și consultant al Forței Aeriene a Armatei din 1943, în încercarea de a determina viteza și traiectoria discului zburător, înainte de prăbușire. Ei descoperă un loc în care nisipul fusese cristalizat, probabil din cauza căldurii (poate cel semnalat de adjuncții lui Wilcox). Nefiind informat despre găsirea cadavrelor echipajului, La Paz crede că obiectul era o sondă automată de pe o altă planetă.

O scrisoare trimisă de Glenn Dennis infirmierei, la un cod de poștă militară indicat anterior de ea, revine cu mențiunea că adresanta a decedat.

Vara 1949

De-a lungul celor doi ani care au trecut din iulie 1947, Bill Brazel a găsit mai multe fragmente ale discului zburător, tatăl său confirmând că seamănă cu cele descoperite de el. Aflându-se la Corona, Bill vorbește despre asta într-un cerc de prieteni. A doua zi, este vizitat de patru militari de la Baza Air Force din Roswell, care-i cer să le predea fragmentele.

1952

Maiorul-inginer Ellis Boldra găsește câteva fragmente într-un seif din biroul inginerilor de la Baza Roswell.

1961

Jay West, corespondentul agenției United Press International la Alamorgordo, se împrietenește cu ofițerul pentru relații cu publicul al Bazei Air Force. Acesta îi mărturisește că a dat peste o hartă pe care sunt marcate zona cu fragmente și cea unde s-a prăbușit OZN-ul. Amândoi fac mai multe încercări de a le localiza pe teren.

Această cronologie sumară a fost întocmită pe baza a numeroase declarații scrise, redactate în prezenta unor martori sau a unor notari publici și întărite, în destule cazuri, de înregistrări audio sau video. Fotocopiile câtorva dintre cele mai semnificative declarații sunt reproduse în două dintre lucrările prezente în bibliografia cărții noastre (10 și 11). Voi cita din aceste documente, demne de încredere, în capitolele următoare.

Temeiurile unei opțiuni

E timpul să precizez că versiunea "clasică" a cazului Roswell, la care am recurs, a fost amendată substanțial de Kevin D. Randle și Donald R. Schmitt, în *Adevărul despre prăbușirea OZN-ului la Roswell* (13). Potrivit acestei variante "revizioniste", desfășurarea evenimentelor a început marți, 1 iulie, când radarele instalate la Terenul de testare de la White Sands, la Baza Aeriană a Armatei Kirtland, de lângă Albuquerque și la RAAF, au detectat o țintă neidentificată. Observată mai întâi în spațiul aerian interzis zborului de la White Sands, ea a fost urmărită aproape patru zile, în vreme ce se deplasa dintr-un loc într-altul, deasupra părții de sud a statului New Mexico. Vineri, 4 iulie, între orele 11 și 11.30

p.m., ținta a strălucit orbitor pe ecranele radar, dispărând apoi fără urmă. Convinși fiind că era vorba despre o farfurie zburătoare care a fost lovită de un fulger și s-a prăbușit, militarii au stabilit prin triangulație locul impactului cu solul, la nord de Roswell. O echipă specială, venită de la Washington după detectarea țintei, a organizat, a doua zi, operația de recuperare, trebuind mai întâi să îndepărteze un grup de arheologi, care ajunsese acolo întâmplător.

Epava și cadavrele membrilor echipajului au fost duse la RAAF, cele din urmă fiind examinate în infirmeria Bazei, sâmbătă 5 iulie și transportate, pe calea aerului, duminică, 6 iulie sau luni, 7 iulie, probabil la Wright Field. În această versiune temporală, Brazel a descoperit zona cu fragmente în dimineața zilei de 5 iulie. Mai departe, lucrurile s-au petrecut cam așa cum le-am relatat anterior.

Randle si Schmitt invocă, în sprijinul noii datări, mărturiile lui William Woody care avea 14 ani în iulie 1947 și a fostului caporal E.L. Pyles. Aceștia ar fi văzut, în noaptea de 4 iulie, un obiect mișcându-se în văzduh si căzând la nord de Roswell. O observație asemănătoare ar fi fost înregistrată de două călugărite de la Spitalul Saint Mary din Roswell, pasionate de astronomie.

Un scenariu poate mai ingenios decât cel "clasic", dar minat de inadvertențe tehnice, de lipsa de credibilitate a martorilor si de răstălmăcirea unor afirmatii. În lucrarea sa, ***Roswell în perspectivă***, Karl T. Pflock a întreprins o demontare sistematică a variantei "revizioniste". El a arătat, de pildă, că radarul ar fi detectat momentul loviriI OZN-ului de către fulger numai dacă fasciculul de unde electromagnetice s-ar fi intersectat chiar atunci cu ținta; pe de altă parte, relieful muntos al regiunii ar fi îngăduit observarea radar a obiectului doar de la Roswell și nu în cele mai bune condiții. Voi adăuga o remarcă personală, neîntâlnită în lucrările de referință: povestea cu urmărirea obiectului de către trei statii radar și cu stabilirea locului prăbușirii prin triangulatie pare luată direct din rău famata carte a lui Scully, ***Dincolo de farfuriile zburătoare*** . Versatilitatea lui Frank Kaufmann și a lui Jim

Ragsdale, principalii martori citați de Randle și Schmitt, reiese din numeroase detalii pe care le voi prezenta mai târziu. Discutând cu Woody și Pyles, Pflock a constatat că aceștia nu-și amintesc data exactă a observațiilor lor, iar corpurile semnalate par să fi fost niște banali meteoriți.

Dar cel mai puternic argument *contra* îl constituie datele exacte ale aventurii lui Glenn Dennis. Pflock a reușit să includă în lucrarea sa, în ultima clipă, o Postfață intitulată "O importantă nouă întorsătură", care arată cum Dennis, ascultând o prezentare a variantei "revizioniste", când s-a ajuns la întâmplările de la infirmerie și-a dat brusc seama că ele s-au petrecut în 7 iulie. Explicația? A doua zi, tatăl său i-a transmis avertismentul șerifului, înainte de prânz s-a întâlnit pentru ultima oară cu infirmiera, iar după amiază i s-a adus la întreprinderea de pompe funebre numărul din "Roswell Daily Record", purtând pe prima pagină un titlu care se desfășura pe cinci din cele opt coloane: RAAF CAPTUREAZĂ O FARFURIE ZBURĂTOARE LA O FERMĂ DIN REGIUNEA ROSWELL. Numărul din 8 iulie 1947... (10, p.118)

Explicații, completări, semne de întrebare

Cronologia mea s-a rezumat, în mod firesc, la esența întâmplărilor din acei ani tot mai îndepărtați. Iată, deci, câteva adnotări necesare.

Miercuri, 2 iulie

Dr. Michael Wolf, de la Institutul pentru Cercetări Avansate din New England, membru al Academiei de Științe din New York, președintele Asociației Americane pentru Progresul Științei, este convins că anumite condiții meteorologice "pot să influențeze. Se produc uragane, furtuni, tornade și alte perturbații periculoase, care pot evolua dintr-un

moment într-altul. În astfel de condiții, vehiculele lor, propulsate de unde gravitaționale A și B, pot avea probleme. Multe dintre aparatele lor sunt construite pe planete unde vremea e controlată, cam cum administrăm noi furnizarea de energie. Pe această planetă nu suntem destul de evoluați din punct de vedere tehnologic pentru a controla condițiile meteorologice. Așa că navele lor pot fi lovite de curenți și uragane, la mare înălțime și pot fi avariate." (Cf. 24)

Condițiile meteorologice pot determina și altfel de accidente. Wolf se referă la mărturia tatălui său, care, în 1947, era pilot, făcând parte din Grupul de Bombardament 509: "Îmi amintesc că, în 1949 sau 1950 (Michael avea opt sau nouă ani – I.H.), mi-a spus că a fost o prăbușire și că, din ceea ce se spunea pe culoare, a înțeles că două OZN-uri se ciocniseră în văzduh. Fusese o furtună violentă, cu fulgere și, atunci, abia începusem un experiment cu ceva numit «Cult Radar», față de care extratereștrii erau nepregătiți și care ar fi putut influența sistemul lor de navigație." (Id.)

Posibilele urmări ale interferenței undelor radar cu sistemul de navigație al OZN-urilor au fost evocate și de alți autori. Iar ideea ciocnirii fatale a două nave extraterestre a fost îmbrățișată de Stanton Friedman, care situează punctele lor de impact cu solul lângă Corona și pe Câmpia San Augustin (vezi capitolul *O altă prăbușire?*)

Joi, 3 iulie

Premiul de o mie de dolari nu era o născocire a vecinilor lui Brazel, sau a rudei și prietenului de la Corona. El fusese oferit, separat, de E.J. Culligan, președintele unei companii din Northbrook, Illinois, de Spokane Athletic Round Table și de Los Angeles Inventors Exposition. Primul s-ar fi mulțumit și cu explicația incontestabilă a fenomenului, dar asociațiile plăteau numai dacă li se prezenta o farfurie zburătoare. (Cf. 12, p.20)

Mai trebuie spus că o mie de dolari era o sumă deloc neglijabilă, echivalentul a zece mii de dolari astăzi. Or, după cum reiese din mărturiile celor care l-au cunoscut, Brazel era

mereu în criză financiară, trăind la limita sărăciei. Loretta Proctor a declarat, de pildă, că "Mac n-avea niciodată doi bănuți pe care să-i pună deoparte." (Id, p.43) S-ar putea, deci, ca principalul motiv al vizitei fermierului la Roswell să fi fost tocmai obținerea premiului, sau chiar a celor trei premii cumulate. Oricum, explicația dată de el în convorbirea care a stat la baza articolului din 9 iulie și anume că ar fi venit la oraș ca să vândă lâna, nu stă în picioare. Bill Brazel a afirmat cu tărie că tatăl său "n-a vândut niciodată lână la Roswell. El făcea întotdeauna contracte pentru întreaga cantitate de lână cu vreo companie din Utah și aceasta ridica întotdeauna lâna de la fermă, cu propriile ei camioane." (1, p. 78)

Duminică, 6 iulie

Poate părea ciudat că Blanchard n-a raportat superiorului său direct, generalul Ramey, cum reiese din declarația colonelului BuBose. Potrivit acesteia, generalul McMullen i-a spus, la telefon, că "circulau zvonuri despre niște elemente care fuseseră găsite pe sol, lângă Roswell" și i-a ordonat ca ele să-i fie trimise la cartierul general al S.A.C. Și DuBose adaugă: "Nimeni, trebuie să subliniez acest lucru, nimeni nu avea să discute despre asta (despre trimiterea "elementelor", desigur – I.H.) cu soțiile, eu cu Ramey, cu oricine. Chestiunea, în ceea ce ne privea pe noi, era închisă." (12, p.75)

Explicația acestei comportări neobișnuite?

Să presupunem că Blanchard, nefiind sigur că putinele fragmente pe care le examinase aparțin unei tehnologii străine, n-a vrut să se compromită înaintând un raport oficial. El l-a informat, totuși, pe generalul Le May, probabil în cursul unei convorbiri cu un alt subiect. Le May, care afirmase în acele zile că "o trecere în revistă completă a activității de cercetare arată că Forța Aeriană a Armatei n-are nici un proiect cu caracteristici similare celor care au fost asociate cu Discurile Zburătoare", l-a alertat pe McMullen, socotind informația demnă de atenție.

Luni, 7 iulie

Se spune că locul prăbușirii OZN-ului ar fi fost descoperit de avioane de recunoaștere de la RAAF, dar nu există dovezi certe în acest sens.

Marți, 8 iulie

Interceptarea transmisiei prin teletip nu are de ce să ne mire. Într-o zonă atât de sensibilă, din punct de vedere al prezenței instalațiilor și laboratoarelor secrete, supravegherea mijloacelor de comunicație de către F.B.I. era un lucru firesc.

Imposibilitatea de a utiliza telefoanele RAAF, din pricina solicitărilor venite de pretutindeni, nu a rămas neobservată de organismele interesate. În ianuarie 1953 Comitetul Științific Consultativ reunit, sub președinția prof. H.P. Robertson, de la California Institute of Technology, pentru a evalua rapoartele și imaginile referitoare la obiectele zburătoare neidentificate prezentate de Proiectul Blue Book, conchidea că atenția acordată raportării acestor "fenomene" poate constitui un pericol, printre altele, prin "blocarea canalelor de comunicație de către rapoarte lipsite de interes". (81, p. 918)

Miercuri, 9 iulie

Raportul privind discuția dintre generalul Schulgen și agentul special Reynolds, înaintat conducerii F.B.I.-ului, merită să fie reprodus, măcar parțial:

"Subiect: Discurile zburătoare.

La solicitarea brigadierului-general George F.Schulgen, șeful Departamentului Necesității de Informare al Serviciului de Informații al Forței Aeriene a Armatei, agentul special W.M. Reynolds a discutat cu el problema specificată mai sus, la 9 iulie 1947. Generalul Schulgen i-a spus lui Reynolds că Forța Aeriană a adoptat atitudinea că trebuie făcut orice efort pentru a afla și a stabili dacă discurile zburătoare reprezintă un fapt și, dacă e așa, pentru a afla totul despre ele. Conform generalului Schulgen, Serviciul de Informații al Forței Aeriene utilizează toți oamenii de știință de care dispune pentru a stabili

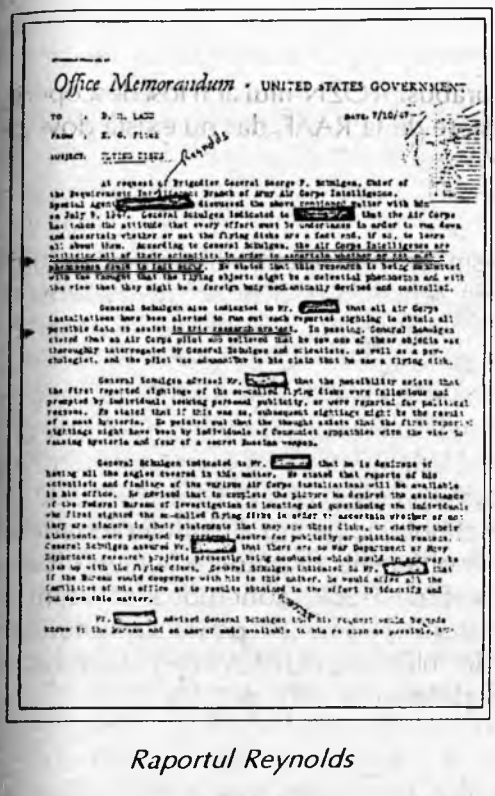

Office Memorandum • UNITED STATES GOVERNMENT

TO : D. M. LADD

FROM : E. G. FITCH

SUBJECT: FLYING DISCS

Reynolds

At request of Brigadier General George F. Schulgen, Chief of the Requirements Intelligence Branch of Army Air Corps Intelligence, Special Agent [redacted] discussed the above captioned matter with Mr. [redacted] on July 9, 1947. General Schulgen indicated to [redacted] that the Air Corps has taken the attitude that every effort must be undertaken in order to run down and ascertain whether or not the flying discs are a fact and, if so, to learn all about them. According to General Schulgen, the Air Corps Intelligence are utilizing all of their activities in order to ascertain whether or not the phenomena exists in fact or not. He stated that this research is being undertaken with the thought that the flying objects might be a celestial phenomenon and with the view that they might be a foreign body mechanically devised and controlled.

General Schulgen also indicated to Mr. [redacted] that all Air Corps installations have been alerted to run out each reported sighting to obtain all possible data in connection with this research project. In passing, General Schulgen stated that an Air Corps pilot who believed that he saw one of these objects was thoroughly interrogated by General Schulgen and scientists, as well as a psychologist, and the pilot was admonished by him that he saw a flying disk.

General Schulgen advised Mr. [redacted] that the possibility exists that the first reported sightings of the so-called flying discs were fallacious and prompted by individuals seeking personal publicity, or were reported for political reasons. He stated if this was so, subsequent sightings might be the result of a mass hysteria. He pointed out that the thought exists that the first reported sightings might have been by individuals of Communist sympathies with the view to causing hysteria and fear of a secret Russian weapon.

General Schulgen instructed Mr. [redacted] that he is desirous of having all the angles covered in this matter. He stated that reports of his interests and findings of the various Air Corps installations will be available in his office, in order that he might have the proper data for the exchanges of the Federal Bureau of Investigation in locating and questioning the individuals who first signaled the so-called flying discs in order to ascertain whether or not they are sincere in their statements that they saw these discs, or whether their statements were prompted by personal desire for publicity or political reasons. General Schulgen assured Mr. [redacted] that there are no War Department or Army Department research projects presently being conducted which could in any way be tied up with the flying discs. General Schulgen indicated to Mr. [redacted] that if the Bureau would cooperate with him in this matter, he would advise the facilities of his office as to results obtained in the effort to identify and run down this matter.

Mr. [redacted] advised General Schulgen that his request would be made known to the Bureau and an agent made available to him as soon as possible, etc.

Raportul Reynolds

dacă un astfel de fenomen poate să existe cu adevărat. El a declarat că această investigație este efectuată cu gândul că obiectele zburătoare pot fi un fenomen ceresc și cu părerea că ele pot fi un corp străin, produs și controlat mecanic.

Generalul Schulgen i-a declarat, de asemenea, domnului Reynolds că toate bazele Forței Aeriene au fost alertate pentru a cerceta fiecare observație raportată, ca să obțină toate datele cu putință, pentru a sprijini acest proiect de cercetare. În treacăt, generalul Schulgen a declarat că un pilot al Forței Aeriene, care credea că a văzut unul dintre aceste obiecte, a fost interogat în amănunt de generalul Schulgen și de oameni de știință, ca și de un psiholog și că pilotul a continuat să susțină că a văzut un disc zburător.

.....

Generalul Schulgen i-a spus domnului Reynolds că dorește ca toate aspectele acestei probleme să fie analizate. El a declarat că rapoartele oamenilor săi de știință și datele obținute de diferitele baze ale Forței Aeriene vor fi disponibile (pentru consultare – I.H.) în biroul său. (...) Generalul Schulgen l-a asigurat pe domnul Reynolds că nu există proiecte de

cercetare-ale Departamentului de Război sau Departamentului Marinei, în curs de realizare, care să poată explica în vreun fel discurile zburătoare."

Să reținem faptul că, la 9 iulie 1947, ființa un proiect de cercetare al Forței Aeriene consacrat aflării adevărului despre discurile zburătoare.

De ce a refuzat *căpitanul* Cavitt să-i arate *maiorului* Marcel raportul său? Poate pentru că documentul trimis la Washington atesta caracterul neconvențional al rămășițelor colectate pe teritoriul fermei Foster, venind astfel în contradicție cu dezmințirea generalului Ramey. Dacă nu cumva era menționată și descoperirea epavei și a cadavrelor membrilor echipajului, descoperire ignorată de Marcel... Comportarea lui Cavitt mai demonstrează că în universul închis al serviciilor speciale ceea ce contează în primul rând este nu gradul, ci apartenența, Contrainformațiile situându-se la un nivel superior Informațiilor.

Septembrie

Lincoln La Paz făcuse parte din personalul Proiectului Manhattan, însărcinat să realizeze bomba atomică, având deci acces la informații strict secrete. Începând din decembrie 1948, el a participat și la investigarea unui alt mister care persistă și astăzi: sferele de foc verzi din New Mexico. Opinia lui era că sferele nu sunt un fenomen natural.

5. MISIUNEA GENERALULUI TWINING

Importanța și complexitatea rolului jucat de generalul-locotenent Nathan F. Twining, comandantul Air Materiel Command, în istoria știută sau doar bănuită a prăbușirii din iulie 1947, m-au determinat să-i consacru acest capitol al cărții noastre. Implicarea lui publică în chestiunea obiectelor neidentificate care cutreierau văzduhul Statelor Unite a început, probabil, cu declarația reprodusă de "Roswell Daily Record", la 8 iulie și, după o zi, de "Albuquerque Journal": "... farfuriile zburătoare nu constituie, în mod cert, rezultatul unor experimente efectuate de serviciile armatei (...) nici Forța Aeriană a Armatei, nici alte componente ale forțelor armate nu au în curs de experimentare un avion, o rachetă dirijată sau un alt aparat aerian care ar putea fi luat drept o farfurie sau o formație de discuri zburătoare (...) câțiva dintre martori au văzut, evident, ceva (...) nu știm ce anume investigăm."

Gen. Nathan Twining

La 9 iulie, generalul se afla în New Mexico. Raportul Air Force privind cazul Roswell, apărut în septembrie 1994, pretinde că i se ordonase să facă această deplasare, pentru o inspecție de rutină, cu o lună mai devreme, la 5 iulie și că ea ar fi avut loc la 8 iulie. Dar Stanton Friedman a consultat jurnalele de bord ale comandantului Air Materiel Command și pilotului său, care precizează că Twining a zburat de la Wright Field la Alamogordo Army Air Field la 7 iulie, rămânând în New Mexico până la 11 iulie, perioadă în care a ajuns și la Kirtland Army Air Field, lângă Albuquerque. (6, p.65) Că n-a fost vorba despre o acțiune obișnuită, planificată cu mult timp în urmă, stau mărturie două întâmplări. Când s-au interesat unde se află generalul, reporterilor de la "Oregonian" și "Houston Chronicle" li s-a spus, de către cei de la Wright Field, că "s-ar putea să i se fi ordonat să meargă la Washington". (...) O minciună lipsită de sens, în cazul unei inspecții de rutină. Pe de altă parte, Twining programase, pentru 10 iulie, o vizită la Uzinele Boeing din Wichita, Kansas. Faptul este confirmat de scrisoarea pe care i-a trimis-o vicepreședintelui Companiei Boeing, J.E. Schaefer:

"17 iulie 1947

Dragă Earl,

Am primit scrisoarea dumitale prin care ne invitai să trecem prin Wichita, pentru o scurtă vizită. Cu cea mai sinceră părere de rău, a trebuit să contramandăm călătoria noastră la Uzinele Boeing, din cauza unei probleme foarte importante și neprevăzute care s-a ivit aici. Am fost toți foarte dezamăgiți, știind că dl. Allan plănuise pentru noi un foarte plăcut sejur; oricum, dorim să venim mai târziu. Ne vom aminti invitația dumitale și vom veni cât de curând posibil, întrucât sunt foarte nerăbdător să văd avionul XL-15.

Am fost plecat câtva timp, în ultimele două săptămâni, așa că n-am avut nici o posibilitate de a-ți trimite informația cerută în scrisoarea dumitale. Ți-o voi trimite foarte curând." (7, p. 70)

"O problemă foarte importantă și neprevăzută", "Am fost plecat câtva timp, în ultimele două săptămâni"... Știind unde și când fusese plecat Twining, suntem îndreptățiți să presupunem că *problema foarte importantă și neprevăzută* era aceea indicată în *Directiva pentru generalul-locotenent Twining:*

"Vă veți deplasa fără întârziere la Centrul de comandă al Terenului de testare de la White Sands, cu scopul de a efectua o apreciere a obiectelor neidentificate despre care s-a raportat că sunt deținute acolo. O parte a misiunii dumneavoastră va consta în evaluarea situațiilor militare, politice și psihologice actuale și în perspectivă. În cursul trecerii în revistă pe care o veți întreprinde, veți mentine legătura cu oficialitățile militare din zonă.

Se dorește ca, efectuând aprecierea dumneavoastră, să procedați detașându-vă de orice opinii sau impresii exprimate de personalul implicat, care nu sunt conforme cu un raționament solid privind posibilul rezultat. Prezentând constatările reieșite din misiunea dumneavoastră, trebuie să faceți efortul de a formula, atât de concis pe cât e posibil, o estimare a caracterului, proporțiilor și consecințelor probabile, în eventualitatea că nu se intervine.

Când misiunea dumneavoastră în New Mexico va lua sfârșit, veți face o scurtă deplasare la Baza Sandia, pentru a evalua situația de acolo, ca și a persoanelor implicate de la Los Alamos. Înainte a a vă deplasa la White Sands, veți lua legătura cu generalul Eisenhower, pentru a stabili dacă dorește să mergeți prin Kirtland AAF.

Veți lua cu dumneavoastră experții, tehnicienii, oamenii de știință și asistenții pe care-i considerați necesari pentru a asigura eficiența misiunii dumneavoastră."

Directiva face parte dintr-un lot de trei documente primite, spre sfârșitul anului 1992, de ufologul californian Timothy Cooper, de la un corespondent anonim. Cooper i-a furnizat copii ale documentelor lui Stanton Friedman, care a supus două dintre ele expertizei lui George Elsey, fost

colaborator al președinților Roosevelt și Truman, având acces la informații strict secrete. Iată răspunsurile care ne interesează:

"(1) După cum arată fotocopiile, nu am nici un motiv să pun la îndoială autenticitatea directivei pentru generalul Twining, aprobată de președintele Truman și datată 9 iulie 1947 și a Memoriului pentru Președinte din 25 septembrie 1947, transmis de Carlisle Humelsine.

(2) Cât despre cine a redactat directiva pentru Twining, stilul exprimării mă convinge că ea a fost redactată în cadrul Departamentului de Război. În mod cert, ea nu este concepută în termeni pe care i-ar fi utilizat președintele Truman și nimeni din stafful Casei Albe n-ar fi întrebuintat o astfel de frazeologie militară specifică. N-am cum să ghicesc care serviciu anume din Departamentul de Război a fost implicat." (Cf. 5, pp. 157-158)

Cum generalul Twining era comandantul Air Materiel Command, din subordinea conducerii Forței Aeriene a Armatei, presupun că directiva a fost redactată de cineva din această conducere. Și cum generalul Carl Spaatz, comandantul Forței Aeriene, se afla în concediu, ordinul a fost dat, probabil, de adjunctul său, generalul Hoyt S. Vandenberg. Asa s-ar justifica și indicația de a lua legătura cu generalul Eisenhower, șeful Statului Major al Armatei, cu care Twining nu avea un raport direct de subordonare.

Știind că Twining se afla în New Mexico din 7 iulie, ne întrebăm, desigur, cum se explică faptul că aprobarea lui Truman datează din 9 iulie. Răspunsul cel mai la îndemână este dat de Friedman: "... am văzut adesea documente purtând date diferite pentru pregătire, primire, aprobate și așa mai departe." (Id., p. 150) Să ne imaginăm, însă, că misiunea de informare și apreciere ordonată de superiorii lui Twining a căpătat alte dimensiuni, odată cu descoperirea epavei și a cadavrelor echipajului. Proveniența rămășițelor adunate de militari era incertă, putând fi stabilită numai după efectuarea unor analize laborioase. Pe când OZN-ul și extraterestrii constituiau o realitate a cărei importanță manifestă și imediată depășea nivelul de decizie al celor mai înalte autorități militare.

A fost imperios necesar, deci, să se raporteze președintelui Truman, a cărui implicare a început cu aprobarea directivei...

"Un posibil motor atomic"

Cum și-a îndeplinit generalul Twining misiunea? În 1993, Leonard Stringfield, unul dintre cei mai proeminenti ufologi americani, decedat relativ de curând, a primit, de la un agent al serviciilor secrete, un document datat 16 iulie 1947 care ar putea constitui răspunsul la întrebarea de mai sus. Formularea prudentă se datorează faptului că documentul nu a fost declasificat în mod oficial, ceea ce ar fi exclus posibilitatea unei dezinformări. Este vorba despre un raport al Air Materiel Command, semnat de Twining și adresat Comandantului Forței Aeriene a Armatei:

"1. Așa cum s-a ordonat prin Directiva Prezidențială datată 9 iulie 1947, a fost efectuată de către stafful acestui comandament o cercetare preliminară a unui "disc zburător" recuperat și a rămășițelor unui posibil al doilea disc. Datele continute în acest raport au fost furnizate de personalul ingineresc al T-2 și de Laboratorul Aeronautic, Divizia T-3. Date adiționale au fost furnizate de personalul științific al Laboratorului pentru propulsie reactivă, C I T și Grupul științific consultativ al Forței Aeriene a Armatei, condus de dr. Theodore von Karman. Analize ulterioare au fost efectuate de personalul Consiliului pentru Cercetare și Dezvoltare.

2. Opinia colectivă a acestui grup de cercetare este că nava aeriană recuperată de unitătile armatei și ale forței aeriene (...) nu este construită de Statele Unite, din următoarele motive:

a. "Platforma" circulară, în formă de disc, nu seamănă cu nici un proiect aflat în curs de realizare de către acest comandament, sau de către Marină.

b. Absența oricărui sistem exterior de propulsie, a unei instalații energetice, a orificiilor de admisie și de evacuare, a elicei sau a propulsiei reactive justifică acest punct de vedere.

c. Incapacitatea oamenilor de știință germani de la Fort Bliss și de la Terenul de testare de la White Sands de a identifica aceste discuri drept arme secrete germane de tip V. Cu toate acestea, rămâne posibilitatea ca rușii să fi reușit să construiască o astfel de navă. Lipsa oricăror semne distinctive, numere de identificare sau instrucțiuni scrise cu chirilice a făcut să se nască în mințile multora îndoieli serioase cu privire la proveniența rusească a obiectelor recuperate.

d. Referitor la examinarea interiorului navei, a fost descoperit un compartiment care conține un posibil motor atomic. Cel puțin aceasta este opinia dr.-ului Oppenheimer și a dr.-ului von Karman. Există posibilitatea ca o parte a navei însăși să constituie sistemul de propulsie, lăsând astfel reactorul să funcționeze ca un schimbător de căldură și permițând stocarea energiei, spre deosebire de eliberarea energiei în cazul bombelor noastre atomice. Urmează descrierea camerei de forță:

1) O conductă circulară, având un diametru de circa treizeci și cinci de picioare, făcută din ceea ce pare să fie un material plastic, înconjurând un miez central (vezi schița din Tabelul 1). Această conductă pare să fie umplută cu o substanță limpede, poate apă grea. O bară de mari dimensiuni, înfășurată într-o bobină din ceea ce pare să fie cupru, este situată în centrul conductei, pe întreaga ei circumferință. Ea poate constitui dispozitivul de control al reactorului, sau o baterie de stocare. În spațiile examinate nu se află piese mobile.

2) Activarea unui potențial electric ar putea furniza energia primară a reactorului, dar aceasta este, în prezent, doar o teorie. Nu se știe cum funcționează, în aceste condiții, un reactor cu apă grea.

3) Sub instalația energetică, a fost descoperită o turelă cu un diametru de aproximativ zece picioare. Această turelă este înconjurată de o serie de mecanisme, a căror funcție este necunoscută inginerilor noștri. Pe partea inferioară a turelei

erau patru cavități circulare, căptușite cu un material lucios, neidentificat. Aceste cavități sunt simetrice și par să fie mobile. Cum anume, nu se știe. Mișcarea turelei coincide cu aceea a compartimentului de deasupra camerei de forță. Se crede că sistemul principal de propulsie constă într-o turbină fără palete, fiind similar cu cel în curs de realizare la AMC (Air Materiel Command) și de către Proiectul Mogul. O posibilă teorie a fost elaborată de dr. August Steinhoff, dr. Wernher von Braun și dr. Theodore von Karman: în timp ce nava se deplasează prin atmosferă, ea extrage hidrogenul din atmosferă și, printr-un proces de inducție, generează o reacție atomică de fuziune (vezi Tabelul 2). Aerul din afara navei ar fi astfel ionizat, propulsând nava spre înainte. Acest sistem, cuplat cu suspensia dată de forma circulară, ar face ca nava să aibă, probabil, o rază de acțiune și o viteză nelimitate. Asta poate explica absența raportată a oricărui zgomot.

e. Există o încăpere de comandă a zborului, situată în interiorul cupolei. Ea este rotundă și boltită în partea superioară. Absența hublourilor, a ferestrelor, sau a oricărei proiecții optice susține opinia că această navă este dirijată prin urmărire vizuală de la distanță, sau este controlată de la distanță.

1) Un dispozitiv semicircular cu lămpi (posibilă televiziune).

2) Compartimentele echipajului erau ermetic închise, printr-un proces de solidificare.

3) Nu există urme de sudură, nituri sau lipituri.

4) Componentele navei par turnate și presate, într-o îmbinare perfectă." (Cf.77)

Republicând acest text, Hesemann și Mantle ne asigură că raportul este intitulat "Air Accident Raport on Flying Disc Aircraft That Crashed Near White Sands Proving Ground, New Mexico", deci "Raport asupra accidentului aerian al aeronavei disc zburător care s-a prăbușit lângă Terenul de testare White Sands, New Mexico" (8, p. 69). O cercetare atentă a facsimilului, reprodus și în cartea celor doi ufologi, demonstrează însă, în mod cert, inexistența tripticului "that

crashed near"; după "aircraft" sunt numai două cuvinte ilizibile, primul începând nu cu "t", ci mai curând cu "r", iar al doilea fiind acoperit cu tușul presupusei cenzuri. În această situație, ne este îngăduit să nu acceptăm localizarea hotărâtă de Hesemann și Mantle, mai ales că textul se referă și la "rămășițele unui posibil al doilea disc". Ori, potrivit mărturiei lui Robert E. Smith, trei avioane cu astfel de rămășițe au zburat de la Roswell la Los Alamos (12 , p. 84) Fostul sergent din Prima Unitate de Transport Aerian de la RAAF precizează că "procedura cerea ca orice avion care zbura la Los Alamos să aterizeze mai întâi la Baza Aeriană a Armatei Kirtland (...) Știu doar că ele (cele trei avioane – I.H.) au plecat acolo și au rămas mai mult de o zi". (Id.) Iar noi știm că Twining a trecut și pe la Baza Kirtland, Directiva aprobată de Președinte cerându-i să facă "o scurtă deplasare la Baza Sandia, pentru a evalua situația de acolo, ca și a persoanelor implicate de la Los Alamos." Prea multe potriviri...

Veracitatea raportului semnat de Twining pare să fie susținută de relatarea unui alt fost sergent care, în vara anului 1947, răspundea de tipografia Bazei Aeriene a Armatei de la Alamogordo. În toamna anului 1990, într-o discuție cu Timothy Cooper, Bob (prenumele sergentului) i-a spus că, într-o zi de iulie, și-a făcut apariția colonelul Paul F. Helmlek, comandantul Bazei, însoțit de câțiva polițiști militari. El i-a îndepărtat pe cei prezenți în tipografie, cu excepția lui Bob, căruia i-a ordonat să imprime un teanc de pagini și de fotografii alb-negru. "Nu e ușor, a spus sergentul, va dura câteva zile". "Nu se poate!, a strigat colonelul. Ai s-o faci acum, imediat! Și ferește-te să privești textul sau fotografiile. Totul este top secret!"

Bob a început să lucreze, dar nu s-a putut opri să citească textul pe care-l tipărea. Era vorba despre prăbușirea unui "disc zburător" lângă Terenul de testare White Sands. Iar în fotografii se vedea un obiect în formă de farfurie, care se izbise de baza unui deal. Obiectul reflecta lumina soarelui și pe suprafața lui nu se distingeau semne ale unui sistem exterior de propulsie.

"– Ce-ai văzut cu exactitate în fotografii?, l-a întrebat Cooper.

– Îmi amintesc o duzină de fotografii lucioase, poate mai multe, înfățișând nava lângă coasta unui deal. Părea ușor înclinată. Era un disc mare, cu o cupolă având aproape forma unui ou, cu partea de jos plată. Părea mai mare decât un B-29. Oamenii din prim plan îți dădeau posibilitatea să faci o comparație. Avea un diametru de circa 100 de picioare și o înălțime, la centru, de 15-20 de picioare. Într-o fotografie, am văzut un cerc, sau o muchie în unghi diedru, către partea inferioară a navei. N-am văzut dispozitive de aterizare, hublouri sau ferestre. Am văzut o deschizătură de acces, sau ceva ca o ușă, care părea să se deschidă spre exterior. Câteva imagini înfățișează membri ai personalului tehnic al bazei, în jurul navei. Unii purtau costume speciale. Ei se cățărau pe cupolă. Erau câteva primplanuri ale structurii navei, dar nu-mi amintesc cu ce semăna.

– Ce îți amintești despre raportul tehnic?

– Era o descriere tehnică a navei. Fusese pregătită pentru AMC și ATIC. Nu analiza, ci menționa caracteristicile dimensionale, structurale și materiale. Raportul conținea și date radar. O secțiune includea posibila traiectorie a zborului, sistemele de dirijare și de navigație, teoria propulsiei și controlul zborului. O parte a raportului era redactată de Ernst (sic) Steinhoff și Vernher von Braun. Câțiva ingineri de aviație zburaseră la Alamogordo de la ATIC. N-am citit raportul în întregime, dar îmi amintesc câteva dintre problemele pe care le aborda. Avea cam 50 de pagini și o mulțime de fotografii. N-am prelucrat, atunci, nici un film." (Cf. 8, pp. 66-68)

Așadar, o altă prăbușire care s-ar fi produs lângă White Sands. Din păcate, nu există nici un document care să ne permită verificarea acestei informații. Și cum unele detalii trimit la obiectul descris în raportul din 16 iulie, ne putem permite să punem și de astă dată sub semnul întrebării localizarea accidentului în preajma terenului de testare a rachetelor.

O nouă incursiune a generalului Twining în zona crepusculară de la începuturile istoriei moderne a OZN-urilor a devenit cunoscută în 1969 – și nu în 1978, cum afirmă Hesemann (7, p. 85) – odată cu publicarea ***Studiului științific al obiectelor zburătoare neidentificate*** (sau Raportul Condon, după numele directorului Proiectului de cercetare încredințat de Air Force Universității din Colorado). Este vorba despre un raport al Air Materiel Command, datat 23 septembrie 1947, care constată că "Fenomenul este ceva real și nu vizionar sau fictiv" și recomandă înființarea unui proiect de cercetare (pentru amănunte, vezi capitolul ***După furtună***). A doua zi, printr-un ordin executiv special secret al președintelui Truman, ar fi fost înființat Grupul Majestic-12, din care făcea parte și Twining (vezi capitolul ***Dubiosul avatar al celor treisprezece***). Iar la 25 septembrie, potrivit unui alt document primit la sfârșitul anului 1992 de Timothy Cooper, Secretarul de Stat, generalul George Marshall, i-ar fi înaintat Președintelui un Memoriu, pe care l-a dictat, la telefonul secret, secretarului său, C. H. Humelsine:

"Stimate Domnule Președinte,

Am aflat că generalul Twining vă va prezenta raportul său în cursul acestei zile. Mi se pare obligatoriu

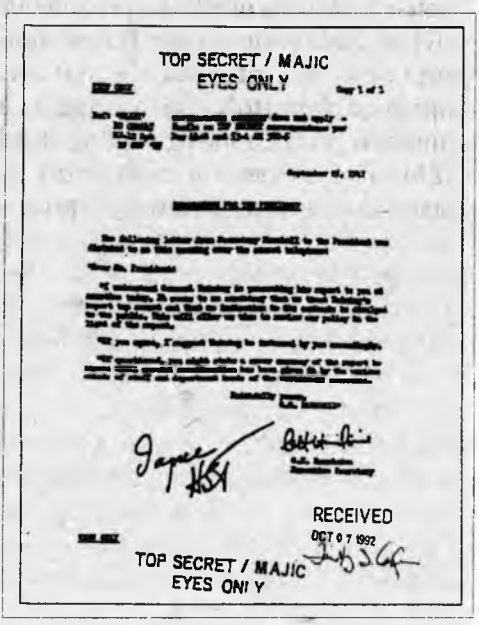
TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

RECEIVED
OCT 07 1992

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

Memoriul Marshall

să tratăm raportul lui Twining ca top secret și nici o indicație despre cuprinsul lui să nu fie dată publicității. Asta ne va da răgazul necesar pentru a ne revizui atitudinea, în lumina raportului.

Dacă sunteți de acord, sugerez ca Twining să fie informat, ca atare, de dumneavoastră.

Dacă veți fi întrebat, puteți declara că, deocamdată, urmează să apară un rezumat, până ce raportul va fi atent studiat de diferiții șefi de state majore și șefi de departamente ale guvernului interesați (de această problemă)."

Sub textul scrisorii se află rezoluția "Sunt de acord" și inițialele "HST" (Harry S. Truman). Să ne amintim că George Elsey nu avea "nici un motiv să pună la îndoială autenticitatea" Memoriului.

Despre ce raport era vorba? Poate că experții de la Air Materiel Command definitivaseră cercetarea "discului zburător" și a rămășițelor pomenite în documentul din 16 iulie. Poate că Twining urma să-i prezinte Președintelui și o informare privind cadavrele găsite lângă epavă. Oricum, acceptarea propunerii Secretarului de Stat ca nici o indicație despre cuprinsul raportului să ajungă la cunoștința publicului a consfințit politica inaugurată la 9 iulie 1947, care a făcut ca OZN-urile să devină "subiectul cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite".

6. 3 IULIE SAU 14 IUNIE?

Comunicatul RAAF din 8 iulie 1947 afirmă, categoric: "Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell, *cândva în cursul săptămânii trecute.*" Referindu-se la discuția telefonică pe care a purtat-o cu șeriful din Roswell, Jesse Marcel citează cuvintele acestuia: "El (Brazel) spune că a găsit pe terenul fermei sale ceva care s-a prăbușit *cu o zi în urmă, sau cu puține zile în urmă* și nu știe despre ce este vorba." (Sublinierile îmi aparțin – I.H.) Discuția a avut loc la 6 iulie, confirmând datarea din comunicat: aterizarea sau prăbușirea s-a petrecut în perioada 1-5 iulie. Și totuși, în articolul *Fermierul hărțuit care a localizat "farfuria" regretă că a făcut cunoscut acest lucru,* apărut în "Roswell Daily Record" din 9 iulie, Brazel declară că a găsit rămășițele neidentificate la 14 iunie. O diferență de circa două săptămâni, a cărei semnificație voi încerca s-o deslușesc în cele ce urmează.

În capitolul consacrat succesiunii evenimentelor, am arătat că fermierul pare să-și fi schimbat declarația privind descoperirea fragmentelor datorită presiunii exercitate asupra lui de militari. Ceea ce știm cu certitudine este că a fost reținut la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, ca oaspete fără voie, timp de o săptămână. Vecinii săi, Lyman și Marian Strickland, l-au auzit plângându-se de tratamentul la care fusese supus:

i se refuzaze până și permisiunea de a-i telefona soției sale, la Tularosa, pentru a-i spune unde se află.

Cât despre interviul dat de Brazel, la 8 iulie, postului de radio KGFL, mărturia lui Frank Joyce este edificatoare. Condus de militari, fermierul a intrat în localul postului singur și, stând în picioare lângă perete, a recitat povestea pe care fusese pus să o învețe. La 10 decembrie 1993, Joyce i-a descris astfel scena, lui Michael Hesemann: "El a venit la stație și eu stăteam acolo, în mica, înnegrita și jerpelita cabină a crainicului, construită în întregime de mine și el ne-a spus o poveste cu totul diferită de aceea pe care mi-o spusese cu două zile mai devreme (la telefon, din biroul șerifului – I.H.). După interviu, se pregătea să plece, dar eu i-am spus: «Un moment! Știi cu cine ai stat de vorbă?» Și el a răspuns: «Da». Și eu l-am întrebat: « Și știi că povestea pe care mi-ai spus-o astăzi n-are nimic de-a face cu ceea ce mi-ai spus la telefon?». Și el a răspuns, după o pauză – și știi, tânărul era unul din tipii aceia din vechiul Vest Sălbatic, plini de praf până și în pori, care pot fi întâlniți la ferme și pe care-i văzusem deseori în oraș, cu toate că eram încă aproape un copil – a răspuns, în cele din urmă: «Uite ce-i, fiule. Păstrează asta pentru tine. Ei mi-au cerut să vin aici și să-ți spun povestea asta, dacă nu vreau să dau de bucluc». «Și cum e cu micii oameni verzi?», l-am mai întrebat eu. Și el a replicat: «Doar că nu erau verzi», a pus mâna pe clanță, a deschis ușa și a ieșit afară, unde-l așteptau cei doi soldați." (7, p. 36) Trebuie precizat că, în convorbirea telefonică din 6 iulie, nu fusese vorba despre prezența unor membri ai familiei la fermă, iar zona cu fragmente era descrisă ca având dimensiuni mult mai mari. (Cf. 13, p. 31)

Starea de spirit a lui Brazel reiese și din titlul articolului din "Roswell Daily Record": *Fermierul hărțuit...* Hărțuit de cine? În orice caz, nu de reprezentanții presei, devreme ce fusese adus la ziar de cei care-i dirijau mișcările. Adjectivul pare chiar să arate că ziariștii nu se lăsaseră înșelați de "inițiativa" fermierului. De altfel, nu întâmplător relatarea impersonală din cuprinsul articolului este înlocuită, în final, de citatul revelator "Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un

balon meteorologic". Opinia exprimă cred, implicit, punctul de vedere al redacției, ca și editorialul pe care l-am reprodus in extenso.

Care să fi fost, însă, motivul schimbării datei descoperirii fragmentelor? Numeroasele texte pe care le-am consultat constată dar nu comentează. Presupun că s-a dorit disocierea temporală a unui fapt recunoscut public, de secretul păstrat cu strășnicie al descoperirii epavei și cadavrele echipajului, pentru a preveni o eventuală confirmare reciprocă.

Oricum, declarația lui Brazel păcătuiește nu doar prin condițiile suspecte în care a fost dată. Să ne amintim principalele ei repere cronologice. Fermierul ar fi descoperit zona cu fragmente la 14 iunie, dar, fiind grăbit, "n-a prea dat atenție acestui fapt", revenind abia la 4 iulie, împreună cu trei membri ai familiei, pentru a aduna "o mică parte din sfărâmături". Așadar, timp de trei săptămâni bucățile de cauciuc, staniol, hârtie și lemn ar fi zăcut pe câmp, fără ca nimeni să se intereseze de soarta lor... Dacă protagonistul acestei întâmplări ar fi fost un oarecare funcționar din New York sau Washington, aflat într-o excursie de vacanță, i-am fi putut înțelege lipsa de interes. Dar un fermier nu s-ar fi comportat astfel dintr-un motiv foarte simplu, foarte pragmatic: șeptelul ar fi ingerat fragmentele, riscând să se îmbolnăvească sau chiar să moară! Kevin Randle, care a efectuat o anchetă în zona Roswell, a aflat că "Veterinarii se duc în mod obișnuit pe la ferme pentru a extrage metalul și alte rămășițe din stomacurile vitelor. A lăsa acele rămășițe risipite ar fi duș la neplăceri cu șeptelul." (11, p.83)

Argumentul mi se pare hotărâtor. Brazel a descoperit, deci, fragmentele în prima săptămână din iulie, ziua cea mai probabilă fiind joi 3.

7. "N-AM VĂZUT NICIODATĂ CEVA ASEMĂNĂTOR"

Dacă William "Mac" Brazel ar fi găsit pe câmp materialele pe care le-a descris în convorbirea consemnată în articolul din 9 iulie, cazul Roswell n-ar fi existat. Fermierul descoperise anterior două baloane meteorologice și n-ar fi bătut lungul drum până la oraș pentru a duce rămășițele unui al treilea. Dacă totuși ar fi făcut-o, șeriful i-ar fi râs în nas și l-ar fi trimis la plimbare, el și adjuncții lui știind prea bine cum arată un astfel de instrument. Să ne amintim și declarația categorică a lui Brazel: "Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic."

Cel care se află la originea Misterului Roswell a murit în 1963, cu cincisprezece ani înainte ca interesul față de cele întâmplate în iulie 1947 să fi fost trezit de convorbirile cu Jesse Marcel. El n-a putut fi, deci, interogat de cercetătrorii OZN și n-a lăsat o relatare scrisă despre fragmentele găsite, cea din ziar fiind, evident, învățată pe de rost, la cererea imperioasă a militarilor de la RAAF. Nu ne rămâne decât să apelăm la mărturiile celor care i-au fost, atunci, în preajmă.

Când a dat peste materialele ciudate, Brazel era însoțit de micul Dee (șapte ani), fiul vecinilor săi cei mai apropiați, Floyd și Loretta Proctor. Lui Dee îi plăcea să călărească și "Mac" îi oferea această posibilitate. Spre seară, ducându-l pe

băiat acasă, Brazel a stat de vorbă cu părinții lui. Răspunzând întrebărilor lui William Moore, Floyd a declarat, în iunie 1979, că fermierul era "foarte agitat în urma găsirii unui anumit fel de rămășițe pe teritoriul fermei. El dorea să mă duc cu el și să mă uit la aceste rămășițe, descriindu-le drept «cel mai straniu material pe care l-a văzut vreodată». Eram obosit și ocupat și pur și simplu n-aveam chef să merg atâta drum până acolo. (...) El a descris materialul ca fiind foarte ciudat. A spus că orice ar fi fost resturile acelea, aveau pe ele semne care îi aminteau semnele chinezești și japoneze. Nu era hârtie, pentru că nu putea să le taie cu cuțitul lui, iar metalul era diferit de orice văzuse el vreodată."(1, p. 83)*.

În ceea ce o privește pe Loretta Proctor, dispunem de un afidavit** din care citez: " În iulie 1947, vecinul meu William W. "Mac" Brazel a venit la ferma mea și ne-a arătat, soțului meu și mie, o bucată de material despre care spunea că provine dintr-o mare cantitate de rămășițe de pe proprietatea pe care o administra. Bucata pe care a adus-o era cafenie, semănând cu materialul plastic. El și soțul meu au încercat să taie și să ardă obiectul, dar n-au reușit. Era extrem de ușor. N-am văzut niciodată așa ceva mai înainte. "Mac" spunea că alt material de pe proprietate semăna cu foița de aluminiu. Era foarte flexibil și nu putea fi turtit sau ars. Acolo mai era ceva descris de el ca o bandă cu semne pe ea. Culoarea semnelor era un fel de purpuriu. El spunea că nu era o scriere japoneză; din modul în care le descria, păreau să semene cu hieroglifele. (..) "Mac" Brazel era un bun vecin, în mod obișnuit destul de prietenos. Nu era tipul de om care ar fi spus o minciună sau ar fi pus la cale o farsă. El știa cum arată baloanele meteorologice, pentru că găsise câteva înainte. Bucata de material pe care am văzut-o nu semăna cu nimic aparținând unui balon meteorologic. Văzusem baloane meteorologice înainte. N-am văzut niciodată ceva asemănător." (10, p. 166)

* Cu toate că a colaborat strâns cu Moore, Stanton Friedman afirmă, stupefiant, în cartea scrisă împreună cu Don Berliner, referindu-se la Loretta: "Și întrucât Mac și soțul ei muriseră cu mult înainte ca oricine să meargă pe urmele misterului prăbușirii..." (6, p. 72)

** Declarație dată sub jurământ.

Lorraine Fergusson, sora mai vârstnică a lui Brazel, a declarat: "Orice ar fi găsit, erau numai fragmente și pe unele dintre ele se afla un fel de scriere neobișnuită – Mac spunea că era ca semnele de pe cutiile cu artificii japoneze sau chinezești; nu chiar o scriere, doar semne. Desigur, el n-a putut s-o înțeleagă și, după cum am auzit, nimeni n-a fost în stare... Toată lumea de la fermă știa despre asta, dar, pe câte îmi amintesc, nimeni n-a aflat ce era sau ce scop ar fi putut avea. Mai întâi s-a spus că era un balon meteorologic, dar, desigur, nu era asta... (1, p. 85-86)

"Nu era nici un fel de balon"

În sfârșit, Bill Brazel, fiul cel mare al lui "Mac", a confirmat spusele celorlalți și a adăugat câteva elemente semnificative:

"Tata era în clădirea fermei, cu doi dintre copiii mai mici, într-o noapte, târziu, când s-a stârnit o teribilă furtună electrică. Spunea că era cea mai grozavă furtună electrică pe care o văzuse vreodată – și puteți fi sigur că văzuse o multime, cu nu prea multă ploaie, numai fulgere, unul după altul. Spunea că părea ciudat ca fulgerul să lovească aceleași locuri de nu știu câte ori, ca și cum ceva l-ar fi atras spre acele locuri – el se gândea la niste zăcăminte subterane de minereuri sau așa ceva. Oricum, în toiul acestei furtuni s-a auzit o explozie ciudată, nu ca un tunet obișnuit, ci altfel. Spunea că nu s-a gândit atunci prea mult la asta, pentru că furtuna era atât de

Bill Brazel

puternică, încât a crezut că era doar o descărcare electrică deosebită, dar mai târziu s-a întrebat ce putea fi. În orice caz, în dimineața următoare, în vreme ce călărea pe pășune în căutarea unei oi, a dat peste grămada aceea de rămășițe împrăștiate pe o suprafață de teren cu o lungime de circa un sfert de milă și o lățime de câteva sute de picioare. Mi-a spus odată că se părea că de oriunde ar fi venit ele, ceva explodase. Mai spunea că din felul în care arătau rămășițele, puteai să-ți spui că acel ceva se deplasa "pe o rută aeriană spre Socorro", care se află spre sud-vest de fermă.

Mai întâi, nu și-a dat seama de importanța descoperirii și doar după ce s-a gândit la asta o zi sau așa ceva a hotărât că ar fi mai bine să se întoarcă acolo și să se uite mai de aproape. Atunci a luat câteva rămășițe și le-a adus la clădirea fermei. În seara aceea, s-a dus la Proctor și a vorbit cu el despre asta. Dar Proctor nu era interesat să meargă și să vadă, iar tata era mai curios ca niciodată. În noaptea următoare s-a dus la Corona și acolo, într-o discuție cu unchiul meu, Hollis Wilson și o cunoștință din Alamogordo, a auzit prima oară despre observațiile de farfurii zburătoare înregistrate atunci în zonă. Și Hollis și prietenul din Alamogordo credeau că există o șansă ca tata să fi dat peste rămășițele unuia dintre obiectele acelea și l-au sfătuit să le predea autorităților. Tata nu era convins, dar știa că materialele nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse vreodată, așa că a doua zi i-a luat pe cei doi copii și a pornit spre Roswell prin Tularosa, unde s-a oprit și i-a lăsat pe copii cu mama.

(...) tata spunea odată că pe unele dintre bucățile pe care le-a găsit erau ceea ce numea el "figuri". El se referea adesea la petroglifele pe care vechii indieni le desenau pe stâncile din jur tot ca la "figuri" și cred că le asemuia cu ele.

(...) Fără doar și poate, nu era nici un fel de balon. Am dat peste baloane pretutindeni în țara asta și de fiecare dată cînd găseam unul îl predam, pentru că uneori primeam o recompensă. Acesta nu era un balon; l-am întrebat odată pe tata dacă a găsit ceva ca un pachet cu instrumente printre

materiale. Mi-a răspuns că nu, acolo nu era un pachet cu instrumente.

(...)Încă un lucru ar putea să te intereseze. L-am întrebat cândva pe tata dacă era vreun loc ars pe terenul unde se aflau rămășițele. A spus că nu, dar că la al doilea drum acolo a observat că o parte a vegetației din zonă părea să aibă vârfurile puțin pârlite – nu arse, numai pârlite. Nu-mi amintesc să fi văzut asta eu însumi, dar asta e ceea ce a spus. (Id., pp. 77-78 și 80-82)

Tabloul care se încheagă din aceste frânturi este altul decât cel schițat în articolul din "Roswell Daily Record", începând cu forma și dimensiunile suprafetei acoperite cu fragmente. "Un diametru de cam 200 de yarzi" (180 de metri) sugerează o zonă circulară; "o lungime de circa un sfert de milă (400 de metri – I.H.) și o lățime de câteva sute de picioare (de înmultit cu 0.33 metri – I.H.)" definesc, în mare, un dreptunghi orientat spre sud-vest, cum spunea și Jesse Marcel. De altfel, potrivirile dintre constatările celor doi martori oculari nu se opresc aici. Din puținele referiri directe ale lui Brazel și din spusele celor apropiați lui reiese că materialele găsite erau foarte flexibile și extrem de ușoare, având totodată o rezistență ieșită din comun la tăiere și ardere. Neîndoielnică este și prezenta semnelor indescifrabile, evocând petroglifele indiene sau hieroglifele Egiptului antic. Ca și Marcel, Brazel era convins că prezența și răspândirea rămășițelor se datora unei explozii. În sfârșit, amândoi contestă vehement explicatia oficială, fermierul chiar în finalul convorbirii consemnate în "Roswell Daily Record", menită să dea un suport faptic declarației generalului Ramey. Foarte interesantă mi se pare observația singulară privind "vârfurile puțin pârlite" ale "vegetației din zonă", fenomen datorat, probabil, efectului termic al exploziei produse la oarecare înălțime. Cu atât mai inexplicabilă este trecerea ei cu vederea de către autorii cărților și articolelor pe care le-am consultat.

Întorcându-ne la Bill Brazel, constatăm că el este nu numai depozitarul frânturilor de relatări ale tatălui său, ci și un important martor direct al stranietății materialelor căzute

din cer pe teritoriul fermei Foster. Cu toate că, i-a spus el lui William Moore, "Air Force trimisese o mulțime de oameni, care adunaseră fiecare bucată și fărâmă pe care o putuseră găsi (...) de fiecare dată când călăream pe păsunea aceea mă opream ca să caut. Și aproape de fiecare dată, după o ploaie bună, reușeam să dau peste o bucată sau două pe care ei n-o observaseră. După un an și jumătate sau doi, izbutisem să strâng o cantitate nu prea mare – destul ca, dacă le-aș fi pus pe masa asta, să acopere o suprafață egală cu aceea a mapei dumitale.

(...) Erau foarte multe feluri de materiale. Desigur, aveam doar mici sfărâmături și bucăți, dar ceea ce pot să spun despre ele cu siguranță este că erau ușoare. Nu cântăreau aproape nimic. Erau niște fragmente care semănau cu lemnul. Aveau greutatea lemnului de balsa, dar erau puțin mai închise la culoare și mult mai tari. Știi că lemnul cu cât e mai tare, cu atât e mai greu. Mahonul, de pildă, e foarte greu. Pe când materialul acela nu cântărea nimic, și totuși nu puteai să-l zgârii cu unghia, ca pe lemnul de balsa și nu puteai nici să-l rupi. Era flexibil, dar nu se rupea. Evident, aveam doar câteva aschii. N-am încercat niciodată să-l ard, așa că nu știu dacă ar fi ars sau nu.

Erau de asemenea câteva fragmente dintr-o substanță asemeni metalului, ceva în genul staniolului, exceptând faptul că acest material nu putea fi rupt și era puțin mai închis la culoare decât staniolul – mai curând ca o foiță de plumb, dar foarte subțire și extrem de usor. Lucrul ciudat cu foita-asta era că puteai s-o faci ghemotoc și dacă o lăsai din mână, își recăpăta imediat forma inițială. Era destul de flexibil, dar nu puteai să-l îndoi sau să-l cutezi, ca pe metalul obișnuit. Părea mai mult un fel de material plastic, numai că era sigur metalic. Nu știu ce era, dar tata a spus odată că Armata i-a spus că ei au stabilit că, fără doar și poate, nu era ceva făcut de noi.

Apoi era un material ca un fir. Arăta ca mătasea și erau mai multe astfel de bucăți. Nu era destul de gros pentru a fi numit coardă, dar nici subțire ca ața de cusut. Orice ar fi fost, era și el un material foarte rezistent. Puteai să-l apuci cu

amândouă mâinile și să încerci să-l rupi, dar nu se rupea deloc. Nu avea nici fibre sau șuvițe, cum ar fi avut firul de mătase. Era mai curând ca o sârmă, dintr-o singură bucată sau substanță. De fapt, putea să fi fost un fel de sârmă; nu m-am gândit la asta până acum.

Materialele astea erau ceva ce nu văzusem niciodată înainte. Nimic nu avea un aspect cu totul natural, era mai curând sintetic, când mă gândesc acum la asta." (Id., pp.78-79)

Din păcate, aceste mostre care, dacă ar fi fost păstrate până astăzi, ar fi lămurit definitiv Misterul Roswell, au luat calea celor descoperite de "Mac" Brazel. La întrebarea lui Moore: "Ce s-a întâmplat cu această colecție a dumitale? O mai ai?", Bill a răspuns: "Nu, nu o am. Într-o noapte, cam la doi ani după incidentul în care a fost implicat tata, m-am dus la Corona. În timp ce mă aflam acolo, cred că am vorbit prea mult – mai mult decât ar fi trebuit. Știu că i-am spus cuiva despre colecție. Oricum, a doua zi a venit la fermă o mașină de serviciu cu un căpitan și trei soldați. Tata nu era acolo, dar nu de el aveau nevoie. Aveau nevoie de mine, Căpitanul – Armstrong, cred că acesta era numele lui, căpitanul Armstrong – se pare că auzise de colecția mea și voia s-o vadă. Desigur, i-am arătat-o și el a spus că materialul ăsta e important pentru securitatea țării și că era foarte important ca eu să-l las să plece cu el. Părea mai interesat de materialul care semăna cu o sârmă decât de toate celelalte. Nu știam ce altceva să fac, așa că am fost de acord. În al doilea rând, el voia să-i duc pe pășunea unde găsisem materialul acela. Am spus O.K. și i-am dus acolo. După ce s-au învârtit puțin pe acolo și s-au convins că nu părea să mai fie alt material, căpitanul m-a întrebat din nou dacă mai am din materialul acela, sau dacă știu pe altcineva care are. Am spus nu, nu am; și el a spus că dacă mai găsesc ceva, este cât se poate de important să-i telefonez la Roswell. Am spus, desigur, că o voi face, dar nu i-am telefonat, pentru că n-am mai găsit nimic." (Id., p. 80)

În lipsa probelor fizice indubitabile, dispunem de suficiente dovezi testimoniale pentru a întocmi o clasificare

întemeiată pe aspectul și caracteristicile materialelor văzute și testate de numeroși civili și militari.

"Un metal cu proprietăți plastice"

Uimirea lui Jesse Marcel față de rezistența foiței de metal care nu putea fi ruptă sau tăiată și se împotrivea oricărei încercări de a o cuta sau însemna, indiferent de mijloacele folosite, a fost împărtășită de soții Proctor sau de Bill Brazel. Agentul CIC Lewis Rickett, care se afla la Roswell în iulie 1947 și a fost pe pășunea cu fragmente, a declarat: "Un an după aceea, stăteam de vorbă cu Joe Wirth, un ofițer CIC de la Baza Air Force Andrews din Washington D.C. L-am întrebat ce au descoperit în legătură cu materialul de la Roswell. Mi-au spus că ei nu știu încă ce este și că experții lor în metale încă nu pot să-l taie." (12, p. 160) După cinci ani, maiorul Ellis Boldra "a încercat să-l taie cu diferite unelte și n-a reușit. (...) Unul dintre prietenii lui Boldra a spus că nu era un metal pe care el să-l poată identifica." (13, p. 139)

În iulie 1947, locotenent-colonelul Arthur E. Exon era student la Institutul Tehnologic al Air Force de la Wright Field. La absolvire, a fost numit șef al secției Date privind Întreținerea la aceeași bază, pentru ca, după alte funcții de conducere, să devină, în august 1964, comandant la Wright-Patterson. La 18 iunie 1990, generalul Exon îi declara lui Schmitt, printre altele:

"... cele mai multe dintre persoanele cu care stai de vorbă sunt întrucâtva ca mine. Destul de bine informate pentru a ști că s-a întâmplat ceva. N-au avut însă o responsabilitate directă în legătură cu toate acestea. Chestiunea era strict secretă. (Id., p. 142)

(...) Fragmentele găsite pe teritoriul fermei mai departe spre nord-vest, aceste fragmente erau îndeosebi metalice...

nu puteau fi tăiate sau modificate cu ușurință... puteai să le modifici. Puteai să le faci ghemotoc, puteai să le modifici forma, dar și-o recăpătau și... Erau acolo și alte fragmente ale obiectului, care erau foarte subțiri, dar teribil de rezistente și nu puteai să faci un semn pe suprafața lor nici cu ciocane grele și alte materiale ca acesta... care, în vremea aceea, au constituit o preocupare pentru anumite persoane... voi spune iar că era o bucată de un anume fel pe care puteai s-o apuci de un capăt și s-o îndoi, dar ea revenea la forma inițială. Era, într-o oarecare măsură, flexibilă." (Id., p. 145)

Întrebat de Schmitt despre tipul de analize pe care le puteau efectua cei de la laboratoarele bazei, Exon a răspuns: "Cred că erau posibile toate tipurile de analize. Totul, de la analiza chimică și rezistența la substanțe chimice, la experimente de presiune, compresiune, flexibilitate și altele din astea. Ei ar fi fost, probabil, în stare să se descurce cu lucruri pe care le cunoșteau. Nu știu dacă atunci au avut de-a face cu titan sau cu un alt metal care*... sau dacă era ceva cunoscut lor și modul de prelucrare era diferit ..." (Id., pp.145-146)

Lipsa de cursivitate a mărturiei verbale – am încercat să fluidizez textul, fără a-i altera nici o clipă sensurile – nu se datorează doar vârstei generalului, în momentul discuției cu Schmitt, ci și dificultății de a reproduce, din memorie, informații obținute de la alții. Este remarcabilă, totuși, consonanța cu declarațiile celor care au avut privilegiul de a vedea și mânui fragmentele misterioase. O mențiune specială se cuvine observației privind capacitatea de a reveni la forma inițială, descrisă de Jesse Marcel și apoi, cu detalii suplimentare, de Bill Brazel, fiind confirmată de Sally Strickland Tadolini (10, p. 178), Robert E. Smith, care se afla în iulie 1947 la Roswell, ca membru al Primei Unități de Transport Aerian (Id., p. 176) și maiorul Ellis Boldra (13, p. 175)

Jacques Vallée, care își mărturisește scepticismul în legătură cu cazul Roswell, crede că a găsit explicația acestei

* Generalul se referă la metale care, ca și titanul, nu erau încă utilizate, de tehnologia terestră, în construcția aero-spațială.

capacități: "Materialul recuperat în urma prăbușirii, rămânând fascinant, nu era neapărat mai presus de tehnologia umană spre sfârșitul anilor patruzeci. Saranul aluminizat, cunoscut și sub numele de saran argintat, provenea din tehnologia disponibilă la nivel de laborator în 1948. Era subțire ca hârtia, nu puteai să faci un semn pe suprafața lui cu o lovitură de ciocan și redevenea neted după mototolire." (79, p. 83) Cum numeroșii autori pe care i-am consultat nu s-au referit la această "explicație" după 1991, când a fost sugerată în cartea lui Vallée, ***Revelații. Contact extraterestru și impostură umană,*** m-am adresat lui Jean Sider, autor al unor foarte documentate intervenții în chestiunea care ne interesează. Iată răspunsul lui: "În ceea ce privește alegațiile lui Jacques Vallée despre «saranul argintat», am discutat asta cu el când m-a vizitat, în 1994. După știința mea, nimeni nu le ia în serios. De altfel, dacă saranul era (poate) utilizat în laboratoare în 1948, nu era utilizat în industrie în 1947, ceea ce este de la sine înțeles. Mai mult, saranul poate fi tăiat și găurit, fiind deci departe de a fi inalterabil, cum erau materialele găsite la Roswell. Acesta este motivul pentru care ipoteza lui n-a reținut atenția americanilor interesați de prăbușirea de la Roswell." (54)

Ipoteza, mai curând sugestia lui Vallée păcătuiește nu numai prin inadvertențele semnalate de Sider. Omul de știință franco-american, specializat în astrofizică și informatică, nu s-a ostenit să caute o explicație a prezenței materialului pe o pășune din New Mexico...

Metalul cu proprietăți plastice avea și alte însușiri inexplicabile în anul în care a fost găsit. Maiorul Ellis Boldra a constatat că el "disipa căldura, într-un anume fel. Boldra l-a supus flăcării unui aparat de sudură oxiacetilenică, dar materialul nu s-a topit, devenind doar cald. Nu se înfierbânta când era încălzit și, când flacăra era îndepărtată, putea fi ținut în mână după câteva secunde." (13, p. 139) John Kromschroeder era prieten apropiat și partener de afaceri al căpitanului Oliver W. Henderson, unul dintre piloții implicați în transportul rămășițelor (și al trupurilor, cum vom vedea

curând). Acesta i-a arătat o bucată de metal, spunându-i că făcea parte din căptușeala interioară a OZN-ului. Kromschroeder a declarat că metalul nu părea să aibă o structură cristalină, iar atunci când era energizat la un anumit nivel producea o iluminare perfectă. El emitea o lumină dulce, fără umbre." (Id.)

Fragmentele cu semne "hieroglifice"

Am văzut că numeroși martori, începând cu "Mac" Brazel și Jesse Marcel, au descris aceste grindeie (DEX: "Grindă mică... Bucată de lemn care intră în alcătuirea unor instrumente, mecanisme etc."). Urmând sugestia formulată de fostul ofițer de informații în discuțiile cu Moore și Friedman, am apelat la afidavitul lui Jesse Marcel Jr., pentru a întregi imaginea fragmentelor de două ori misterioase:

"(5) Într-o noapte, am fost trezit de tatăl meu în miezul nopții. El era foarte surescitat în legătură cu niște rămășițe pe care le găsise în deșert. Materialul umpluse Buickul său tip 1942. A adus o parte din el în casă și l-a împrăștiat pe podeaua bucătăriei.

(6) Erau trei categorii de rămășițe: o substanță metalică densă, de culoare cenușie, ca o folie; un material fragil, cafeniu spre negru, semănând cu bachelita; și mai erau fragmente din ceea ce păreau să fie grindeie în formă de **I**.*.

(7) Pe suprafața interioară a grindeiului în formă de **I** părea să se afle un fel de scriere. Această scriere avea o nuanță violet-purpurie și părea să fi fost gravată prin ștanțare. Semnele erau alcătuite din forme geometrice curbate. Nu semăna cu japoneza, rusa, sau orice altă limbă străină. Semăna cu hieroglifele, dar nu avea semne animaliere.

* Din textul care urmează și din desenul realizat de Marcel jr. reiese că grindeiele aveau forma unei sine de cale ferată.

(8) Tatăl meu spunea că rămășițele fuseseră recuperate de la locul unei prăbușiri, la nord-vest de Roswell. El credea că sunt foarte neobișnuite și e posibil să fi rostit cuvintele «farfurie zburătoare» în legătură cu materialul. Era sigur că nu provine de la un balon meteorologic." (10, p. 162)

Într-o scrisoare adresată unui anumit domn Solomon, Marcel jr. include schița reprodusă mai jos, însoțind-o cu aceste comentarii:

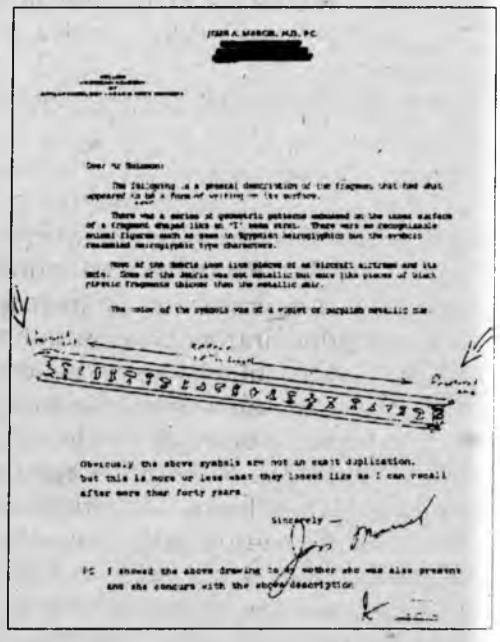

"Evident, simbolurile de mai sus nu constituie o reproducere exactă, dar asta este, mai mult sau mai puțin, cu ce semănau, după cum pot să-mi amintesc după peste patruzeci de ani.

P.S. I-am arătat desenul de mai sus mamei mele, care era de asemenea prezentă (atunci) și ea este de acord cu interpretarea de mai sus." (Id., p. 163)

Despre fragmentele cu semne a depus mărturie sub jurământ, la 30 aprilie 1991 și Robert Shirkey, care în iulie 1947 se afla la RAAF, având gradul de prim locotenent si îndeplinind funcția de asistent al ofițerului însărcinat cu securitatea zborurilor:

"Am văzut, de asemenea, ceea ce a fost descris de un alt martor ca un fragment în formă de **I** și semne." (Id., p. 171) În iulie 1993, Shirkey a precizat: "Am putut să văd bine hieroglifele, semnele erau în relief și se distingeau cu claritate." (8, p. 32)

Glenn Dennis a descris un altfel de obiect purtător de semne: "Am condus ambulanța până în spatele infirmeriei Bazei și am parcat-o lângă o altă ambulanță. Ușa (din spate) era deschisă și am văzut înăuntru câteva rămășițe. Erau mai multe piese care semănau cu dosul unei canoe, având o lungime de cam trei picioare. Păreau să fie din oțel inoxidabil, cu o nuanță purpurie, ca și cum ar fi fost expus la o temperatură înaltă. Pe material era o scriere ciudată, semănând cu hieroglifele egiptene." (10, p. 149)

Ați remarcat, desigur, frecvența cu care revine, în descrierile martorilor, comparația semnelor de pe fragmente cu hieroglifele, chiar dacă Marcel jr. ține să sublinieze absența figurilor stilizate de animale. Dând crezare memoriei vizuale a martorilor – sub hipnoză, fiul și-a amintit că Viaud Marcel a fost aceea care le-a atras atenția lui și tatălui său asupra "scrierii" de pe fragmentele în formă de **I** (12, p. 174) – nu putem să nu constatăm că semnele evocă mai curând ideogramele de la Mohenjo Daro și din Insula Paștelui. Ceea ce nu înseamnă, evident, că ipoteticii vizitatori din Cosmos ar fi avut vreo legătură cu străvechea civilizație de pe malurile Indusului sau cu Urechile Lungi. Mă întreb, de altfel, dacă ființe capabile să construiască nave interstelare ar fi putut să rămână, în ceea ce privește comunicarea, la stadiul incipient al ideografiei.

Nu știu dacă această întrebare și-a pus-o și matematicianul Lytle, căruia, potrivit mărturiei fiului său, i s-a încredințat un fragment în formă de **I**, pentru a încerca să descifreze semnele. O sarcină foarte dificilă, devreme ce obiectul acestei tentative era nu un cod, care poate fi "spart", ci o prezumtivă limbă străină – străină în cel mai deplin sens al cuvântului. "Lytle putea să efectueze o analiză statistică a ei – apreciază Randle și Schmitt – dar n-avea cum s-o descifreze, dacă nu i se furniza o mare cantitate de informații suplimentare." (13, p. 65) Or, extrema compartimentare impusă de clasificarea mai presus de Top Secret a problemei OZN n-ar fi îngăduit concentrarea informațiilor în mâna unei persoane din afara Olimpului militar-științific, chiar dacă era

vorba de un colaborator al lui Robert Oppenheimer.

Ciudat este că acum, când dispunem de o reconstituire a șirului de semne, nimeni nu se încumetă să purceadă la interpretarea lor. Poate că acest gest necesar va fi stimulat de meritoria inițiativă a lui Miller Johnson, care a creat o replică a unui fragment în formă de I. (38) Am văzut-o și noi, în emisiunea din 23 octombrie 1995 a canalului de televiziune TF 1, prezentată de Jesse Marceljr., posesor al unuia dintre cele patru exemplare confecționate din aluminiu.

"Lemnul" care nu era lemn

Referindu-se la același tip de fragmente, Jesse Marcel spune că "Acestea arătau cam ca lemnul de balsa și aveau aproximativ aceeași greutate, numai că nu erau în nici un caz din lemn. Erau foarte rezistente, cu toate că flexibile și nu luau foc." (1, p. 65) Comparația poate fi întâlnită și în interviul luat de Bob Pratt: "... nu păreau să fie din metal. Păreau să fie mai curând din lemn. (...) Nu puteai nici măcar să spui că ții ceva în mâini – ca și cum ar fi fost din lemn de balsa." Într-o emisiune a postului de radio KPFA, din 15 noiembrie 1994, Marcel Jr. întărește aprecierea tatălui său, respingând noua explicație a Air Force, potrivit căreia rămășițele ar fi aparținut unui ansamblu de baloane lansat în cadrul ultra secretului Proiect Mogul (vom vorbi despre asta la momentul cuvenit): "După cum spun ei, fragmentele erau din lemn de balsa. Ei bine, eu știu cum arată lemnul de balsa, pentru că, în copilărie, făceam tot timpul modele din acest material. Și cu siguranță fragmentele nu arătau ca lemnul de balsa..." Bill Brazel confirmă: "Erau niște fragmente care semănau cu lemnul. Aveau greutatea lemnului de balsa, dar erau puțin mai închise la culoare și mult mai tari. Știi că lemnul cu cât e mai tare, cu atât e mai greu. Mahonul, de pildă, e foarte greu. Pe când

materialul acela nu cântărea nimic și totuși nu puteai să-l rupi. Era flexibil, dar nu se rupea."

Ușurința și soliditatea neobișnuite ale materialului sunt evocate și în scrisoarea din 29 noiembrie 1983 a dr.-lui Robert Sarbacher, adresată lui William Steinman, scrisoare la care m-am mai referit: "Cam singurul lucru pe care mi-l amintesc acum este că anumite materiale despre care s-a raportat că provin din prăbușirile unor farfurii zburătoare erau extrem de ușoare și foarte rezistente."

"Pergamentul" incombustibil

Nu numai materialul cu aspect lemnos se împotrivea cu succes tentativei de a-l face să ardă. Jesse Marcel a dat peste "o mare cantitate dintr-o substanță neobișnuită, asemeni pergamentului, care era de culoare maro și extrem de rezistentă (...) Am scos bricheta și am încercat să aprind materialul găsit de noi care semăna cu pergamentul și cu lemnul de balsa, dar nu s-a aprins – nici măcar n-a fumegat." (1, p. 65-66)

Fir sau sârmă?

Vorbind despre materialul pe care, în 1979, nu știa dacă să-l numească fir sau sârmă, Bill Brazel adăuga, în 1989: "... asta era înainte ca firul de undiță monofilar să devină un articol la îndemâna oricui și ăsta-i lucrul cu care semăna cel mai mult. Acum există plasticul, fibrele optice. Putea să fi fost (așa ceva). Dar era cam ca firul de nailon gros pentru pescuit. Asta-i cea mai la îndemână comparație pe care v-o pot oferi." (11, p. 131)

Să nu pierdem din vedere faptul că aceste diverse tipuri de fragmente erau împrăștiate pe o suprafață de dimensiuni considerabile, chiar dacă am accepta versiunea din articolul întemeiat pe declarațiile lui Brazel. Cred însă că adevărul este de partea lui Jesse Marcel – trei sferturi de milă lungime și câteva sute de picioare lățime – nu numai pentru că fermierul a recitat lecția învățată în timpul sechestrării sale, dar și ținând seama de calificarea maiorului, care făcuse studii de cartografie și de interpretare a fotografiilor aeriene.

Care să fi fost proveniența acestei importante cantități de materiale? Brazel declara, în articolul din "Roswell Daily Record", că "Nu era nici o urmă de metal în zonă, care să fi putut fi utilizată pentru un motor și nici o urmă de vreo elice oarecare." Iar Jesse Marcel se referea la o altă absență semnificativă: "Mă interesa electronica și am căutat ceva care să semene cu instrumentele sau echipamentul electronic, dar n-am găsit nimic." (1, p. 65) Rămășițele par, deci, să nu fi aparținut unui sistem de propulsie sau de comandă. Într-un studiu care încearcă să elucideze această chestiune, Robert A. Galganski, inginer specializat în cercetarea și dezvoltarea sistemelor de siguranță în transporturi, conchide că "Rămășițele proveneau de la o structură care înconjura sau era conexată la o navă cu echipaj relativ mică și acționată de o energie oarecare. Finalitatea acestei structuri nu ne este cunoscută. Din perspectiva tehnologiei ultimilor ani ai deceniului cinci (și a zilelor noastre), dacă ea ar fi trebuit să ofere o protecție sporită echipajului navei, în cazul unei prăbușiri, și-a îndeplinit rolul în mod mizerabil." (28)

Galganski nu se referă la constatările lui Brazel și Marcel, concluzia lui întemeindu-se pe alte premise, aparținând domeniului în care activează. Jocul analogiilor este însă riscant, mai ales atunci când operează cu o realitate neștiută. Brazel nu concepea un alt mod de propulsie în afara celui înzestrat cu un motor și o elice. Marcel era intrigat de lipsa echipamentului electronic. Iar lui Galganski nu-i dă prin minte că structura exterioară ar fi putut sluji chiar la captarea sursei

de energie – să zicem, hidrogenul din atmosferă, care "printr-un proces de inducție, generează o reacție atomică de fuziune" (vezi capitolul *Misiunea generalului Twining*).

"Fragmentul extraterestru" era, de fapt, o bijuterie

Până în primăvara anului trecut, discuția despre fragmentele găsite în cele două zone de pe teritoriul fermei Foster s-a întemeiat doar pe mărturiile directe și indirecte citate în acest capitol. Lucrurile s-au schimbat odată cu ziua în care un bărbat, dornic să-și păstreze anonimatul, a intrat în Muzeul OZN din Roswell și a înmânat unuia dintre administratori o piesă de metal numărându-se, spunea el, printre cele recuperate în vara anului 1947. Popularizat de Associated Press, evenimentul a provocat o avalanșă de apeluri telefonice, la care Muzeul a reacționat printr-un comunicat oficial:

"Duminică, 24 martie 1996, acest domn ne-a adus obiectul, într-o ramă cu geam, așa încât era protejat. Ne-a spus că l-a primit de la o persoană la care ne vom referi ca No. 2. No. 1 era un militar staționat la Baza Aeriană a Armatei Roswell în 1947, care ajutase la recuperarea rămășițelor. Este evident că pentru a reuși să-și procure piesa în cauză, ea trebuia să fie destul de mică pentru a fi ascunsă într-un buzunar, ca să evite detectarea. No. 1 a i-a dat piesa No. 2, care a pus-o în ramă. Apoi No. 2 a dat obiectul No. 3, care l-a adus la acest muzeu la 24 martie 1996. No. 3 a dăruit obiectul muzeului și el va rămâne permanent în posesia noastră.

Vineri, 29 martie, șeful poliției din Roswell și un colaborator voluntar al muzeului au dus obiectul la Institutul Tehnologic din Socorro, New Mexico, pentru o analiză programată la cererea noastră. Rezultatele oficiale vor fi disponibile peste câteva zile, dar s-a stabilit că metalul este cupru cu argint, pe fiecare suprafață. Toate metalele sunt foarte

subțiri și dacă toate trei (?) sunt așa cum am indicat, grosimea lor este mai mică decât aceea a unei monede de 10 cenți. Când vom obține rezultatele oficiale (și vom solicita de asemenea opinia unui nespecialist) experimentele și cercetarea pot și trebuie să continue în orice direcție care ar putea să înmulțească informațiile. Pe de altă partte, nu vom dezvălui NIMĂNUI numele celor indicați mai sus ca No. 1, 2 și 3, știind că presa ar crucifica pe oricine pentru a publica o «bombă»..." (Cf. 8, pp. 249-250)

"Roswell Daily Record" din 5 aprilie 1996 adaugă detalii suplimentare:

"Analiza metalului nu contrazice declarațiile despre prăbușire. De oriunde ar veni, undeva de-a lungul drumului a căzut și a explodat. Analiza piesei de metal despre care se spune că ar avea o legătură cu presupusa prăbușire a unui OZN, în 1947, lângă Roswell, dezvăluie faptul că mostra făcea parte dintr-o piesă mai mare care a suferit, într-adevăr, un fel de dezastru. «Provine, evident, dintr-o piesă mai mare și modul în care a provenit este un eveniment catastrofal», spune analistul Chris McKee. «N-am nici o idee despre ce înseamnă asta cu adevărat. Ar putea fi de la o explozie, ar putea fi de la o prăbușire». Piesa, care a fost dăruită de un anonim, la 24 martie, Muzeului Internațional OZN și Centrului de Cercetare, a fost analizată săptămâna trecută de McKee la Institutul de Minerit și Tehnologie din Socorro. Rezultatele inițiale au arătat că mostra este alcătuită din argint și cupru, dar un raport scris înregistrează urme de sodiu, aluminiu, siliciu, fier, crom, sulf și clor, prezente și ele în piesă.

Conform lui McKee, originea acestor elemente este necunoscută. «Ar putea proveni din manipulare sau din sol, n-am curățat mostra, așa că nu știm ce era pe suprafața ei», spune McKee. Întrucât componentele piesei sunt toate elemente naturale și pot fi găsite în întregul univers, compoziția metalului nu constituie în nici un fel o dovadă despre ce s-a prăbușit în 1947. «Nu ne ajută cu adevărat să decidem dacă este de origine extraterestră sau nu», spune McKee. Totuși, un lucru este sigur: nu provine direct de la experimentele cu

baloane meteorologice cunoscute ca Proiectul MOGUL, despre care Fortele Aeriene ale Statelor Unite declară că este responsabil pentru prăbușire. Potrivit lui Max Littel, de la Muzeul OZN, Charles Moore, un membru al echipei care a conceput și operat Proiectul MOGUL, a fost prezent la testul de la Socorro. «El spune că obiectul nu era o parte a balonului, și el a lucrat la proiect înainte chiar ca el să fi fost cunoscut ca MOGUL, spune Littel. S-ar putea să fi fost o parte a instrumentului suplimentar atașat de balon, dar nu o parte a balonului și nici a elementelor interioare.» Cu toate că rezultatele sunt promițătoare, Littel a subliniat că nu există o dovadă decisivă că obiectul care s-a prăbușit în deșert cu atâția ani în urmă a fost un OZN. "Sunt încă o mulțime de «s-ar putea» și «ar fi posibil», dar deocamdată nimic sigur", spune Littel. Următorul pas în verificarea originii piesei îl constituie descoperirea proprietarului inițial. Littel spune că muzeul se preocupă actualmente de acest lucru." (id., p. 250)

Rezervele exprimate mai ales de Max Littel erau îndreptățite. În numărul său din 6 septembrie 1996, "Albuquerque Journal" arăta că obiectul misterios fusese realizat de Randy Fullbright, care fabrică bijuterii din argint și cupru, după o veche metodă japoneză. El i l-a dat unui anume Blake Larsen, chiar înainte ca acesta să se mute la Roswell și să dăruiască "fragmentul extraterestru" Muzeului International OZN... Fullbright declară că a informat muzeul despre natura obiectului, îndată ce a văzut fotografia lui într-un ziar, dar nimeni n-a fost dispus să dea curs acestei informații.

O atitudine lesne de înțeles, dacă vom ști că muzeul a câștigat peste 1500 de dolari vânzând imagini ale "fragmentului Roswell"...

"Extract de aluminiu pur"

La 18 aprilie 1996, Art Bell, realizatorul unui foarte ascultat show radiofonic, a primit această scrisoare, însoțită de mai multe piese de metal:

"10 aprilie 1996

Dragă d-le Bell,

Am urmărit emisiunile dumneavoastră de-a lungul anului trecut si am reflectat dacă să vă împărtășesc sau nu dumneavoastră și ascultătorilor dumneavoastră unele informații în legătură cu prăbușirea OZN de la Roswell.

Bunicul meu a făcut parte din Echipa de Recuperare trimisă la locul prăbușirii imediat după raportarea incidentului. El a murit în 1974, nu înainte de a se întâlni cu câtiva dintre membrii familiei și a vorbi despre incident.

Eu fac parte din forțele armate, având acces la secrete militare si NU doresc să-mi fac cunoscută identitatea, riscând să-mi primejduiesc cariera și brevetul. Cu toate acestea, sunt dispus să vă spun, pe scurt, ce mi-a spus bunicul despre Roswell. De asemenea, pun în plic «mostre» care s-au aflat în posesia bunicului meu până ce a murit și care mi-au revenit după reglementarea succesiunii. Am înțeles că ele provin din rămășitele OZN-ului și se numărau printre cele trimise din New Mexico la Baza Air Force Wright-Patterson, în Ohio. Bunicul meu a avut posibilitatea de a și le «însuși» și a afirmat că mostrele metalice sunt din «extract de aluminiu pur». Veti constata că par vechi și călite și că au fost înfășurate

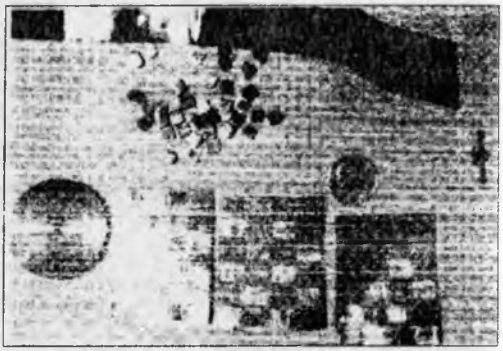

Mostre de "extract de aluminiu pur"

în hârtie satinată și puse în pungi, pentru posteritate. Le am din 1974 și, după multă gândire și reflecție, vi le dau dumneavoastră. Sunteți liber să le împărțiți cu oricare dintre prietenii dumneavoastră din Comunitatea Cercetătorilor OZN.

I-am auzit pe mulți oameni, de-a lungul anilor, discutând despre Roswell și despre evenimentele legate de prăbușire, așa cum au fost relatate de mulți care fie că au fost acolo, fie că au aflat de la martori oculari. Recentul film Roswell este asemănător cu descrierea bunicului meu, dar a fost omis un element important și aș vrea să-l fac cunoscut.

Bunicul a declarat că Echipa a sosit la locul prăbușirii imediat după ce Forța Aeriană a Armatei l-a identificat. Ea a găsit doi ocupanți morți, care fuseseră proiectați în afara discului. Înăuntrul discului a fost găsit un singur supraviețuitor, cu piciorul stâng rupt. Exista o minimă contaminare radioactivă și ea a fost repede înlăturată prin spălarea cu un solvent lichid; curând, ocupantul a fost transportat într-un loc sigur, pentru îngrijire medicală. Cadavrele au fost trimise la Baza Wright-Patterson. Rămășițele au fost încărcate în trei camioane, încărcarea fiind terminată chiar înainte de apusul soarelui."

Până aici, lucrurile consună cu ceea ce știam din literatura consacrată cazului Roswell. Urmează o pagină desprinsă, parcă, dintr-un roman SF de duzină. Bunicul corespondentului anonim ar fi făcut parte din echipa care l-a însoțit pe supraviețuitor. Acesta comunica telepatic, vorbind perfect englezește. Și iată ce s-a aflat de la el:

"Discul era o «navă de cercetare» trimisă de pe o «navă lansatoare» care staționa la poarta dimensională către Sistemul Solar Terran, la 32 de ani-lumină de Terra. Extraterestrii desfășurau operațiuni pe Terra de peste 100 de ani. Un alt grup explora planeta Marte (și satelitul lui Jupiter) Io. Fiecare «navă de cercetare» avea un echipaj format din trei membri. O «navă lansatoare» avea un echipaj de 100 de membri.

Discul care s-a prăbușit se ciocnise cu un meteor pe orbita terestră și încercase să-și echilibreze vectorul zborului, dar, din cauza coliziunii, sistemul de propulsie interatmosferică nu mai funcționa corect și ocupanții au trimis un SOS

companionilor de pe Marte. Comandantul «navei lansatoare» a luat hotărârea de a autoriza o tentativă de aterizare în deșertul din New Mexico. În același timp, s-a produs un puternic incendiu la sistemul de propulsie interatmosferică și, curând, discul nu a mai putut fi manevrat.

Ocupanții mai dispuneau de o opțiune, dar ea implica activarea instalației energetice dimensionale pentru navigația cosmică. Asta ar fi creat, însă, un vârtej de energie, în jurul discului, pe o rază de 1500 de mile. Activarea instalației energetice dimensionale ar fi dus la distrugerea totală a statelor New Mexico, Arizona, California și a unor părți din Mexic. Era posibilă și afectarea unor state mai îndepărtate.

În această situație, ocupanții au hotărât să îndrepte nava spre sol, sperând că se vor salva. Ei și-au sacrificat viețile, pentru a nu nimici populațiile din vecinătate. Instalația energetică dimensională s-a autodistrus, iar sistemul de propulsie interatmosferică a fost dezactivat, pentru a preveni căderea tehnologiei în mâinile terrienilor. Aceasta s-a făcut potrivit procedurii standard de evitare a oricărui compromis în experiențele de contact.

Bunicul a făcut parte 26 de săptămâni din echipa care a examinat și a anchetat singurul supraviețuitor al prăbușirii de la Roswell. Afilierea lui la acest proiect a luat sfârșit când ocupantul urma să fie instalat într-o reședință de lungă durată. El a fost îmbarcat pe o aeronavă de transport a Air Force, care a decolat cu destinația Washington, D.C. Aeronava și toți cei aflați la bordul ei au dispărut, în circumstanțe misterioase și neliniștitoare, în drum spre Washington, D.C. Poate că vă interesează faptul că trei avioane de vânătoare, trimise să investigheze un SOS al aeronavei, au raportat numeroase întreruperi ale funcționării sistemelor electrice, când au pătruns în spațiul aerian în care ea fusese semnalată ultima oară. Nu au fost găsite niciodată epava sau rămășițe ale aeronavei. Echipa a fost desființată."

Difuzarea acestui text a dat naștere unor comentarii nefavorabile din partea ascultătorilor, ceea ce l-a determinat pe autorul ei să recidiveze, într-o scrisoare datată 22 aprilie:

"Noi informații despre prăbușirea de la Roswell și afilierea bunicului meu (la investigarea ei – I.H.) ar putea, probabil, să vă ajute în eforturile dumneavoastră de corelare și verificare.

În această privință, întemeindu-mă pe convorbirile cu bunicul meu, pot să spun doar că echipa de recuperare avea trei componente: echipa de teren, echipa de laborator și echipa de securitate. Acreditările membrilor echipei nu erau doar militare. Unele persoane proveneau de la Universitatea din Colorado, Consiliul pentru Cercetare Navală, Air Force și Armată, Universitatea din California, Comisia pentru Energie Atomică, Comitetul Național Consultativ pentru Aeronautică, Consiliul pentru Cercetare Științifică și Dezvoltare. Se adăugau consultanți din Anglia, Franța și Rusia.

Bunicul afirma că analiza mostrelor a arătat că ele sunt din extract de aluminiu pur, ca un conductor pentru câmpurile electro-magnetice create în sistemele de propulsie. Elementele esențiale fuseseră însă «eliminate» prin autodistrugerea mecanismelor discului însuși. Pe deasupra, supraviețuitorul prăbușirii a refuzat să divulge informații tehnice, în pofida încercărilor de a obține de la el date tehnologice. Nu au fost găsite mijloace de a intra în posesia informației necesare.

La fiecare întâlnire cu supraviețuitorul erau de față doi membri ai echipei de securitate. Supraviețuitorul avea capacitatea de a cunoaște gândurile și întrebările interlocutorilor, înainte de a fi exprimate în cuvinte. Lucrul acesta devenea uneori greu de suportat.

Discul a fost literalmente disecat și s-a descoperit că sistemul de propulsie se topise împreună cu numeroasele componente interioare. Erau dispozitive de control turnate în forma mâinii extraterestre, presupuse a fi suprafețe de control și de activare. Tehnologia fibrelor optice de astăzi făcea parte integrantă din tehnologia extraterestră, în interiorul panourilor de control, cu toate că fuseseră întrepătrunse și topite odată cu activarea mecanismului de autodistrugere. Din echipă făceau parte persoane aparținând Companiei Westinghouse și bunicul era convins că ele s-au întors la ocupațiile lor cu

cunoștințe pe care le-au folosit în dezvoltarea sistemelor de telefonie.

Desigur, militarii erau îngrijorați de capacitatea extratereștrilor de a pătrunde în atmosfera noastră după plac, nedetectați, așa că au recomandat Președintelui să fie inițiat un program spațial și un sistem de sateliți să fie plasat pe orbită prin 1957 și acest sistem să fie inclus în sistemul de avertizare timpurie DEW Line... care a devenit, ulterior, NORAD*. Opinia bunicului meu era că NORAD a fost înființat nu numai pentru a urmări posibilele ICBM** lansate de națiuni ostile, dar și ca un sistem de detecție a OZN-urilor. Iată de ce NASA a fost «încorporată», în general, în forțele armate și sunt atât de multe misiuni spațiale secrete. Aceasta este părerea mea, dar bunicul a prevăzut faptul încă din 1971."

La 12 mai 1996, Art Bell a avut o discuție telefonică radiodifuzată cu Linda Howe, cunoscută cercetătoare a fenomenului OZN, care înmânase mostrele trimise de corespondentul anonim unui om de știință de la o universitate din vestul mijlociu al Statelor Unite. Printre ele se aflau cinci mici pătrate perfecte, cu latura de șase milimetri și o grosime de mai puțin de un milimetru. Analizate cu microscopul electronic și cu un generator de raze X, ele s-au dovedit a fi alcătuite din "mai mult de nouăzeci și nouă la sută aluminiu, fără să se poată detecta vreun alt element". Un rezultat care adevărește declarația misteriosului bunic: "extract de aluminiu pur", fără a furniza nici o indicație în legătură cu funcția și originea pieselor respective. Sau cum sublinia Linda Howe, "... nu putem spune nimic care ar putea să confirme sau să infirme faptul că ele ar fi extraterestre, sau ar proveni din altă dimensiune, dintr-o călătorie în timp etc. Este aluminiu, aluminiu, aluminiu. În forme care dau impresia, în mod cert dau impresia că au fost fabricate. Ar fi putut ele fi fabricate pe Pământ? În această zi și în această epocă, s-ar fi putut. În 1947,

* North American Air Defense Command = Comandamentul nord-american pentru apărare aeriană.

** Intercontinental Ballistics Missiles = Rachete balistice intercontinentale.

nu știm și, în acest moment, singurele referiri de care dispunem sunt cele două scrisori."

La 28 mai, Bell a primit o a treia scrisoare:

"Am ascultat cu interes rapoartele preliminare asupra mostrelor pe care vi le-am trimis. Am remarcat că, în esență, sunt alcătuite numai din aluminiu. Ușoare variații în cursul analizei, dar nu poate fi deosebit de aluminiul «normal». Este exact rezultatul obținut de echipa din care a făcut parte bunicul.

Am neglijat, totuși, să includ mostre metalice din exteriorul discului prăbușit la Roswell. Le includ acum și pot să spun doar că aceste fragmente provin din partea inferioară a discului. Era literalmente ca un blindaj în formă de carapace al discului. Sunt fragile și stratificate, alcătuirea și dispunerea lor fiind ca de elemente prefabricate.

Rețineți, d-le Bell, că acestea sunt ultimele mostre rămase de la bunicul. Au stat ani de zile într-un dulap, împreună cu efectele lui personale."

La 25 mai, anonimul i-a scris și Lindei Howe:

"În primul rând, observ că scopul eforturilor dumneavoastră de examinare a «artefactelor» este de a confirma un fel de sursă extraterestră a metalelor. Acesta a fost aspectul inițial al primelor investigații. Dar ceea ce a ieșit la iveală a fost faptul că metalul nu putea fi deosebit de metalele terestre. Potrivit însemnărilor bunicului, «asta era pentru a se asigura că în eventualitatea unei prăbușiri sau a unei capturi nu va putea fi dovedită apartenența la rețeaua extraterestră sau la confederația lumilor de origine și nu se va afla care sunt directivele extraterestre». În aparență, «navele de cercetare erau construite din metale de bază, care să nu poate fi deosebite de metalele terestre, ca o măsură de protecție și de securitate». Exista și un inconvenient: «O consecință negativă era că navele de cercetare puteau fi vulnerabile la interferența cu undele radarului. Remediul extraterestrilor era ca navele de cercetare să mențină traiectorii de mare viteză și să activeze aceste viteze la intrarea în atmosfera terestră».

Analizele preliminare, comunicate la 4 iunie 1996, confirmă faptul că fragmentele pătrate sunt din aluminiu pur. Celelalte fragmente primite la 18 aprilie sunt constituite și ele, în esență, din aluminiu, cu mici adausuri de fier, mangan, calciu și siliciu. Cât despre mostrele care, potrivit corespondentului anonim, făceau parte din suprafața exterioară a discului, ele au, fiecare, o latură lucioasă, «argintie», cu un aspect zgrunțuros, granular și o latură negricios-cenușie. Privind muchiile lor, pot fi văzute numeroase straturi. Latura lucioasă conține peste 95% magneziu și 2-3% zinc, iar latura negricioasă – o cantitate semnificativă de bismut. Analiza secțiunii transversale a unei mostre a arătat că ea constă din straturi alcătuite mai ales din magneziu, cu un mic adaus de zinc, separate prin straturi subțiri cu un conținut masiv de bismut.

Într-o intervenție ulterioară, Linda Moulton Howe a declarat că, după ce aceste din urmă mostre au fost analizate și ele prin scanare cu microscopul electronic și prin spectroscopie cu dispersie de energie, "n-am fost în stare să găsesc pe nimeni din cercetarea universitară, de la laboratoarele din Sandia și Los Alamos, printre fabricanții de metale exotice și mulți alți oameni cunoscători în ale metalurgiei care să-mi poată spune cine asamblează straturi subțiri de bismut pur cu straturi de magneziu-zinc... (...) Nimeni nu poate să-mi indice o întreprindere care să lucreze astăzi cu aceste elemente, în acest mod de stratificare și să fie în stare să spună la ce folosește. Numeroșii metalurgiști și oameni de știință, incluzându-l pe dr. Paul Chu, care a descoperit superconductorul 1, 2, 3 la Universitatea din Houston, au propus următoarele ipoteze:

1) Un electro-termo material producător de electricitate.
2) Blindaj magnetic.
3) O sursă de energie asemănătoare unei baterii.
4) Un posibil superconductor cu autorăcire.

E interesant de notat că, atunci când dr. Paul Chu și Robert Hazen de la Carnegie Institute din Washington au descoperit superconductorul 1, 2, 3 în 1988-89, el a fost

considerat o realizare majoră, pentru că amestecul de ytriu, bariu și cupru a făcut ca temperatura la care superconductorul să fie eficient a crescut până la un punct de lucru mai fierbinte decât oricând înainte – și că, la puțin timp după ce descoperirea lor a fost anunțată, cercetătorii europeni în domeniul superconductorilor au anunțat că au obținut realizări și mai mari în privința temperaturii de funcționare, adăugând BISMUT amestecului de elemente... (așa că mostrele par a fi) foarte incitante."

Cu toate că textele din care am citat au fost difuzate prin Internet, Corrado Malanga scrie, în prestigioasa revistă italiană "Notiziario UFO", că despre "bismutul extrem de pur (...) se spune că nu poate fi obținut pe Pământ cu mijloacele actuale", continuând: "Nu e clar cum s-a putut stabili puritatea bismutului cu ajutorul spectroscopiei (al cărei tip nu este specificat) și al microscopiei (poate electronice)." (43) Aceste afirmații se datorează, probabil, unor informații eronate, devreme ce Linda Moulton Howe n-a susținut că bismutul pur nu poate fi obținut astăzi pe Pământ, ci doar că nu se cunoaște vreo întreprindere care să asambleze straturi subțiri de bismut pur cu straturi de magneziu-zinc, iar tipurile de spectroscopie și microscopie sunt exact specificate. În așteptarea rezultatelor definitive ale analizelor de laborator, cred că putem conchide, împreună cu Linda: mostrele trimise de corespondentul anonim par a fi foarte incitante.

Mai dur ca titanul

La al 4-lea Simpozion Internațional OZN de la San Marino, desfășurat în perioada 10-12 mai 1996, ufologul american Derrel Sims a prezentat participanților un alt fragment. Iată ce i-a relatat el lui Philip Mantle, în cadrul unui interviu ad hoc:

"Sims: A intrat și mi-a spus că are un astfel de obiect (specimen de rămășițe) și dorea să știe dacă aș fi interesat să-l analizez, și a spus că dorea să mi-l dea în acest scop, și eu am spus de ce aș dori să fac asta, și el a spus că obiectul făcea parte din – el se gândea la prăbușirea Roswell. A fost de acord să-mi dea obiectul și mi-a permis să-l supun analizei... Atunci l-am întrebat despre datele lui personale și el a spus «Ei bine, acestea sunt regulile privind obiectul», a spus, «obiectul este al dumneavoastră», a spus, «știu că aveți o pregătire de investigator și știu că sunteți un investigator privat și un apărător al oamenilor care au nevoie de protecție. Știu că sunteți ofițer al poliției militare și știu că ați făcut parte din Agenția Centrală de Informații», a spus, «toate acestea vă califică să aflați totul despre mine.» A spus «veți afla ce vă interesează». A spus «nu doresc ca informațiile să devină publice». A spus «nu doresc să fiu implicat în povestea asta în nici un fel.»

Mantle: Dar știi cine este această persoană?

Sims: O da, da, știu. Am spus «trebuie să merg pe firul acesta cât de departe sunt în stare, până la cel care vi l-a dat». El a spus «E-n regulă, vreau doar ca numele meu să nu fie implicat în nimic». A continuat «Sunt gata să vă ofer tot ce aveți nevoie pentru a mă cerceta pe mine și situația dată». A spus «Ceea ce aveți în mână... este dovada de care aveți nevoie».

Mantle: Te întrerup o clipă: când spui că a venit la dumneata, asta s-a întâmplat acasă, la birou?

Sims: Ne-am întâlnit în California. Pornisem de la o universitate din Oregon, într-un turneu de cinci conferințe și l-am întâlnit la o reuniune, în timpul acestui turneu de cinci conferințe, din Oregon în California. Era a doua oară când ne întâlneam și atunci mi-a dat, în sfârșit, obiectul (specimenul); am telefonat și am verificat materialul, conținutul și așa mai departe.

Mantle: Spuneai că încerci să analizezi materialul într-un laborator.

Sims: În acest moment, și am să-ți comunic rezultatele îndată ce-mi vor parveni, două laboratoare și o universitate

au mostre (din specimen)... Ne vor da rapoarte independente..." (8, pp. 255-256)

Fragmentul, de formă neregulată, cu dimensiuni de 38 x 32 x 12 mm, are o suprafață lucioasă, reflectantă și partea inferioară mată, cu muchii ascuțite; suprafața de culoarea oțelului inoxidabil are urme de decolorare albăstrii-violete, datorate, probabil, căldurii. Este extrem de ușor, cântărind mai puțin de 20 de grame și extrem de dur: taie sticla mai ușor decât diamantul și a zgâriat adânc carcasa de titan a ceasului ufologului austriac Johannes von Butlar, aflat și el la Simpozion. Ați remarcat, desigur, că aceste caracteristici par desprinse din declarațiile martorilor implicați în cazul Roswell.

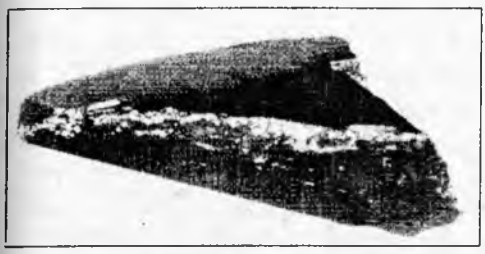

Fragmentul de metal dur

Derrel Sims și-a respectat promisiunea: la 24 septembrie 1996, el l-a informat pe Mantle că analiza efectuată într-un laborator din New Mexico a revelat prezența în mostra primită a unei configurații de izotopi non-terestră, asemănătoare celei găsite în meteoriți. Se pare că fragmentul conține și hidruri de bor, ceea ce ar trimite la afirmația unui fost militar, participant la recuperarea și investigarea epavei, privind compoziția metalului din care era construită aceasta.

Să așteptăm rezultatele ultimelor teste la care au fost supuse fragmentul lui Derrel Sims și cele ale corespondentului anonim, pentru a ști dacă avem de-a face, într-adevăr, cu dovezi ale prezenței unei tehnologii extraterestre.

8. EPAVA

Întrebat de Moore și Friedman dacă a văzut un OZN prăbușit, Jesse Marcel a răspuns: "Am văzut o mulțime de rămășițe, dar nu un aparat întreg." (1, p. 63) Iar în legătură cu zvonurile privind prăbușirea unei farfurii lângă Socorro, cam în aceeași perioadă, el a precizat: "Am auzit despre asta, dar n-am putut să verific personal dacă s-a petrecut o astfel de întâmplare. Desigur, dacă un alt grup militar a avut de-a face cu o piesă mai mare, n-ar fi existat nici un motiv ca eu să fiu informat oficial." (Id., p. 69) Este o referire implicită la legea de fier care condiționează accesul la informații secrete de existența "necesității de a cunoaște" ("need to know"). Maiorul Marcel se izbise de acest zid când îi ceruse căpitanului Cavitt să-i arate raportul despre cele întâmplate în zona Roswell. Dar, cum vom vedea mai târziu, legea se aplică și unor persoane situate mult mai sus în ierarhia militaro-civilă a Statelor Unite.

Mărturii mai puține și cu precădere indirecte susțin că, nu departe de pășunea presărată cu fragmente, au fost descoperite de personalul RAAF nava extraterestră și trupurile membrilor echipajului acesteia. Consecvent cu principiul enunțat la începutul acestei incursiuni în Misterul Roswell, voi da la o parte relatările foarte ispititoare, dar și foarte îndoielnice, care stau la baza scenariului propus de Randle și

Schmitt în a doua lor carte, *Adevărul despre prăbușirea unui OZN la Roswell* (1994). Unul dintre martorii lor principali, Jim Ragsdale, și-a modificat "amintirile", acordând exclusivitatea publicării noii versiuni unui magazin, în schimbul unei retribuții. Iar înainte de a muri, în 1995, a declarat că ar fi găsit 15 căști din aur, aparținând extratereștrilor, pe care le-ar fi îngropat undeva, în deșert. (Cf. 46) Un alt stâlp al acestui scenariu, Frank J. Kaufmann, are o imaginație atât de luxuriantă, asociată cu o imprecizie atât de oportună pentru alegațiile lui inverificabile, încât Karl Pflock și-a intitulat capitolul în care relatează convorbirea cu el *Povestirile lui Kaufmann* – aluzie evidentă la *Povestirile lui Hoffmann,* opera fantastică a lui Offenbach. Un singur exemplu: Kaufmann pretinde că a fost trimis la White Sands, pentru a urmări evoluția OZN-ului deasupra statului New Mexico; și cum primise ordinul de a nu scăpa din ochi ecranul radar, a instalat un sistem de oglinzi, ca să-l poată observa și când se ducea la WC... Cu ce rămânem, atunci?

O formă neconvențională

Inventarul mărturiilor directe este destul de sărac. John McBoyle a mărturisit, pe patul morții, că a fost la locul impactului. Obiectul avea 25-30 de picioare lungime și semăna cu o "tigaie turtită", fiind înfipt într-un povârniș. (13, p. 141) Un ofițer a declarat, la adăpostul anonimatului, că nava avea o lungime nu mai mare de 30 de picioare, un fuselaj gros și izbise pământul cu mare putere. Aripa era "în formă de solz". (Id.) Sergentul Thomas Gonzales, din Escadrila T a Grupului de Bombardament 509, s-a numărat printre cei care au păzit nava și cadavrele echipajului: în viziunea lui, OZN-ul semăna mai curând cu o "aripă zburătoare". (11, p. 39)

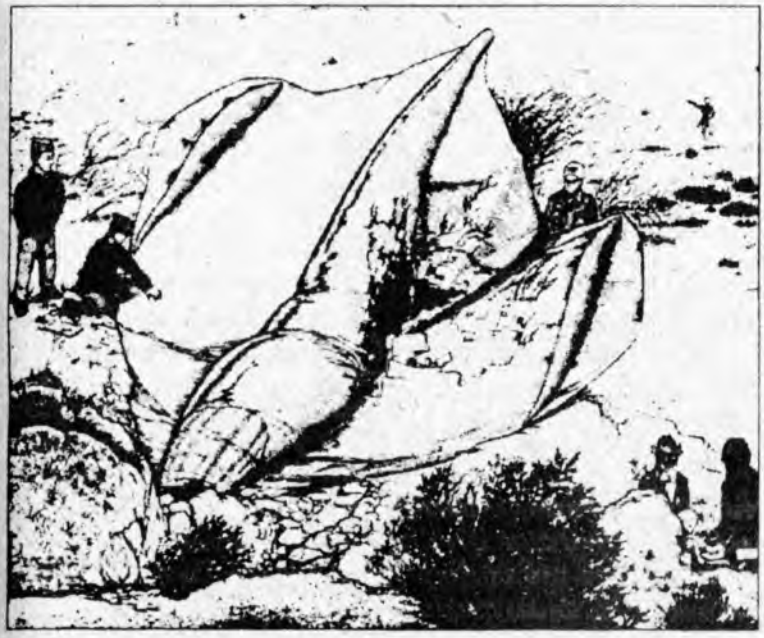

Desen al epavei executat după descrierea unui martor.

Mai aproape de descrierile-tip este aceea a unei profesoare de chimie din Florida, descoperită de cercetătoarea OZN Sheila Franklin. Informat de Sheila, Leonard Stringfield i-a cerut să ia un interviu profesoarei, pe care a botezat-o cu pseudonimul Edith Simpson.

În vara anului 1947, Edith era studentă și a fost aleasă, după o selecție severă, drept asistentă a lui Albert Einstein, pe perioada dintre cele două semestre. Printre atribuțiile sale se număra și participarea la reuniunile la care era invitat cel mai mare savant al secolului 20. Așa se explică faptul că l-a însoțit și la o întâlnire a unor oameni de știință și militari de rang înalt, desfășurată la o bază a Forței Aeriene a Armatei din sud-vestul Statelor Unite.

Einstein și Edith au zburat de la Princeton la Chicago cu o cursă regulată, îmbarcându-se apoi pe un alt avion și aterizând pe un mic aeroport civil. De acolo, au călătorit, cu

o mașină militară, zeci de mile prin deșert, până la bază, unde au fost conduși la un vechi hangar. Epava depozitată acolo "avea forma unui disc, oarecum concav (...) ocupa cam un sfert din podeaua hangarului." Edith n-a putut s-o examineze de aproape: pretutindeni se aflau gărzi înarmate, iar epava era înconjurată de specialiști. A văzut doar că era foarte deteriorată într-o parte.

Întrebată dacă epava fusese adusă de la Roswell, Edith a răspuns: "Nimeni nu a afirmat că se prăbușise la Roswell, dar am auzit acest nume rostit în timpul călătoriei mele. Așa cum ți-am spus, n-am aflat nimic important, secrete, detalii. Șeful meu, care avea autorizația necesară, a redactat un raport, pe care nu l-am văzut – mi s-a spus doar să-mi țin gura." (Cf. 8, p. 71)

Forma neconvențională a obiectului – în definitiv, un disc "oarecum concav" intră și el în această categorie – este confirmată și de unele mărturii indirecte. În iulie 1995, călătorind de la Roswell la Lincoln, Michael Hesemann a stat de vorbă cu șoferul taxiului, Charles D., care i-a relatat o întâmplare din 1972-1974, când avea 16-18 ani. Într-o zi, un vecin, prieten cu părinții săi, locotenent-colonel la Baza Air Force Walker, fostă RAAF, l-a întrebat ce planuri de viitor are. Băiatul i-a răspuns că, deocamdată, nici unul. Ofițerul l-a îndemnat să intre în armată, unde "poți avea experiențe extrem de interesante", spunându-i că "ei au capturat până și o farfurie zburătoare". Charles i-a reprodus lui Hesemann spusele locotenent-colonelului, așa cum și le amintea: "Totul trebuia rezolvat foarte repede. Baza a fost închisă traficului civil. Cam la treizeci de mile spre nord de Roswell fusese descoperit ceva care se prăbușise acolo. Am căutat în zonă și, până la urmă, am găsit locul unde căzuse un obiect alungit, aproape oval, lat cam de 20 de picioare. Am găsit acolo și patru cadavre. Întreaga zonă a fost blocată de 150-200 de soldați. Au fost adunate rămășițele de pe fiecare țol pătrat. Le-am încărcat în camioane și le-am dus la bază, în hangarul 84. Lângă epavă erau o mulțime de rămășițe dintr-un metal suprarezistent. Am

încercat, fără succes, să-l tăiem, sau să-l găurim. În mod sigur, nu era ceva de pe Pământ." (7, p. 268)

Cum băiatului nu-i venea să creadă, ofițerul i-a arătat cinci fotografii alb-negru. Una înfățișa obiectul mai degrabă turtit, oval, pe platforma unui camion. Cam șase picioare din el ieșeau în afara platformei, de fiecare parte a camionului. Celelalte imagini arătau obiectul cu vârful înfipt între stânci, sub o creastă. Locotenent-colonelul a murit în urmă cu câțiva ani, iar văduva și cei doi fii ai lor s-au mutat într-un alt oraș. Să sperăm că ufologii americani, înștiințați de Hesemann, vor da de urma lor și, poate, de aceea a fotografiilor revelatoare.

Alte relatări sunt mai succinte, dar nu mai puțin semnificative. Agentul CIC Lewis Rickett a ajuns la locul impactului după ce epava fusese ridicată, dar i s-a spus că avea partea din față rotunjită și o aripă "ca de liliac". Obiectul se izbise de o latură a dealului, înfingându-se în el sub un unghi de treizeci sau patruzeci de grade. În partea stângă avea o ruptură sau o gaură, iar în jur erau împrăștiate rămășițe. (13, p. 9) Iar Joseph Montoya, locțiitor al guvernatorului statului New Mexico, ar fi povestit vechiului său prieten Ruben Anaya și însoțitorilor săi, Pete Anaya și Moses Burrola, teribila experiență pe care o trăise într-un hangar din incinta Bazei Aeriene a Armatei din Roswell. Mă rezum , deocamdată, la acea parte a monologului său care se referă la epavă: "N-o să vă vină să credeți ceea ce am văzut. Dacă veți spune cuiva, am să vă numesc mincinoși blestemați. Nu știm ce este... Ei spun că se deplasează ca o farfurie. E un avion fără aripi... Nu e un elicopter... Nu știu de unde vine... Poate fi din Lună... Nu știm ce este." (Id., p. 19) De altfel, nici obiectele observate de Kenneth Arnold nu erau discoidale, iar în cartea pe care businessmanul din Idaho a scris-o împreună cu Ray Palmer (57) este publicat un desen înfățișând un obiect ca o semilună, cu un mic cerc punctat la mijloc. Această "aripă zburătoare" seamănă, într-adevăr, cu o aripă de liliac...

O ultimă mărturie, reprodusă doar de Berlitz și Moore, ne-a parvenit pe o cale destul de ocolită pentru a ne obliga la prudență. Răposatul Meade Layne, fost director al Borderland

Sciences Research Foundation* din Vista, California, a redactat, probabil în 1949, câteva memoriale privind rapoartele unora dintre presupușii participanți la analiza probelor materiale ale cazului Roswell. Reilly Crabb, director al Fundației în 1980, a dat la iveală un memorial în care Layne declară că "pe baza informației existente" este convins de realitatea faptelor și că informatorii săi sunt doi distinși oameni de știință și un important om de afaceri, continuând:

"Unul dintre oamenii de știință, dr. Weisberg, profesor de fizică la o universitate din California, a văzut el însuși discul și a luat parte la examinarea lui. El spune că forma discului era ca aceea a carapacei unei broaște țestoase, cu o cabină având un diametru de cam cincisprezece picioare. Trupurile celor șase ocupanți erau arse... și interiorul discului fusese foarte deteriorat de o temperatură ridicată. Un hublou era distrus...

Autopsia unui cadavru a arătat că el semăna cu un trup omenesc normal, cu excepția mărimii. Un cadavru era așezat la ceea ce părea să fie un pupitru de comandă, în fața lui se aflau puține dispozitive și pe pereți sau panouri erau semnele unei scrieri, într-un limbaj necunoscut investigatorilor. Ei spun că nu semăna cu nimic din ceea ce știu și că, în mod cert, nu era rusă. Nu exista elice, nici motor și ei n-au înțeles cum era condus sau controlat. S-a considerat posibil ca discul să fi fost distrus de temperatura foarte ridicată a frecării cu atmosfera..." (1, pp. 92-93)

"Discul" este un termen generic, folosit, cum am văzut, în vara anului 1947 și mai târziu, pentru a desemna OZN-urile. Altfel, carapacea broaștei țestoase nu este discoidală, ci mai curând dreptunghiular-elipsoidală, fără a omite faptul că partea superioară este neregulat bombată. Forma obiectului se apropie, deci, de "tigaia turtită" descrisă de John McBoyle.

Dr. Wesiberg pare să cunoască și traseul epavei, până la punctul terminus: Baza Aeriană a Armatei Edwards, în California. Transportată cu camionul la Magdalena, în comitatul Guadalupe, a fost instalată acolo pe o platformă

* Fundația pentru cercetarea științelor de frontieră.

specială de cale ferată și dusă prin Belen, Grants și Gallup în New Mexico, Flagstaff în Arizona, Needles și Cadiz în California, ajungând, în sfârșit, la Muroc, unde se află Baza Edwards. Nu știu dacă această versiune este cea adevărată, dar ea răspunde, implicit nedumeririi celor care atrag atenția asupra faptului că nici unul dintre avioanele existente în 1947 n-ar fi fost în stare să transporte OZN-ul căzut nu prea departe de Roswell.

O copie a unei copii după o copie...

Prin Internet a fost difuzată o fotografie neclară, reprodusă în această pagină, însoțită de textul unei scrisori:

"Stimate d-le Mercieca,

Am avut șansa unică de a face foto-grafii ale acestei imagini originale alb-negru, în septembrie 1994, după un șir de întâlniri cu un fost mili-tar american. Ameri-canul, care dorește să fie cunoscut doar prin inițialele D.S., se afla în 1947 la Baza Forței Aeriene a Armatei Muroc, din California. El susține că rămășițele navei au fost transportate pe calea aerului în trei instituții militare americane separate, în zilele care au urmat prăbușirii. El spune că acestea erau Laboratoarele Sandia din New Mexico, Wright Field din Ohio și Baza Forței Aeriene a Armatei Carswell. El declară că fotografia i-a fost dată în 1952 de un om cu care ulterior s-a împrietenit și care fusese la locul prăbușirii.

Când am intrat în posesia fotografiei, intenția mea a fost de a dovedi că este autentică, dar cei cu care am vorbit au ajuns toți la aceeași concluzie: întrucât fotografia este din a doua generație, iar negativele originale nu sunt disponibile, este practic imposibil să confirmi sau să contesti autenticitatea ei. Americanul refuză categoric să încredințeze cuiva originalul, temându-se că nu-i va fi înapoiat. Cât despre ce

cred eu, dacă fotografia este autentică sau nu, pot să spun doar că pare să înfățișeze un eveniment real, adică o navă adevărată, oameni adevărați, un teren adevărat, etc. Cred că ceea ce se vede reprezintă un eveniment care s-a petrecut atunci când a fost făcută fotografia. În septembrie 1994 am avut în mână originalul și părea să fie vechi de mulți ani, nu știu exact cât de vechi. Dispun doar de cuvântul de onoare al americanului cum că ar fi vorba despre prăbușirea Roswell; el are 73 de ani și pare sincer."

Din păcate, argumentele sentimentale nu pot ține locul dovezilor de care avem atâta nevoie. Iar ceea ce se vede... Că nu se distinge mare lucru, nu e de mirare, devreme ce n-am putut să vă ofer decât o copie a unei copii după o copie a unei fotografii realizate, zice-se, în urmă cu jumătate de veac. În ceea ce mă privește, înclin să cred că doar terenul e adevărat, dar m-aș bucura să aflu că mă înșel.

9. ECHIPAJUL

Am văzut că dr. Weisberg se referea, în treacăt și la cadavrele membrilor echipajului. Din păcate și în această privință mărturiile directe nu sunt mai multe decât degetele unei mâini. Un anume F.B. i-a declarat lui Stanton Friedman că, în 1947, era fotograf în cadrul Forței Aeriene a Armatei, staționat la Anacostia Naval Air Station, Washington, D.C. Atunci, în a doua săptămână a lui iulie, el și un alt fotograf, A.K., au fot îmbarcați în mare grabă într-un B-25 și duși la Roswell. De acolo, după un drum cu mașina de circa o oră și jumătate, au ajuns într-un loc unde se afla un cort de mari dimensiuni. În interiorul lui, patru cadavre întinse pe o prelată: "Ne mișcam în cerc în jurul lor, făcând fotografii. Mi s-a părut că toate erau identice (...) Îmi amintesc că erau mici și că aveau capetele prea mari." (6, p.104) Numeroasele detalii veridice și limbajul colorat pledează pentru autenticitatea relatării, dar anonimatul o pune sub un inevitabil semn de întrebare. Thomas Gonzales a descris și el "micii oameni de pe Marte" ca fiind, în esență, asemeni nouă, dar având capetele și ochii relativ mult mai mari. (11, p. 52) Profesorul William Curry Holden și-a amintit doar că trupurile erau mici. (Id., p. 34)

Mult mai cuprinzătoare, cu detalii uneori șocante, este mărturia fostei asistente a lui Einstein. În hangarul în care se

afla epava navei, ea i-a văzut pentru prima oară pe extratereștri: "Mi s-au părut foarte asemănători, toți cinci. Erau înalți cam de cinci picioare, fără păr, cu capete mari și ochi negri, enormi și, da, pielea lor era cenușie, cu o ușoară tentă verzuie, dar, în cea mai mare măsură, trupurile nu erau vizibile, fiind îmbrăcate în costume strânse pe corp. Am auzit că nu aveau burice și organe genitale. Unul dintre extratereștri se distingea de ceilalți. Un lichid bilios, verde, i se scurgea din nări. Dar se întâmpla un lucru ciudat: la contactul cu aerul, fluidul devenea treptat albăstrui, ceea ce sugera prezența cuprului sau a cobaltului. Presupun că putea să se fi scurs dintr-un organ asemănător cu vezica biliară. De fapt, mă întrebam dacă mai trăiește, dar nu mă aflam destul de aproape ca să văd vreo mișcare a corpului sau să aud comentariile medicilor."

În perioada acestei misiuni, Einstein și Edith au călătorit cam cincizeci de mile prin deșert cu un transportor militar, escortat de jeepuri. Ajungând la o clădire izolată, păzită de gărzi înarmate, au fost întâmpinați de un ofițer și conduși într-o încăpere unde medici și oameni în uniformă erau strânși în jurul unei mese pe care zăcea o creatură, zbătându-se în chinuri. Uneori stătea cu fața în jos și apoi se ridica în capul oaselor, încercând să se elibereze, scoțând gemete ciudate, dar fără să vorbească. Cu toate că fusese oprită la distanță, Edith și-a dat seama imediat că era vorba despre un extraterestru biped, arătând mai uman decât cei cinci pe care-i văzuse anterior. Într-un anumit moment, întregul lui tors s-a extins incredibil, grotesc, făcându-i pe cei de față să aștepte cu încordare revenirea la dimensiunea inițială. "Trebuie să fi fost un caz recent, dar nu ni s-a spus nimic și, nu după multă vreme, toți cei prezenți au fost îndepărtați din încăpere." Mai târziu, Edith a aflat că extraterestrul rănit a rămas în viață. (Cf. 8, pp. 71-72)

Destul de numeroase sunt mărturiile indirecte. Căpitanul Darwin E. Rasmussen, ofițer însărcinat cu operațiile, a mărturisit membrilor familiei sale că la nord de Roswell au fost găsite patru cadavre. Elaine Vegh, verișoara căpitanului,

a declarat că l-a auzit pe acesta spunându-i tatălui ei că este convins de existența farfuriilor zburătoare, întrucât a ajutat el însuși la recuperarea trupurilor membrilor echipajului uneia dintre ele. (12, p. 91) Barbara Dugger, nepoata șerifului George Wilcox, a relatat discuția purtată, la mulți ani după evenimente, cu bunica sa, Inez Wilcox: "Ea mi-a spus că cineva a venit la Roswell și l-a informat (pe șerif) despre acest incident. Bunicul s-a dus la locul acela; era seară. Acolo era o mare suprafață arsă și el a văzut rămășițe. A văzut de asemenea patru "ființe spațiale". Unul dintre omuleți era viu. Capetele lor erau mari. Purtau costume ca de mătase." (11, p. 177) Sergentul Melvin E. Brown și un camarad au transportat cadavrele de pe teritoriul fermei la RAAF. Cu toate că li se ordonase să nu se uite sub prelata cu care erau acoperite, Brown a ridicat un colț și a văzut trupuri scunde, cu pielea galben-portocalie; culoarea s-ar fi putut datora iluminării sau alterării țesuturilor. În iulie 1969, când astronauții americani au aselenizat, s-a destăinuit soției și celor două fiice ale sale, cerându-le să păstreze secretul, pentru ca el să nu aibă neplăceri. În 1986, nemaiavând mult de trăit, a repetat cele spuse, infirmând totodată, categoric, explicația Air Force: "N-a fost un blestemat de balon meteorologic." Beverly Bean, fiica mai mică a fostului sergent, a considerat că opinia publică trebuie să cunoască aceste fapte. (12, pp. 90-91, 96)

Infirmiera și extratereștrii

Odată ajunse la RAAF, cadavrele au fost duse la infirmeria Bazei. Mary Bush, secretara administratorului infirmeriei, se afla împreună cu șeful ei când a văzut unul dintre ele. S-a întors acasă șocată și le-a spus alor săi că era o creatură dintr-o altă lume. (13, p. 18) Roy Musser, un antreprenor civil, fusese angajat să zugrăvească o parte a

infirmeriei. El a asistat, uluit, la apariția unei ființe de statura unui copil, foarte subțire, care a intrat în infirmerie părând în putere. (Id.) Dar mărturia cea mai amplă și mai coerentă îi aparține lui Glenn Dennis. Citez din declarația lui dată sub jurământ:

"În iulie 1947, eram antreprenor de pompe funebre, lucrând pentru Ballard Funeral Home din Roswell, care avea un contract pentru a efectua servicii mortuare pentru Baza Aeriană a Armatei. Într-o după amiază, pe la 13.15 sau 13.30, am primit un telefon de la ofițerul mortuar al Bazei, care m-a întrebat care sunt cele mai mici sicrie ermetic închise din stocul nostru. El a spus: «Vrem să știm asta în caz că s-ar întâmpla ceva în viitor». M-a întrebat cât ar dura până să obțină unul și l-am asigurat că pot să i-l procur a doua zi. A spus că va suna din nou dacă vor avea nevoie de unul.

Glenn Dennis

(5) Cam după 45 de minute sau o oră, a sunat din nou și mi-a cerut să-i spun cum trebuie procedat cu cadavrele care au zăcut un timp în deșert. Înainte să-i pot răspunde, a spus că dorea să știe anume ce efect ar avea procedeele respective asupra compușilor chimici, a sângelui și țesuturilor cadavrului. I-am explicat că chimicalele noastre erau alcătuite din soluții concentrate de formaldehidă și apă, și că procedeele ar altera, probabil, compoziția chimică a cadavrului. M-am oferit să merg la Bază și să-l ajut în orice problemă ar fi putut să aibă, dar el a repetat că informația era pentru o utilizare viitoare. I-am sugerat că, dacă avea de-a face cu o astfel de situație, ar trebui să încerce să înghețe cadavrul cu gheață uscată, pentru stocare și transport.

(6) Cam după o oră și 15 minute, am primit un telefon care mă solicita să transport un aviator care avea o rană la cap și, poate, nasul fracturat. I-am dat primul ajutor și l-am dus la Bază. Am ajuns acolo pe la orele 17.

(7) Cu toate că eram civil, aveam în mod obișnuit liber acces în Bază, pentru că mă cunoșteau. Am dus ambulanța până în spatele infirmeriei și am parcat-o lângă o altă ambulanță. (...)

(8) L-am predat pe aviator și m-am îndreptat spre bufetul personalului, ca să iau o sticlă de Coca Cola. Intenționam să dau de o infirmieră, locotenent 2, care fusese confirmată cam cu trei luni în urmă, chiar la terminarea colegiului. Avea atunci 23 de ani (eu aveam 22). Am văzut-o ieșind dintr-o cameră de examinare, cu o batistă la gură. A spus: «Dumnezeule, pleacă de aici sau ai să ai mari încurcături.» Ea a intrat pe o altă ușă, în pragul căreia stătea un căpitan. Acesta m-a întrebat cine sunt și ce caut acolo. I-am spus și mi-a cerut să rămân pe loc. Am spus: «S-ar părea că aveți un accident; doriți să fiu pregătit?» Mi-a spus doar să stau acolo. Apoi au venit doi polițiști militari și m-au însoțit până în afara infirmeriei. Ei au spus că au primit ordin să mă escorteze până la întreprinderea de pompe funebre.

.....

(10) A doua zi, am încercat să-i telefonez infirmierei, pentru a afla ce se întâmplă. Pe la orele 11, ea m-a sunat la întreprindere și mi-a spus: «Am nevoie să vorbesc cu tine». Am convenit să ne întâlnim la clubul ofițerilor. Era foarte răvășită. Mi-a spus: «Înainte să vorbesc cu tine, trebuie să juri că nu vei pomeni niciodată numele meu, pentru că pot avea mari necazuri.» Am fost de acord.

(11) Mi-a spus că se dusese să ia medicamente dintr-o cameră în care doi doctori efectuau o autopsie preliminară. Doctorii i-au spus că au nevoie de ea ca să ia note în timpul autopsiei. Ea mi-a spus că nu simțise niciodată în viață un miros atât de oribil și că priveliștea era cea mai sinistră pe care o văzuse vreodată. Mi-a spus: «Era un lucru pe care nimeni nu-l văzuse vreodată». În vreme ce vorbea, mi-am dat seama că e pe cale să sufere un șoc.

(12) A desenat pentru mine o schiță a cadavrelor, incluzând un braț cu o mână care avea doar patru degete; doctorii au observat că la capătul degetelor erau mici pernițe, semănând cu niște ventuze. Capul era disproporționat de mare față de trup; ochii erau adânciți în orbite; craniile erau flexibile;

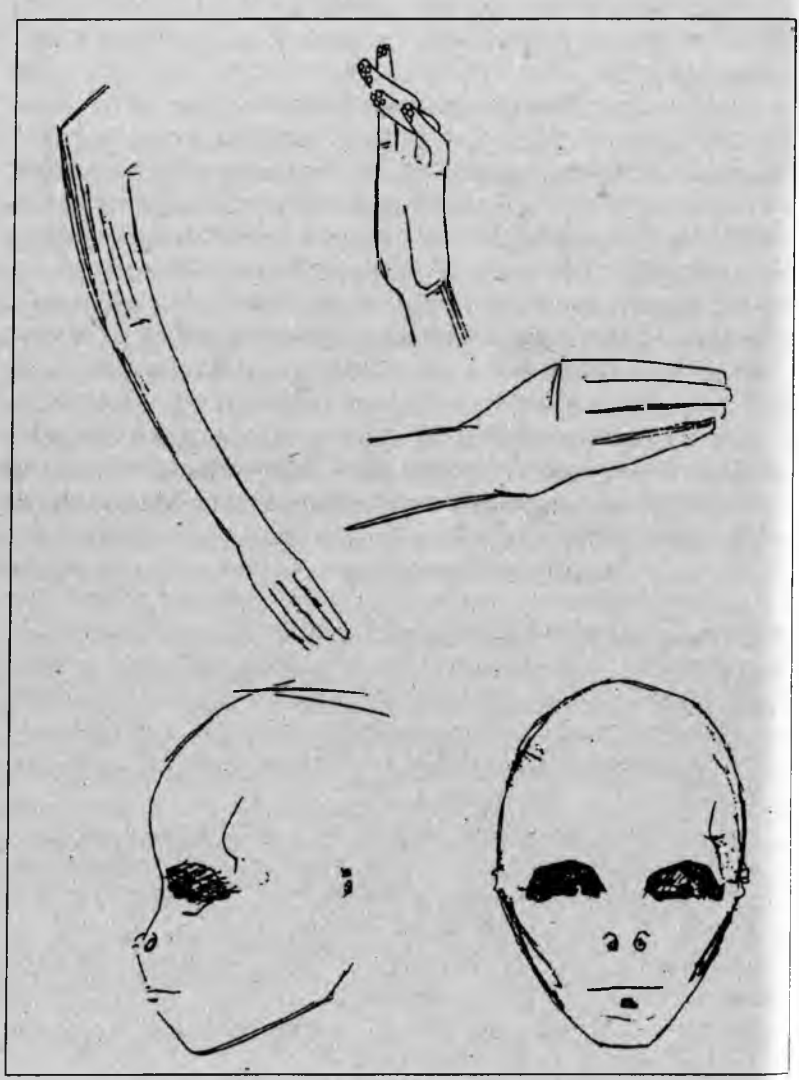

nasul era concav cu două orificii; gura era o tăietură subtire și doctorii spuneau că în interior se află un cartilagiu solid, în loc de dinți. Urechile erau doar mici orificii cu clape. Nu aveau păr și pielea era neagră – poate din cauza expunerii la soare. Mi-a dat desenele.

(13) Erau trei cadavre; două erau foarte sfâșiate și ciopârțite, ca și cum ar fi fost victimele animalelor de pradă; unul era întreg. Aveau o talie de trei picioare și jumătate până la patru picioare. Ea mi-a spus că doctorii spuneau: «N-am văzut așa ceva niciodată; nimic de felul acesta nu există în manuale.» Mi-a spus că ea și doctorii s-au simțit rău. Au fost nevoiți să oprească aerul conditionat, fiindu-le teamă că mirosul avea să se răspândească în infirmerie. Au trebuit să mute operația într-un hangar aviatic.

(14) Am dus-o cu mașina la barăcile ofițerilor. A doua zi am telefonat la spital ca să aflu cum se simte și mi-au spus că este ocupată. Am încercat să dau de ea mai multe zile și până la urmă am găsit o infirmieră care mi-a spus că locotenentul a fost transferat împreună cu alt personal. După circa 10 zile până la două săptămâni, am primit o scrisoare de la ea, cu un număr APO*. Scria că am putea discuta despre incident în viitor, prin corespondență. I-am răspuns și cam după săptămâni scrisoarea mea a venit înapoi cu o stampilă: «Se înapoiază expeditorului – DECEDATĂ.» Mai târziu una dintre infirmierele de la Bază mi-a spus că exista un zvon potrivit căruia ea și alte cinci infirmiere se aflau într-o misiune de antrenament și muriseră într-un accident de avion.

.....

(16) Am pus de-o parte schițele pe care mi le dăduse infirmiera în ziua aceea. Recent, la rugămintea unui cercetător, am încercat să-mi găsesc dosarele personale la întreprinderea de pompe funebre, dar toate fuseseră distruse." (10, pp. 149-152)

Discuția telefonică a lui Dennis cu ofițerul mortuar a fost confirmată într-o declarație sub jurământ. Consilier

* Army Post Office: poșta militară utilizată pentru corespondența cu bazele americane din străinătate.

orășenesc, fost șef al Departamentului de poliție din Roswell timp de 14 ani și jumătate, L.M. Hall obișnuia să ia gustarea de dimineață în micul bufet de la Ballard Funeral Home, unde lucra și Glenn Dennis. Iată ce a declarat el:

"(6) Într-o zi din iulie 1947, mă aflam la Ballard, după gustare; Glenn și cu mine îndrugam verzi și uscate, în fața clădirii. Eu stăteam pe motocicletă, iar Glenn în picioare, lângă mine. Mi-a spus: «Am primit un telefon ciudat, de la Bază. Voiau să știe dacă avem mai multe sicrie mici.» Apoi a început să râdă și a continuat: «I-am întrebat în ce scop și mi-au răspuns că doreau să-i îngroape (sau să-i expedieze) pe extraterestrii ăia», ceva în felul ăsta. Am luat-o ca pe o glumă, așa că n-am ripostat. N-a mai spus niciodată nimic despre asta și eu la fel.

(7) Cred că discuția noastră a avut loc la două zile după ce relatările despre o farfurie zburătoare prăbușită apăruseră în ziarele din Roswell." (Id., p. 155)

Protagonista dispărută

Girul dat de un martor credibil secvenței initiale a întâmplărilor istorisite de Glenn Dennis proiectează o aură de veridicitate asupra a tot ceea ce urmează. Ieșirea din scenă precipitată a infirmierei a trezit, însă, destule suspiciuni, Philip J. Klass și James W. Moseley, printre altii, punând la îndoială însăși existența protagonistei dispărute fără urmă. (39 și 46) E adevărat că toate încercările de a descoperi certificatul ei de naștere, documentele școlare, actele privind serviciul militar și prezența ei la Roswell în 1947, au dat greș. În legătură cu cele din urmă, Pflock crede că "nu e de neconceput ca dosarul ei să fi fost distrus în incendiul din 1973 de la Arhiva Militară Națională..." (10, p. 105). De acord, dar astfel de supozitii sunt de prisos, câtă vreme însuși numele infirmierei rămâne învăluit în mister. Semnificativ, în acest sens, este răspunsul

dat de Dennis unei întrebări puse de același Pflock, în cadrul unui interviu realizat pentru magazinul "OMNI", în toamna lui 1995:

"OMNI: Mai mulți cercetători încearcă să o găsească pe infirmieră sub numele de Naomi Maria Selff, divulgat de scepticul OZN Philip J. Klass. Este acesta numele ei adevărat?

Dennis: I-am promis că nu-i voi dezvălui niciodată adevăratul nume, așa că nu pot nici să confirm, nici să neg. Dacă trăiește, nu vreau să-i creez alte neplăceri. Nu vreau nici ca ea sau familia ei să fie supuse unor insistente nedorite.

OMNI: Toți cei care ar putea să vă confirme relatarea par să fi murit. Evident, atât timp cât refuzați să dezvăluiți numele infirmierei, așa încât să poată fi verificat fără opreliști și până la capăt, oamenii vor continua să considere suspectă povestea dumneavoastră. Lucrul acesta nu vă afectează?

Dennis: N-are nici un pic de importanță pentru mine. Pot să creadă sau nu.

OMNI: Ați accepta să comunicați magazinului adevăratul nume al infirmierei, pentru ca OMNI să încerce să o găsească?

Dennis: Răspunsul la prima întrebare este: categoric nu. Dacă voi avea vreodată dovada că a murit, probabil că voi face cunoscut sau voi confirma numele ei". (49)

În așteptarea acestei posibile dezlegări, obstinatia de astă dată lăudabilă a cercetătorilor cazului Roswell a fost încununată de succes: Stanton Friedman a descoperit pe cineva care a cunoscut-o pe infirmieră și i-a dezvăluit numele.

David N. Wagnon a sosit la Roswell în aprilie 1946, fiind repartizat la Departamentul «M», unitatea medicală, ca tehnician în laboratorul infirmeriei RAAF. În iulie 1947, avea 19 ani si era soldat clasa întâi. El a declarat sub jurământ:

"(5) Nu-mi amintesc nimic despre vreun incident cu o farfurie zburătoare prăbușită, în perioada în care m-am aflat la RAAF, dar îmi amintesc despre o infirmieră militară numită..., care fusese repartizată la spitalul Bazei. Era mică de statură, atrăgătoare, avea cam douăzeci de ani si era, cred, brunetă.

Parcă mi-amintesc că ... a fost transferată de la RAAF în timp ce mă aflam acolo, dar nu sunt deloc sigur de asta.

(6) Numele domnișoarei ... mi-a rămas în minte pentru că este oarecum neobișnuit..." (10, p. 181)

Publicând declarația în cartea sa *Roswell în perspectivă*, Pflock precizează că "Numele infirmierei a fost șters pentru a ușura efortul continuu și destul de gingaș de a o găsi, sau de a afla care i-a fost destinul." (Id., p. 95) El adaugă: "Wagnon mi-a spus că un alt motiv pentru care și-o amintea pe domnișoara X atât de bine este că ea era foarte atrăgătoare și, din nefericire pentru soldatul clasa întâi Wagnon, ofițer." (Id.)

Declarațiile scrise și verbale ale lui David N. Wagnon confirmă, așadar, nu numai existența infirmierei, ci și vârsta și apartenența ei la corpul ofițeresc, fără să excludă posibilitatea transferării ei de la RAAF, după incidentul din iulie 1947. De altfel, această modalitate de a-i răzleți pe actorii și figuranții dramei a fost utilizată pe scară largă. Citez din declarația sub jurământ a lui Robert Shirkey:

"(7) După câteva zile, un B-25 a fost programat să ducă ceva la Fort Worth. A fost al doilea zbor din acea perioadă; al treilea a fost un B-29, pilotat de Oliver W. «Pappy» Henderson direct spre Wright Patterson.

(8) Am aflat mai târziu că un sergent și câțiva aviatori s-au dus la locul prăbușirii și au strâns totul, inclusiv cadavre. Cadavrele au fost depuse în hangarul 84. Avionul lui Henderson conținea toate aceste lucruri.

(9) Toți cei implicați – sergentul din dispozitivul de gardă, aviatorii și eu însumi – au fost trimiși la diferite alte baze, într-un răstimp de două săptămâni." (Id., p. 171)

Consemnând această nouă mărturie indirectă despre recuperarea trupurilor echipajului extraterestru și rezervându-mi dreptul de a reveni la zborul Henderson, nu pot rezista tentației de a dezamorsa un nou proiectil ațintit de Jacques Vallée asupra cazului Roswell. În aceleași *Revelații*, traduse la noi cu titlul *Contacte cu extratereștrii*, cercetătorul franco-american se arată contrariat de faptul că "nici unul dintre presupușii martori ai prăbușirii de la Roswell nu a

menționat vreodată mirosul – în legătură cu micile cadavre". (80, p. 246) Or, infirmiera i-a spus lui Glenn Dennis că "nu simțise niciodată în viață un miros atât de oribil" și că "ea și doctorii s-au simțit rău. Au trebuit să oprească aerul condiționat, fiindu-le teamă că mirosul avea să se răspândească în spital". E adevărat că *Revelațiile* au apărut în 1991, ca și *Prăbușirea OZN la Roswell* unde, după știința mea, se vorbește pentru prima oară despre "duhoarea" pe care o degajau cadavrele. (42, p. 93)

Dacă sergentul Melvin Brown s-a destăinuit familiei după ce astronauții americani au pus piciorul pe Lună, căpitanul Oliver Wendell Henderson, poreclit Pappy pentru că era mai în vârstă decât ceilalți piloți și avea părul cărunt, a făcut-o grație lecturii unui articol. Iată cum descrie momentul soția sa, Sappho, într-o declarație sub jurământ:

"(7) În 1980 sau 1981, el a cumpărat un ziar dintr-un magazin alimentar din San Diego, unde locuiam atunci. Un articol descria prăbușirea unui OZN nu departe de Roswell și descoperirea cadavrelor extratereștrilor lângă navă. Mi-a arătat articolul și a spus: «Doresc să citesc acest articol, pentru că este o istorie adevărată. Eu sunt pilotul care a transportat rămășițele OZN-ului la Dayton. Ohio. Cred că acum, când a apărut în ziar, pot să-ți vorbesc despre asta. Am dorit să o fac de multi ani.» Pappy nu discuta niciodată chestiuni de serviciu, având acces la informatii Top Secret.

(8) El a descris ființele ca fiind scunde, cu capete mari față de talia lor. Spunea că materialul din care erau făcute costumele lor era diferit de orice văzuse el vreodată. Spunea că aveau o înfățișare stranie. Cred că a menționat că trupurile fuseseră puse în gheață uscată, pentru a fi conservate. Când mi-a spus toate acestea, nu cunoștea cartea despre acest eveniment care fusese publicată în acea vreme*."(10, p. 157) Într-o declarație proprie, fata căpitanului, Mary Kathryn Goode, a adăugat câteva detalii revelatoare:

"(4) Tatăl meu a fost Oliver W. Henderson. Când m-am făcut mare, el și cu mine ne petreceam deseori serile privind

* În 1980 sau 1981, nu putea fi vorba decât despre *Incidentul Roswell*, lucrarea lui Charles Berlitz și William L. Moore.

la stele. Cu un prilej, l-am întrebat după ce se uită. Mi-a răspuns: «Mă uit după farfurii zburătoare. Știi, ele există.»

(5) În 1981, în timpul unei vizite la casa părintească, tatăl meu mi-a arătat un articol de ziar care descria prăbușirea unui OZN și recuperarea cadavrelor extraterestre nu departe de Roswell, New Mexico. Mi-a spus că a văzut nava prăbușită și cadavrele extraterestre descrise în articol și că a transportat rămășițele în Ohio. A descris ființele extraterestre ca fiind mici și palide, cu ochi alungiți și capete mari. Spunea că erau umanoide, dar diferite de noi. Cred că a spus că erau trei cadavre.

(6) El spunea că problema fusese clasificată Top Secret și că el ar fi trebuit să nu discute cu nimeni despre ea, dar considera că putea să-mi spună, pentru că apăruse în ziar" (Id., p. 154)

După apariția articolului, Henderson le-a povestit cele întâmplate fiului și vărului său. Dar primul om cu care a vorbit despre rolul său în Misterul Roswell a fost, în 1977, John Kromschroeder, cu care ne-am întâlnit în capitolul anterior. Henderson i-a spus doar că "pasagerii erau morti" și că trupurile lor erau "scunde". (1, pp. 125-126)

Dacă dăm crezare mărturiilor fraților Anaya, vice-guvernatorul Joseph Montoya a văzut și el trei cadavre si un extraterestru viu. Ființele erau "scunde... parcă descărnate, cu ochi mari... gura era categoric mică, asemeni unei tăieturi de-a curmezișul unei bucăți de lemn". Nu aveau păr pe cap și pe corp, pielea lor era albă și erau îmbrăcati cu costume etanșe dintr-o bucată, similare celor ale scafandrilor autonomi ai Marinei. Mâinile lor aveau patru degete lungi, subtiri. Cei patru se aflau într-un hangar, asezati pe mese aduse de la popotă. Montoya si-a dat seama că unul era viu, pentru că l-a auzit gemând. Genunchii lui ridicati se mișcau încet. (13, p. 19)

Ati observat, desigur, că multe detalii din declarații sau mărturii coincid, de la aspectul și îmbrăcămintea membrilor echipajului, până la depunerea lor temporară într-un hangar al RAAF. Dacă autorii volumelor din care am desprins pasajele

citate n-au manipulat oamenii și informațiile, acest fapt pledează pentru autenticitatea evenimentelor relatate. Voi încheia, totuși, capitolul cu povestea pe care i-a spus-o Bill Brazel lui Moore, în 1979, răspunzând întrebării:

"– S-a referit vreodată tatăl dumneavoastră la creaturile legate de aceste rămășițe?

– Nu, tata nu s-a referit niciodată la așa ceva, dar e ciudat că mă întrebați. Un individ care a lucrat cu mine o perioadă în Alaska părea să știe ceva despre asta. Într-o seară vorbeam despre una și alta și am ajuns la farfuria zburătoare care ar fi aterizat în tundra alaskană. Am pomenit cazul în care fusese implicat tata și, spre surprinderea mea, m-a întrebat dacă doream să aflu mai mult. Apoi a spus că ei descoperiseră ce mai rămăsese din lucrul acela după ce căzuse într-o zonă pustie și că acolo erau și câteva creaturi. Mi-a spus că, atunci când au pătruns în interiorul farfuriei naufragiate, două dintre aceste creaturi – el spunea că erau înalte de trei picioare și jumătate sau patru picioare și n-aveau păr – erau încă vii, dar gâtlejurile lor fuseseră rău arse de inhalarea unor gaze fierbinți, sau aburi, sau altceva și că ele nu puteau comunica. El spunea că fuseseră duse în California și ținute în viață un timp cu ajutorul respiratoarelor, dar că muriseră amândouă înainte de a se găsi o soluție de a comunica efectiv cu ele. Numele acestui individ era Lamme și el mi-a spus numele altor doi oameni implicați în acest incident, dar nu mi le pot aminti acum. Asta-i într-adevăr tot ceea ce pot să vă spun despre această chestiune, în afară de faptul că am fost desigur surprins auzind o astfel de istorie." (1, p. 82-83)

Înțeleg surprinderea lui Bill Brazel, dar, cum spunea tânărul Herbert George Wells, "Nimic nu e mai de necrezut decât ceea ce este absolut posibil" (în *Vizita miraculoasă*, 1895).

Încheierea cea mai potrivită pentru acest capitol mi se pare a fi reproducerea compendiului realizat de Leonard Stringfield, pe baza informațiilor obținute din surse variate, incluzând un medic care efectuase autopsia unui extraterestru. Vom regăsi destule trăsături desprinse, parcă, din mărturiile citate mai sus, cu toate că Stringfield nu cunoștea aceste mărturii la data apariției compendiului:

" •Talia aproximativă a umanoidului extraterestru este de 3,5 – 4,5 picioare. O sursă s-a referit la 5 picioare. Greutatea este de circa 20 kg.

• Doi ochi rotunzi, fără pupile. Sub arcadele proeminente ale sprâncenelor, ochi descriși în chip diferit ca mari, migdalați, alungiti, adânciti în orbite, depărtați unul de altul, codați, având un aspect «oriental» sau «mongoloid».

• Potrivit normelor umane, capul este mare, în raport cu torsul și cu membrele. Mi s-a spus: «Privește la un fetus de cinci luni».

• Lipsesc lobii urechilor, sau alte protuberanțe cărnoase, în fața deschizăturilor aflate de fiecare parte a capului.

• Nasul este abia schitat. Nările apar doar ca două mici protuberanțe.

• Gura este o mică «fantă» lipsită de buze, dincolo de care se află o cavitate de mici dimensiuni. Ea nu pare să funcționeze ca mijloc de comunicare, sau ca orificiu pentru ingerarea hranei.

• Gâtul este descris ca fiind subtire; în unele cazuri, nu e vizibil, din cauza îmbrăcămintii care acoperă această parte a corpului.

• Cei mai mulți observatori descriu capul umanoizilor ca fiind lipsit de păr. Unul dintre ei spune că în creștet se afla un puf ușor. Trupurile sunt descrise ca fiind lipsite de păr.

• Torsul este descris, în general, ca mic și subtire. În majoritatea cazurilor, s-a observat că trupul era acoperit cu un veșmânt metalic, dar flexibil.

• Brațele sunt descrise ca fiind lungi și subțiri, ajungând până la genunchi.

• Un tip de mâini are patru degete, fără degetul mare. Două degete sunt mai lungi decât celelalte. Unii observatori au văzut unghii; alții nu. Trei observatori calificați au notat prezența unei membrane subțiri între degete. Alte rapoarte indică mai mult sau mai puțin de patru degete.

• Picioare scurte și subțiri. Un tip de picioare a fost descris ca fiind lipsite de degetul mare. Majoritatea observatorilor descriu picioarele ca fiind acoperite. O sursă spune că piciorul semăna cu cel al unui orangutan.

• Pielea NU este verde. Câțiva o descriu ca fiind bej, gălbuie, maro, sau gri-cafenie, sau gri-roz și unul spune că părea aproape «gri-albăstrie», sub luminile reci. În două cazuri, trupurile erau de un maro negricios. Textura este descrisă ca fiind solzoasă sau reptiliană și întinsă, elastică sau mobilă, deasupra mușchilor netezi și a țesutului osos. Absența mușchilor striați. Absența transpirației, absența mirosului corporal.*

• Absența dinților.

• Absența organelor reproducătoare vizibile. Poate că au fost atrofiate de o degenerare evolutivă. Absența organelor genitale. Opinia mea de nespecialist este că absența organelor sexuale sugerează că unii extraterestri, poate toți, nu se reproduc ca homo sapiens, sau că unele dintre cadavrele studiate sunt produse printr-un sistem de clonare, sau prin alte mijloace necunoscute.

• Pentru majoritatea observatorilor, umanoizii par croiți după același tipar, sau au caracteristici faciale identice.

• Creierul și capacitățile lui sunt necunoscute.

• Corpul conține un lichid incolor, fără globule roșii. Absența limfocitelor. Absența unui sistem de transport al

* În noiembrie 1979, am primit o informație suplimentară de la autoritățile medicale, privind natura pielii extraterestre. Mi s-a spus că, privită prin microscop, structura țesutului apare ca o plasă, sau ca o rețea de linii orizontale și verticale. Clarificând o referire anterioară, care descrie pielea entității ca «reptiliană», această nouă informație sugerează că structura granulară a pielii unor șopârle, ca iguana și cameleonul, poate fi similară cu aceea a măcar unui tip de umanoid extraterestru.

oxigenului. Nu se cunoaște un sistem de absorbție a hranei și a apei. Nu s-a găsit hrană la bordul navelor recuperate. Absența sistemului digestiv. Absența unui canal intestinal, sau alimentar, sau a unei zone rectale.

• Mai multe tipuri de umanoizi. Durata vieții necunoscută. Variațiile anatomice descrise nu par să fie mai mari decât cele cunoscute la homo sapiens terestru. Alte tipuri de extraterestri recuperați, având o alcătuire umană sau ciudată, îmi sunt necunoscute. Origine necunoscută." (74, pp. 10-11)

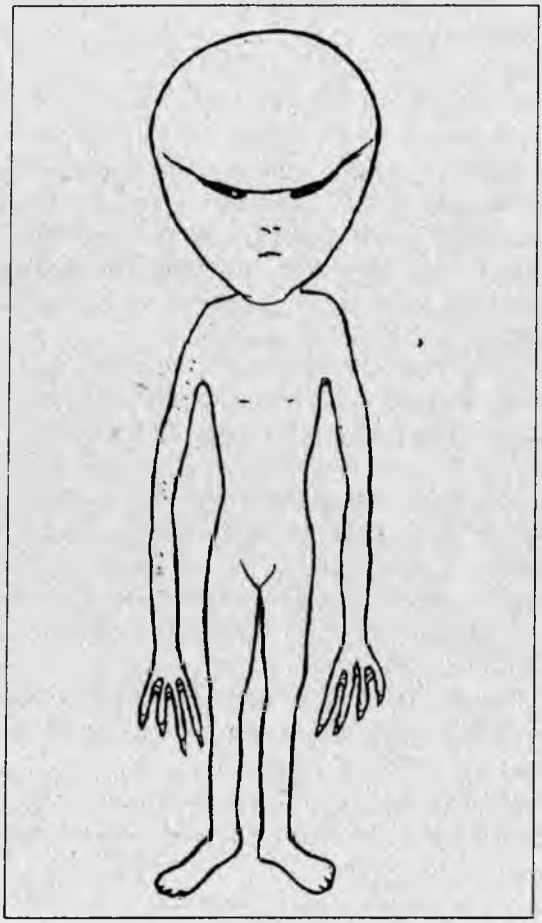

Pornind de la caracteristicile anatomice exterioare, Stringfield a realizat acest portret-robot, retușat de mai multe ori, după indicațiile medicului care a efectuat autopsia.

10. COMUNICATUL

Importanța comunicatului RAAF nu poate fi subestimată. Pentru prima și ultima oară, o unitate a Fortei Aeriene – și nu una oarecare, ci singura capabilă să transporte și să lanseze bombe atomice! – înștiința America și lumea întreagă nu numai că discurile zburătoare sunt o realitate, dar și că a intrat în posesia unuia dintre ele. Înainte de a încerca să deslușim resorturile acestui gest fără egal, se cuvine să clarificăm câteva neconcordante care, ciudat, nu par să-i preocupe pe analiștii cazului Roswell.

"Obiectul zburător a aterizat...", spune comunicatul, transformând, dintr-o trăsătură de condei, o grămadă de resturi într-un obiect și o cădere/prăbusire într-o aterizare. Să fie de vină doar neglijența celui care a redactat textul, locotenentul Walter Haut?

O explicatie posibilă a confundării părtilor cu întregul trebuie căutată în interviul dat de Jesse Marcel lui Leonard Stringfield, la 7 aprilie 1978. Fostul șef al Serviciului de Informatii al RAAF declară că, în seara zile de 6 iulie 1947, Brazel le-a arătat, lui și lui Cavitt, cea mai mare piesă pe care o găsise, având un diametru de circa zece picioare. O piesă adusă de pe câmp cu vechea sa camionetă. (Cf. 12, p. 49) Sau, în termenii comunicatului, "... fermierul a depozitat discul...".

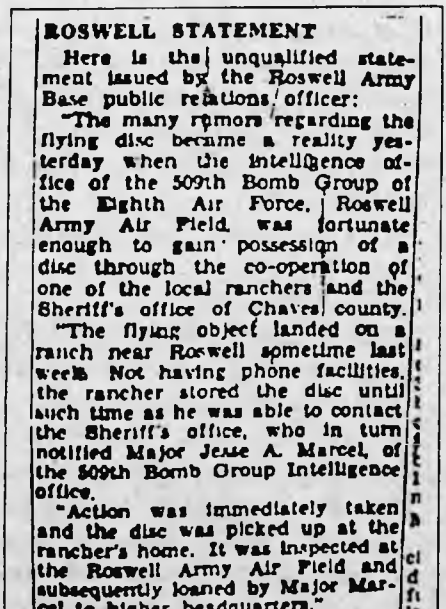

ROSWELL STATEMENT

Here is the unqualified statement issued by the Roswell Army Base public relations officer:

"The many rumors regarding the flying disc became a reality yesterday when the intelligence office of the 509th Bomb Group of the Eighth Air Force, Roswell Army Air Field, was fortunate enough to gain possession of a disc through the co-operation of one of the local ranchers and the Sheriff's office of Chaves county.

"The flying object landed on a ranch near Roswell sometime last week. Not having phone facilities, the rancher stored the disc until such time as he was able to contact the Sheriff's office, who in turn notified Major Jesse A. Marcel, of the 509th Bomb Group Intelligence office.

"Action was immediately taken and the disc was picked up at the rancher's home. It was inspected at the Roswell Army Air Field and subsequently loaned by Major Marcel to higher headquarters."

Dacă nu cumva confuzia era deliberată...

Cât despre circumstanțele apariției acestui comunicat incendiar, opiniile sunt contradictorii, uneori în cuprinsul aceleiași lucrări. De pildă, Berlitz și Moore scriu că "... locotenentul Walter Haut, ofițer pentru informarea publicului la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, acționând în temeiul informațiilor care începuseră să circule în interiorul Bazei, a sărit peste cal, într-un puseu de surescitare nervoasă și a remis presei comunicatul de mai jos, fără să-i dea prin cap că trebuie să obțină, mai întâi, aprobarea comandantului său și al Bazei, colonelul William Blanchard..." (1, p. 22) – pentru ca, în legenda la fotografia colonelului, să afirme contrariul: "Unul dintre ultimele acte ale lui Blanchard, înainte de a «intra în concediu», a fost de a aproba publicarea unui comunicat de presă privind faptul că militari de la Baza Aeriană din Roswell au recuperat rămășițele unui disc zburător." (Id., p. 43) Ca și cum o frază ar fi fost scrisă de Berlitz, iar cealaltă de Moore, fără ca ei să recitească textul semnat de amândoi, înainte de a-l trimite la tipar!

Gest necugetat, sau acțiune desfășurată potrivit canoanelor militare?... Nimeni nu se mai îndoiește, astăzi, că Haut a îndeplinit un ordin, mai ales după ce a declarat, în iunie 1993: "M-am întors în biroul meu și am bătut la mașină comunicatul de presă. Respecta, mai mult sau mai puțin,

Col. William Blanchard

frazeologia lui Blanchard. El îmi spusese foarte clar că totul trebuie să sune exact așa cum îmi dictase." (8, p. 23) În legătură cu motivația acestui ordin există, însă, opinii foarte diferite.

În prima lor carte, Randle și Schmitt propun o explicație complexă și complicată:

"Principala temere, atunci, era ca nu cumva o persoană din afara armatei să pună mâna pe o parte din rămășițe. Blanchard a hotărât, deci, că mijlocul cel mai rapid de a-i ține pe oameni departe de zona în cauză era de a le spune că totul fusese luat de acolo. Acționând conform ordinelor primite de la Washington, D.C., Blanchard i-a ordonat lui Walter Haut, ofițerul pentru informarea publicului, să difuzeze un comunicat de presă privind recuperarea unui «disc zburător».

.....

Ordinele date de Blanchard lui Haut urmăreau trei scopuri. Mai întâi, să-i înștiințeze pe cei din oraș că militarii de la bază se aflau în posesia unei farfurii zburătoare. Lămuririle aveau să urmeze. În al doilea rând, el avea rolul de a pune capăt zvonurilor care circulau prin Roswell. Acolo nu mai era nimic de văzut. De fapt, primul comunicat nu menționa numele lui Brazel, ferma Foster, unde lucra acesta, sau orașul Corona. El spunea doar că obiectul fusese

Ltn. Walter Haut

recuperat la șaptezeci și cinci de mile nord-vest de Roswell."* (12, pp. 57-58)

Ciudat mod de a stinge interesul localnicilor pentru "discul zburător"! Presupunând că aceasta ar fi fost intenția colonelului, stratagema a dat greș. Comunicatul a trezit curiozitatea fermierilor și a ziariștilor, care au încercat să ajungă la zona cu fragmente, fiind opriți de cordoanele militare. În definitiv, interzicerea accesului și nu îndoielnica subtilitate a celor de la Washington a constituit factorul de descurajare eficient, potrivit unei lecții demult și temeinic învățate. Dacă Jesse Marcel și, apoi, mulți alții, care au venit în contact cu fragmentele misterioase, în virtutea unor îndatoriri de serviciu sau pur și simplu din întâmplare, nu s-ar fi hotărât să vorbească, n-am fi știut nimic, astăzi, despre ceea ce pare să reprezinte un moment crucial în istoria civilizației umane.

Această din urmă observație ne oferă, prin ricoșeu, un alt argument împotriva pretinsului machiavelism al comandamentului Air Force. E foarte greu de crezut că oamenii care aveau experiența războiului secret cu puterile Axei n-ar fi luat în calcul posibilitatea unei defecțiuni. Or, într-o astfel de situație, comunicatul ar fi reprezentat un veritabil călcâi al lui Achile – așa cum s-au și petrecut lucrurile. În absența lui, afirmațiile lui Jesse Marcel n-ar fi avut nici un suport material și cercetătorii n-ar fi dispus de un solid punct de plecare în căutarea celorlalți martori. În absența lui, n-ar fi fost nevoie de înscenarea de la Fort Worth și de articolul din "Roswell Daily Record", al cărui final contrazice flagrant "identificarea" lui Ramey. În absența lui, accidentul din iulie 1947 s-ar fi adăugat listei de cazuri neverificabile prezentată de Leonard Stringfield în cadrul Simpozionului MUFON din 29-30 iulie 1978...

Foarte puțin credibilă mi se pare și opinia lui Karl Pflock, potrivit căreia, în condițiile în care subiectul nu era încă Top Secret și dând frâu liber temperamentului său impulsiv,

* Comunicatul nu spunea nimic despre distanța exactă față de Roswell a locului de unde fusese recuperat obiectul!

Blanchard i-a dictat lui Haut comunicatul (10, p. 9), fără să-și informeze superiorii (Id., p. 67). Impulsivitatea constituie însă un factor de risc incompatibil cu funcția de comandant al singurului grup de bombardament atomic din Statele Unite și de pe întregul mapamond. Pe de altă parte, colonelul n-ar fi ajuns general cu patru stele și adjunct al șefului Statului Major al Air Force, înainte de moartea sa prematură în 1965, dacă ar fi fost autorul unei gafe atât de monumentale.

Atunci?

O luptă surdă în sferele înalte ale Air Force

Pentru a răspunde, trebuie să ne întoarcem la acea vară fierbinte a anului 1947, la atmosfera tensionată în care a explodat cazul Roswell. După cum am văzut, autoritățile militare erau profund intrigate de prezența "discurilor zburătoare" în spațiul aerian al Statelor Unite. Nu numai căpitanul Tom Brown, dar și generali de talia lui Nathan Twining și Curtis LeMay declaraseră agentiilor de presă că ele nu aveau nimic de-a face cu aparatele din dotarea Air Force și cu proiectele în curs de realizare. De remarcat faptul că, deocamdată, nici o persoană responsabilă nu punea la îndoială existența obiectelor neidentificate. Întrebarea era doar dacă sunt trimise de ruși, sau vin de pe o altă planetă. Să-l ascultăm din nou pe Edward Ruppelt:

"Fiecare raport al serviciilor de informații privind cercetările aeronautice ale germanilor în timpul celui de-al doilea război mondial a fost studiat, pentru a se afla dacă rusii ar fi putut să construiască farfurii zburătoare dezvoltând vreunul dintre proiectele nemțești târzii. Specialiștii în aerodinamică de la ATIC și de la Wright Field's Aircraft Laboratory* au evaluat performanțele maxime care ar fi putut

* Laboratorul Aviației de la Wright Field.

fi obținute prin proiectele nemțești. Au fost contactați înșiși proiectanții de avioane: «Ar fi putut rușii să construiască o farfurie zburătoare dezvoltând acele proiecte»?. Răspunsul a fost: «Nu, nu există nici o cale posibilă pentru ca vreun avion să realizeze performanțe care să rivalizeze cu manevrele raportate ale OZN-urilor.» Air Force´s Aeromedical Laboratory a fost de acord. Dacă un astfel de avion ar putea fi construit, corpul omenesc n-ar putea suporta manevrele violente care au fost raportate. Specialiștii în structurile avioanelor au adăugat că nici un material cunoscut n-ar putea rezista la suprasarcinile pricinuite de manevrele raportate și la temperatura datorată vitezelor mari.

Rămânând convinși că OZN-urile erau obiecte reale, specialiștii de la ATIC au început să-și schimbe modul de a gândi. Cei care fuseseră convinși că OZN-urile erau de origine sovietică au început să privească spre spațiul extraterestru, nu pentru că ar fi avut vreo dovadă că OZN-urile vin din spațiul extraterestru, ci fiindcă erau convinși că OZN-urile există și doar o rasă necunoscută, cu un înalt stadiu de dezvoltare a tehnologiei, ar putea să construiască astfel de vehicule. Cât despre efectul asupra corpului omenesc, de ce n-ar putea aceste ființe, oricare ar fi ele, să reziste la teribilele forțe datorate manevrelor? De ce să le judecăm potrivit standardelor terestre?" (69, pp. 41-42)

Potrivit lui Ruppelt, această schimbare a modului de a gândi s-ar fi produs spre sfârșitul anului 1947. Dar tot el afirmă că "La câteva săptămâni după ce primul OZN a fost văzut la 24 iunie 1947, Air Force a inițiat un proiect pentru investigarea și analizarea tuturor rapoartelor OZN." (Id., p. 13). Din discuția generalului Schulgen cu agentul special F.B.I. Reynolds, știm că un astfel de proiect era în plină activitate la 9 iulie, antrenându-i pe toți oamenii de știință de care dispunea Air Force. Nu încape deci îndoială că el luase ființă înainte de această dată. Să ne amintim că luni, 7 iulie, căpitanul Tom Brown vorbea despre verificări efectuate de aviația militară "timp de 10 zile" și că personalul Air Force raportase observații OZN încă din primii ani ai deceniului al cincilea. Și cum

performanțele obiectelor neidentificate le depășeau cu mult pe cele ale oricărui aparat terestru, nu e cu putință ca ideea originii lor nepământene să nu-și fi croit drum în mintea celor din sferele înalte ale armatei Statelor Unite.

Semnificativă pentru schimbarea modului de a gândi este evolutia colonelului Blanchard. Prima lui soție, Ethel Simms, i-a declarat lui William Moore că fostul ei soț a crezut, mai întâi, că fragmentele "pot fi rusești, din pricina simbolurilor ciudate de pe ele. Mai târziu și-a dat seama că nu erau rusești." (44) O dezvăluire întărită de mărturisirile făcute de doi fosti buni prieteni ai colonelului, în discutiile lor cu Karl Pflock. Arthur R. McQuiddy, redactorul șef al lui "Roswell Morning Dispatch" în iulie 1947, a evocat o convorbire purtată la trei sau patru luni după eveniment, în cursul căreia, recunoscând că autorizase comunicatul de presă, Blanchard adăugase: "Am să-ți spun atât și nimic mai mult. Materialele pe care le-am văzut, nu le-am văzut nicăieri altundeva în viata mea." (10, p. 160) Iar generalul Woodrow P. Swancutt, asistent al ofițerului însărcinat cu operațiile la RAAF în iulie 1947, care participase împreună cu Blanchard la misiuni de luptă în timpul celui de-al doilea război mondial, a relatat că acesta "era convins că avusese de-a face cu ceva foarte important." (id., p. 67) Dacă ne gândim la caracteristicile fragmentelor pe care colonelul le examinase încă din după amiaza de duminică 6 iulie, aceste afirmații sunt pe deplin justificate. Să nu uităm însă că fragmentele ajunseseră la Washington în seara aceleiași zile, iar luni 7 iulie fuseseră descoperite epava OZN-ului și cadavrele membrilor echipajului, descoperire raportată fără îndoială, imediat, vârfurilor ierarhiei Air Force.

Toate acestea mă îndreptățesc să formulez o ipoteză pe care n-am întâlnit-o în vreuna dintre lucrările citate în bibliografie: partida din comandamentul Air Force convinsă că "discurile zburătoare" sunt extraterestre a crezut că poate impune acest punct de vedere făcând publică știrea "recuperării" unui astfel de disc. (Așa s-ar explica și "confundarea" părților cu întregul.) Blanchard a primit, deci, aprobarea, dacă nu chiar îndemnul, de a difuza comunicatul,

fapt pe care l-a păstrat sub tăcere. ("Am să-ți spun atât și nimic mai mult".) Apoi, față de reacțiile cu totul neașteptate ale mass-media din Statele Unite și din întreaga lume, partida a dat înapoi, sau fost silită să o facă de către autoritățile militare superioare ei, recurgându-se la stratagema cu balonul.

N-au fost luate măsuri punitive, dată fiind ponderea persoanelor implicate – în opinia mea generalii Twining, Le May, poate și Schulgen, pentru a pomeni doar nume cunoscute din paginile anterioare – și inexistența vreunei interdicții de a se vorbi despre discurile zburătoare. Această din urmă "lacună" a fost rapid înlăturată. "Spre sfârșitul lui iulie 1947 – scria Ruppelt în 1956 – capacul secretului acoperea perfect problema OZN. Puținii reprezentanți ai presei care întrebau ce face Air Force aveau parte de același tratament de care ai avea parte dumneata astăzi, dacă ai întreba de numărul de arme termonucleare stocate în arsenalul atomic al Statelor Unite. Nimeni, în afara câtorva ofițeri de rang înalt din Pentagon, nu știa ce gândeau sau făceau specialiștii din barăcile împrejmuite cu sârmă ghimpată care adăposteau Centrul de Informații Tehnice al Aviației." (Op. cit., p. 34)

Spre cinstea lor, specialiștii și-au continuat, netulburati, investigatiile. Ajungând, cum am văzut, la concluzia că OZN-urile nu pot fi terestre, după un an de la întâmplările de la Roswell ei au început să redacteze o estimare a situației. "Situația erau OZN-urile – spune Ruppelt; estimarea era că ele erau nave interplanetare! Era un document destul de voluminos, cu o copertă neagră, tipărit pe hârtie de format oficial. De-a curmezișul copertei erau înscrise cuvintele TOP SECRET. (...) Când estimarea a fost completată, tipărită și aprobată , ea a pornit pe canalele obișnuite spre comandamentele superioare. Ea a stârnit numeroase comentarii, dar nimeni nu a oprit-o din drumul ei ascendent." (Id., pp. 58-59) În octombrie, documentul a ajuns pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei Air Force. Din păcate, istoria s-a repetat. Generalul Hoyt S. Vandenberg, șeful Statului Major, "nu voia să cumpere vehicule interplanetare. Raportul era lipsit de dovezi. Un grup de la ATIC s-a dus la Pentagon pentru a-și argumenta poziția,

dar n-a avut noroc, șeful Statului Major chiar nu putea fi convins." (Id., p. 64)

Relatarea susține cred, implicit, ipoteza mea, chiar dacă, în 1948, totul s-a desfășurat sub pecetea tainei, estimarea fiind distrusă, cu excepția câtorva exemplare (Ruppelt a răsfoit unul dintre ele). Iar Vandenberg știa unde se află dovezile lipsă, devreme ce, asigurând conducerea Air Force în prima decadă a lunii iulie 1947, fusese inevitabil implicat în evenimentele de la Roswell.

11. ANATOMIA UNEI ÎNSCENĂRI

E probabil ca, punând în scenă farsa cu balonul meteorologic, autoritățile Air Force să se fi inspirat dintr-un eveniment care se petrecuse cu puțin timp în urmă, bucurându-se de atenția presei. Sherman Campbell din Circleville, Ohio, se dusese la biroul șerifului, declarând că a descoperit soluția misterului farfuriilor zburătoare. La 6 iulie 1947, fotografia fiicei lui, Jean, ținând în mâini o bucată dintr-un balon, apăruse în ziarele din multe state. Numai că, în acest caz, toți cei implicați identificaseră obiectul în clipa în care îl văzuseră. (Cf.13, p.45)

Trebuie să insist asupra faptului că era imposibil ca maiorul Jesse Marcel, șeful Serviciului de Informații al Bazei Aeriene a Armatei de la Roswell, colonelul William Blanchard, comandantul Bazei și toți ceilalți ofițeri care au examinat fragmentele aduse de pe câmp să nu-și fi dat seama că sunt rămășițele unui instrument meteorologic.

Am reprodus, de altfel, numeroase declarații din care reiese limpede că era vorba despre cu totul altceva. Și totuși, pe podeaua biroului generalului Roger Ramey se aflau, în după-amiaza zilei de 8 iulie, resturile unei "ținte Rawin", constând dintr-o foiță metalică – ținta radar – prinsă într-un cadru subțire din lemn de balsa și purtată de câteva baloane de neopren. Explicația acestui hocus-pocus a fost dată de

Marcel într-o discuție cu fostul său tovarăș de arme, Walter Haut, care a relatat-o lui Randle și Schmitt. Maiorul îi înmânase fragmentele veritabile lui Ramey. Acesta le-a examinat și a vrut să cunoască locul exact în care fuseseră găsite. S-au dus amândoi în sala hărților și, când s-au întors, substituirea fusese efectuată. (Cf. 12, pp. 75-76)

Nu se știe, nu se va ști niciodată, dacă înaltele oficialități americane nu se vor hotărî să dea în vileag întreaga istorie, cine a conceput înscenarea. Generalul Thomas DuBose, care în iulie 1947 era șeful statului major al celei de-a Opta Forțe Aeriene, declară, într-un interviu acordat, în ianuarie 1991, lui Jaime Shandera: "Primisem ordinul de a ne descotorosi de presă. Începusem să pierdem evenimentele de sub control. Nu-mi amintesc cine a avut ideea de a născoci povestea cu materialul meteo." (53) Cert este că totul a fost pregătit cu minuțiozitate, chiar dacă unele detalii, trecute atunci cu vederea, dobândesc astăzi o anumită semnificație.

James Bond Johnson, autorul celor mai răspândite fotografii realizate în biroul lui Ramey și înfățișându-l pe general împreună cu DuBose și pe Marcel, toți trei ținând în mâini bucăți din "ținta Rawin", a purtat, în octombrie-noiembrie 1996, o discuție cu Joshua Shapiro, difuzată pe Internet. Observațiile lui merită să fie reproduse aici: "Îmi amintesc că m-am întrebat atunci de ce a fost etalat acest material urât mirositor în biroul Generalului Comandant, pe frumosul lui covor și nu într-un hangar, unde erau și sunt depuse, în mod obișnuit, avioanele prăbușite, pentru investigații". Mai departe: "Mi se pare ciudat, după 49 de ani, că (...) el (Ramey) își pusese uniforma de categorie "A" completă, cu veston și chipiu, pentru fotografiile realizate în biroul său, în vreme ce colonelul DuBose, maiorul Marcel și subofițerul Newton au fost toți fotografiați în uniformele lor de categorie "B" – fără chipiu, cravată sau veston. Cred și acum că generalul se gândea, în timpul realizării fotografiilor, că trăiește o zi importantă pentru istorie." Pertinentă este și o remarcă privind schimbarea de mentalitate: "Un semn al timpului îl reprezintă, cu siguranță, faptul că mijloacele de

informare au acceptat, în 1947, neașteptata poveste-paravan a generalului Ramey, fără să pună nici o întrebare. Închipuiți-vă care ar fi reacția mijloacelor de informare, astăzi, la o astfel de explicație neașteptată din partea Air Force!"

Gen. George Ramey și Col. Thomas DuBose.

Cu toate că era surprins de prezenta "materialului urât mirositor" pe covorul din biroul Comandantului și de uniforma de categorie "A", Johnson l-a crezut și el pe Ramey, când i-a spus că "nu știe ce este gunoiul ăsta". Momentul a avut loc

înainte de sosirea ziariștilor și a lui Irving Newton. Priviți însă cu atenție fotografia în care generalul apare alături de DuBose și veți vedea, în mâna lui stângă, declarația pregătită pentru presă. De altfel, când Newton a ajuns la destinație, un colonel l-a instruit, spunându-i că un maior de la Roswell găsise un obiect și că *generalul hotărâse că era, de fapt, un balon meteorologic* și dorea ca el (Newton) să-l identifice ca atare. Dorințele generalilor sunt ordine pentru subordonați, dar Newton n-a trebuit să se conformeze împotriva evidenței: pe podea se aflau, într-adevăr, rămășițele unui instrument meteorologic. În 1979, răspunzând întrebării lui Moore dacă ofițerii de la Roswell ar fi fost capabili să identifice singuri balonul, Newton a declarat: "În mod cert, ar fi trebuit să fie. Era o sondă Rawin obisnuită. Ei trebuiau să fi văzut sute dintre ele." (1, p. 34)

După identificare, a urmat o lovitură de teatru, atent regizată: în fața celor cinci sau șase reporteri aflați în încăpere, Ramey i-a ordonat adjutantului său, căpitanul Roy Showalter, să anuleze zborul special care ar fi trebuit să ducă rămășițele la Baza Wright. Un mesaj transmis prin teletip, în acea după-amiază, de biroul FBI din Dallas către Biroul FBI din Cincinnati demonstrează că zborul a avut loc:

"FBI Dallas 8-7-47 6,17PM

Directorului și SAC, Cincinnati Urgent

Informații privind discul zburător. Maiorul Curtam, de la Cartierul General al celei de-a Opta Forte Aeriene, a anuntat telefonic Biroul nostru că un obiect presupus a fi un disc zburător a fost recuperat lângă Roswell, New Mexico, la această dată. Discul este de formă hexagonală și era suspendat de un balon cu un cablu, balon care avea un diametru de aproximativ douăzeci de picioare. Maiorul Curtan ne-a mai anuntat că obiectul găsit seamănă cu un balon meteorologic de mare înălțime cu o țintă radar, dar că discutia telefonică dintre oficiul lor și Wright Field nu s-a referit la această opinie.

Discul și balonul fiind transportate la Baza Wright cu un avion special, pentru examinare (sublinierea mea – I.H.), *informația a fost furnizată Biroului nostru datorită interesului național trezit de acest caz și faptului că National Broadcasting Company, Associated Press și altele încearcă să difuzeze astăzi știri despre locul unde se află discul. Maiorul Curtan ne-a anuntat că se va cere Bazei Wright să comunice Biroului din Cincinnati rezultatele examinării, nefiind efectuată o investigație ulterioară."*

Că a fost vorba despre o comunicare telefonică o dovedește și alterarea numelui maiorului, pe care îl chema Edwin Kirton. Cum să ne explicăm, însă, informația falsă furnizată Biroului FBI? Poate că maiorul, cu toate că aparținea Serviciului de Informații, nu era acreditat cu "necesitatea de a cunoaște" adevărul. Sau poate că acțiunea se înscria în politica Air Force de a obține sprijinul FBI în investigarea unor cazuri OZN, fără a oferi nimic substanțial în schimb. Ne amintim că generalul Schulgen solicitase acest sprijin prin agentul special Reynolds. Clyde Tolson, din conducerea FBI, scrisese pe raportul lui Reynolds: "Cred că ar trebui să o facem." Dar directorul J.Edgar Hoover pusese această rezoluție: "Aș face-o, dar înainte de a fi de acord, trebuie să insistăm asupra accesului nostru total la discurile recuperate. De exemplu, în cazul La * armata a pus mâna pe el și n-a vrut să ni-l lase pentru o examinare fugară." Continuarea acestor practici l-a determinat pe Hoover să decidă încetarea colaborării cu Air Force în problema OZN,crezând că asta îl îndreptățește să afirme, mai târziu: "Nici acum, nici în trecut, nu a căzut în sarcina FBI să investigheze observațiile OZN." (Cf. 27) Numai că, în virtutea FOIA, au fost obținute peste două mii de documente care atestă implicarea activă în investigatii a celebrului Birou Federal.

O ultimă observație: faptul că întâlnirea cu presa din biroul lui Ramey a avut loc în doi timpi – întâi Johnson, apoi

* Ufologii au interpretat în mod diferit aceste initiale: Louisiana, Los Angeles sau Los Alamos; ultimul nume este cel al localității unde au fost trimise o parte din rămășitele găsite pe teritoriul fermei Foster.

ceilalți – nu mi se pare întâmplător. Reporterul-fotograf al ziarului "Fort Worth Star-Telegram" trebuia să aibă răgazul necesar pentru a se întoarce la sediu, a developa filmul și a face fotocopiile solicitate de pretutindeni, așa încât declarațiile ulterioare ale generalului să poată fi însoțite de imagini convingătoare. Și opinia publică a fost, în foarte mare măsură, convinsă, înscenarea atingându-și scopul.

Au existat, firește, excepții. Am văzut că editorialul din 9 iulie al ziarului "Roswell Daily Record" lăsa o poartă deschisă către alte explicații decât cea furnizată de Air Force. Iar unii martori oculari au reacționat vehement – e adevărat, doar în sânul familiei lor. Iată un exemplu elocvent, ieșit la iveală în ultimii ani. În decembrie 1995, Michael Hesemann a stat de vorbă cu fiica fizicianului Friedrich August Küppers, care a lucrat pentru compania de construcții aviatice Glenn L. Martin Co. (mai târziu Martin Marietta) și apoi pentru proiecte militare americane secrete. El îi cunoștea pe Wernher von Braun, John von Neumann și pe ceilalți oameni de știință germani stabiliți în Statele Unite după sfârșitul războiului. Helga Küppers-Morrow și-a amintit că , într-o zi din vara anului 1947, când avea doisprezece ani și stătea, împreună cu mama ei, în bucătărie, "Tata a telefonat, ca de obicei dintr-un loc pe care nu putea să-l divulge. Era entuziasmat și spunea: «În sfârșit, avem dovada că extratereștrii există.» Am sărit în sus de bucurie. Mama încerca să prevadă ce urmări ar putea să aibă acest fapt asupra bisericii și a credinței noastre. A doua zi, tata a telefonat din nou. Era ziua în care militarii au dezmințit știrea (8 iulie 1947 – I.H.). «Mincinoși, mincinoși blestemați – spunea el, furios – noi știm mai bine. Să nu-i credeți. Ei există!» Tata a lipsit multă vreme, dar telefona mereu. Când a venit de Crăciun, mi-a luat mâinile într-ale lui, apoi m-a cuprins pe după umeri. Mi-a spus: «Tot ce ați auzit este fals – toate sunt numai minciuni!» L-am întrebat: «Unde ai fost, tati, la locul prăbușirii?» Mi-a răspuns că deocamdată nu poate să-mi spună, doar când va fi pe moarte. Dar noi știm că fusese în New Mexico, pentru că doamna de la centrala telefonică spunea asta în mod automat, de fiecare dată când el ne suna." (7. p, 83)

12. ORDINE, JURĂMINTE, AMENINȚĂRI

Dacă ziariștilor li s-au arătat rămășitele unei "ținte Rawin", cu martorii s-au folosit alte metode pentru a asigura păstrarea secretului prăbușirii de la ferma Foster. Militarilor li s-a ordonat să nu vorbească despre cele întâmplate. Când Marcel a ajuns la Baza Fortei Aeriene a Armatei de la Fort Worth, reporterii înarmați cu microfoane ar fi vrut să stea de vorbă cu el, dar generalul Ramey a hotărât ca maiorul să nu le spună nimic. În rest, aparținând Serviciului de Informații, Marcel nu trebuia să fie instruit în mod expres pentru a păstra tăcerea. Citez din interviul reprodus anterior:

"Pratt: Vi s-a spus vreodată să nu vorbiti despre asta?

Marcel: Nu era nevoie să ti se spună, stiai că nu trebuie. Nu puteam să-mi primejduiesc slujba și să fiu criticat pentru ceea ce am spus."

Un ordin categoric a primit, în schimb, colonelul Thomas J. DuBose, șeful statului major al celei de-a Opta Forțe Aeriene, de la generalul Clements McMullen, comandantul adjunct al Aviatiei Strategice. După ce a cerut să-i fie trimise imediat fragmentele obținute de la Brazel, generalul a precizat că nimeni nu avea să discute despre asta cu altcineva, incluzând membrii familiei, iar DuBose nici măcar cu superiorul său direct, generalul Ramey.

Lui Robert E.Smith și celorlalți membri ai echipei care a încărcat lăzi cu materiale adunate de militari de pe câmp în

trei sau patru avioane C-54 li s-a spus: "Acesta e un transport fierbinte; nu vorbiți despre el." (10, p. 177) Altora li s-a cerut pur și simplu să uite ce au văzut. Agentul CIC Lewis Rickett s-a dus cu șeful său, căpitanul Cavitt, la locul prăbușirii, unde "în vreme ce umblam încoace și încolo, șeful mi-a zis: «Tu și cu mine n-am fost niciodată aici. Tu și cu mine n-am văzut niciodată toate astea. N-ai văzut nici un soldat pe aici.» Și eu am zis «Da, așa-i. N-am ieșit niciodată din birou»" (12, p. 163) La întoarcerea lor la Anacostia Naval Air Station, F.B. și A.K., care fotografiaseră fragmente și cadavre într-o zonă din nordul Roswell-ului, au fost chemați de un locotenent comandor care le-a spus că "orice credeau că au văzut în New Mexico, nu văzuseră nimic." (6, p.105) Tatăl lui John G. Tiffany a făcut parte din echipajul unui avion care a transportat o parte dintre rămășițe și un container conținând, probabil, cadavre, la Wright Field. Odată ajunși la Bază, un ofițer de rang înalt a cerut echipajului să nu pomenească nimănui despre zborul efectuat, subliniind că "El n-a avut loc." (12, pp. 103-104)

Cu civilii s-a procedat altfel, chiar dacă Lydia Sleppy a primit și ea ordin – nu de la Armată, ci de la FBI – să înceteze transmisia textului dictat de McBoyle. Cel mai mult a avut de suferit fermierul, după cum reiese și din mărturia lui Bill Brazel: "Părea foarte dezgustat de toată povestea asta și n-avea chef să vorbească despre ea. «Ai văzut ziarul, spunea el. Ce ai citit acolo e tot ce trebuie să știi. În felul ăsta, nimeni n-o să te sâcâie în legătură cu asta.» Mai târziu, spunea că «a găsit lucrul ăla și l-a dus la Roswell» și ei l-au închis cam o săptămână din pricina asta. Parcă-l aud: «Am încercat să fac o treabă bună și ei m-au băgat la închisoare pentru asta.» Apoi spunea că dacă am citit povestea din ziar atunci știam tot ceea ce era de spus. Spunea că ei i-au cerut să-și țină gura pentru că era un lucru important pentru țara noastră și era o dovadă de patriotism să procedeze așa și asta intenționa să facă. Spunea că l-au închis într-o cameră și nu l-au lăsat să iasă de acolo. Era foarte descurajat și tulburat de modul în care fusese tratat." (1, p. 75) Vecinii fermierului au confirmat

sechestrarea la care a fost supus. Intervievat de Moore în iunie 1979, Floyd Proctor a declarat, printre altele: "L-au ținut acolo cam o săptămână, sub pază. (...) Nu știu ce i-au făcut acolo, la Roswell, dar știu că L.D.Sparks (un fost vecin) și cu mine l-am văzut acolo, la Roswell, când ne aflam o dată în oraș, și el era înconjurat de militari, cel puțin o jumătate de duzină, și a trecut chiar pe lângă noi, ca și cum nici nu ne-ar fi cunoscut." (Id., pp. 83-84) Marian Strickland a mers și mai departe: "Fără doar și poate, el s-a simțit insultat și maltratat și privit fără respect. Era mai mult decât supărat! Se afla fără doar și poate sub tensiune și se simțea lezat. Fusese amenințat că, dacă deschide gura, poate fi aruncat în străfundul temnitei. Dădea fără doar și poate această impresie." (6, p. 86)

Vom vedea că autoritățile nu s-au oprit la amenințarea cu temnița, dar repertoriul lor de acțiuni obstrucționiste a fost foarte variat, în raport cu profesia, poziția socială și caracterul fiecărui martor. Relatarea profesoarei de chimie din Florida ne dezvăluie modalități ascunse și sofisticate de atingere a țelului propus: "Desigur, ni se amintea zilnic despre îndatoririle noastre, dar n-am semnat nici un angajament. Am fost în orice caz surprinsă văzând că fotografii erau liberi să facă fotografii, chiar și filme, cu tot ceea ce se vedea în jur. Datorită unui membru de încredere al grupului nostru, am reușit să obțin un set de fotografii. Le-am ținut ascunse ani de zile, până ce am făcut greșeala de a arăta una unui student." După o vacanță, când Edith se afla la facultate de câtva timp, decanul a chemat-o, într-o zi, din sala de curs. El a prezentat-o unei "psihologe" care "dorea să-i pună câteva întrebări". Au luat loc și "psihologa" a întrebat-o doar atât: "În copilărie, ai mers sau ai vorbit mai întâi?". Următorul lucru de care își amintește Edith este că se uita la ceasul ei de mână și constata că trecuse o oră și jumătate. Nu știa ce se petrecuse în acest răstimp, dar avea impresia că fusese hipnotizată și interogată în această stare. Mai târziu, când devenise profesoară, funcționari federali se interesaseră în legătură cu ea la cei care îi erau în preajmă. Fusese victima a șase "furturi" în șapte ani și toate fotografiile dispăruseră. (Cf. 8, p. 72)

Alegerea acestor căi ocolite s-a datorat, probabil, faptului că Edith fusese asistenta vremelnică a lui Einstein. În cele mai multe cazuri, s-a recurs la intervenții directe, deseori brutale. După ce a difuzat comunicatul adus de locotenentul Haut, Frank Joyce a fost admonestat telefonic de colonelul Johnson, de la Pentagon. Joyce replicându-i că e civil și că Johnson nu poate să-i facă nimic, colonelul a exclamat: "Am să-ți arăt eu ce pot să-ți fac!" (12, p. 136) Când șeful lui Joyce, Walter Whitmore, se pregătea să transmită interviul înregistrat cu Brazel, a primit si el un telefon de la D.C. Slowie, secretarul Comisiei Federale pentru Comunicații, care i-a spus că dacă vrea să mențină licența stației sale de radio trebuie să renunte la interviu și să uite că a stat de vorbă cu fermierul, întrucât problema ține de securitatea națională. Cum Whitmore nu părea întrutotul convins, i-a telefonat și Dennis Chavez, senator al SUA din partea statului New Mexico, care l-a sfătuit să dea curs cererii lui Slowie. (1, p. 88) Cineva din stafful lui Chavez, sau al lui Clinton Anderson, secretar pentru Agricultură și fost membru al Congresului SUA din partea statului New Mexico, i-a telefonat și lui George "Jud" Roberts, managerul stației, spunându-i: "Am aflat că deții anumite informații și dorim să te asigurăm că dacă le difuzezi, e foarte posibil ca licența stației dumitale să fie primejduită, așa că îți sugerăm să n-o faci." Persoana respectivă a afirmat că licența poate fi anulată în cel mult trei zile. Și interviul n-a mai fost difuzat. (10, p. 168)

În joc putea fi însă si mult mai mult decât pierderea licenței de functionare a unui post local de radio. Sotia șerifului George Wilcox, Inez, i-a relatat, după mulți ani, nepoatei sale, Barbara Dugger: "Când s-a petrecut incidentul, politia militară a venit la închisoare (aflată, cum știm din filme, în aceeași clădire cu biroul șerifului – I.H.) și ne-a spus, lui George si mie, că dacă vorbim vreodată ceva despre acest incident, dacă vorbim despre el în orice fel, nu numai că vom fi omorâți, dar va avea de suferit si restul familiei." Barbara a întrebat-o: "I-ai auzit spunând asta, mamă mare?" și Inez a răspuns: "Da, i-am auzit." (13, p. 35) Frankie Rowe, atunci un copil, văzuse un

fragment găsit pe câmp de un polițist. Ea a declarat, în 1993: "Câteva zile după aceea, mai mulți militari au venit la noi acasă, cerându-le fraților și surorilor mele mai mici să aștepte afară. Mamei mele și mie ni s-a spus să ne așezăm la masa din sufragerie, unde am fost interogată despre piesa de metal pe care o văzusem. Mi s-a spus că dacă voi vorbi vreodată despre asta, pot fi dusă în deșert, de unde nu mă voi întoarce niciodată, sau că mama și tata pot fi duși la «Orchard Park», un fost lagăr de prizonieri de război." (11, p. 182) Glenn Dennis a trăit o experiență asemănătoare. În localul infirmeriei RAAF, un căpitan i-a spus: "N-ai văzut nimic, n-a fost nici o prăbușire aici și dacă spui ceva, ai să dai de un mare bucluc." Dennis a replicat: "Ascultati, domnule, eu sunt civil și nu puteți să-mi faceți nimic." Căpitanul s-a înfuriat: "Ba da, putem; cineva o să-ți culeagă oasele de pe nisip." Iar un sergent a adăugat: "Ar fi o hrană bună pentru câinii noștri." A doua zi, foarte devreme, șeriful l-a vizitat pe tatăl lui Dennis, cu care era bun prieten și i-a spus: "Nu știu în ce încurcătură a intrat Glenn, dar spune-i fiului tău că nu știe nimic și n-a văzut nimic la Bază." El a adăugat: "Ei vor să cunoască numele tău și al soției tale și ei vor să cunoască adresele copiilor tăi." Tatăl s-a dus imediat la întreprinderea de pompe funebre și i-a relatat lui Glenn discuția cu șeriful. (10, pp. 150, 152) Zugravul Roy Musser care a văzut un membru al echipajului navei extraterestre intrând în clădirea infirmeriei RAAF, a fost avertizat că, dacă nu-și ține gura, el și familia lui vor avea de suferit. (13, p. 18)

Frankie Rowe

Toate acestea au ieșit la iveală după multe decenii, când martorii au avut curajul să vorbească. E adevărat că, între

timp, America trecuse prin experiența amară a cazului Watergate, iar Congresul votase Legea pentru libertatea informației, în virtutea căreia numeroase documente OZN, până atunci inaccesibile, ajunseseră să fie cunoscute nu numai de ufologi, ci și de opinia publică. Un rol decisiv i-a revenit, fără îndoială, lui Jesse Marcel, care a făcut să renască, prin declarațiile sale, interesul pentru Misterul Roswell, oferind, totodată, un alibi celor legați de angajamentele asumate în 1947. Să ne amintim că pilotul Oliver "Pappy" Henderson s-a hotărât să vorbească după ce a citit un articol despre prăbușirea de lângă Roswell, articol a cărui apariție n-ar fi fost posibilă în lipsa revelației inițiale a fostului șef al Serviciului de Informații al RAAF.

Nu toate personajele implicate în evenimente s-au eliberat, însă, de inhibițiile devenite o a doua natură, după cum o demonstrează transcrierea unui pasaj din discuția dintre Kevin D. Randle și Edwin D. Easley, fostul șef al poliției militare a Bazei:

"KDR: Știți despre incidentul care a avut loc acolo în iulie 1947? Pretinsa prăbușire a unei farfurii zburătoare.

EDE: (după o lungă pauză) Am auzit despre el.

KDR: Aveți cunoștință în mod direct?

EDE: Nu pot să vorbesc despre asta.

KDR: Deci aveți cunoștință în mod direct?

EDE: Nu pot să vorbesc despre asta.

KDR: Așa?

EDE: Așa.

KDR: Am primit informații de la două persoane că ați fost la locul prăbușirii, în calitate de șef al poliției militare. Acesta este faptul pe care încercăm să-l confirmăm. Dar dumneavoastră nu puteți să vorbiți despre el.

EDE: Exact.

KDR: Există vreun lucru pe care ați putea să mi-l spuneți și care m-ar ajuta?

EDE: Să vă ajute la ce?

KDR: Să mă ajute să aflu ce s-a petrecut cu adevărat acolo, în iulie 1947.

EDE: Păi ar trebui să începeți cu fostul comandant, colonelul Blanchard, dar cred că a decedat.

KDR: Da, a murit în ... de un infarct, la Pentagon.

EDE: Ah.

KDR: Am vorbit cu colonelul Briley, care era ofițerul însărcinat cu operațiile și cu Patrick Saunders, care era adjutantul Bazei și am luat legătura cu...

EDE: Ați vorbit cu ofițerul de la Informații?

KDR: Jesse Marcel a vorbit... ne-a spus, a spus și altora ce s-a întâmplat. Avem câteva interviuri înregistrate cu el, în care spune ce a văzut în zilele în care se afla acolo. Și am stat de vorbă cu câteva alte persoane, care au fost implicate în activități de Contra-Informații.

EDE: Aș crede că ei puteau să vă spună tot ceea ce doriți să aflați.

KDR: Puteți să-mi spuneți dacă ați fost la locul prăbușirii?

EDE: Nu pot să vorbesc despre asta. V-am mai spus.

KDR: Da, domnule, înțeleg.

EDE: Am fost pus să jur că voi păstra secretul. Nu pot să vă spun nimic." (11, pp. 157-158)

Adevărul este că, prin răspunsurile sale, Easley a confirmat, implicit, faptul că a fost la locul prăbușirii, chiar dacă nu putea să vorbească despre asta. Iar pe patul morții, el s-a considerat, în sfârșit, dezlegat de jurământ și a declarat că nava nu venea de pe Pământ și că echipajul ei nu era uman.

Lucrul cel mai greu de crezut, în tot acest vârtej de măsuri luate de autorități, este, fără îndoială, gravitatea amenințărilor proferate la adresa unor martori incomozi. Randle și Schmitt consideră chiar că "Este o împrejurare unică în istoria Americii. Este singura dată când bărbați, femei și copii au fost amenințați cu violență fizică de reprezentanți ai guvernului american. Este singura dată când unor slujitori ai legii li s-a spus că membrii familiei lor s-ar afla în primejdie dacă ei ar vorbi despre evenimente." (13, p. 76) O întâmplare relatată de Stanton Friedman pare să demonstreze că, în situații excepționale, drepturile prevăzute în Constituție pot fi suspendate, pentru un timp: "Un avion Stealth ultra secret,

despre a cărui existență publicul nu aflase încă, s-a prăbușit lângă Bakersfield, California, în urmă cu câțiva ani. Echipe de securitate au sosit foarte repede, ținând oamenii departe de locul prăbușirii. Ele au fost urmate de echipe de colectare (a resturilor), împachetare și curățare (a terenului). Aceste grupuri s-au asigurat că toate rămășițele au fost recuperate și că solul a fost astfel tratat încât nimeni să nu-și poată însuși un fragment din învelișul de înaltă tehnologie al vehiculului. Civilii destul de ghinioniști pentru a fi prinși în plasa serviciului de securitate au fost puși să semneze angajamente că vor păstra tăcerea, încheindu-se cu fraza «sub pedeapsa cu moartea», potrivit unui martor care mi-a vorbit foarte calm despre asta, după ce am ținut o conferință." (5, p. 166) Pot să nu fiu de acord cu Friedman în privința unora dintre opiniile sale, dar nu-l bănuiesc de incorectitudine.

Randle și Schmitt pretind că amenințările continuă și astăzi: "... unul dintre oamenii care participase, la 9 iulie, la un zbor spre Fort Worth, a relatat că a primit, recent (cartea a apărut în 1994 – I.H.), un telefon îngrijorător. Întrucât se mutase și își schimbase numărul de telefon, a fost surprins când a auzit vocea necunoscută a cuiva care cunoștea porecla lui din timpul militării, unitatea din care făcuse parte și apoi i-a spus că toți polițiștii militari implicați se sinuciseseră. Polițiștii militari nu se sinuciseseră, dar tâlcul era limpede. Cei care cunoșteau evenimentele și au vorbit despre ele cui nu trebuia, au murit repede. Asta l-a înfricoșat pe om destul pentru ca el să decidă să nu mai spună nimic." (Op. cit., id.) Anonimatul sursei nu-mi îngăduie să atribui acestei mărturii un coeficient de credibilitate măcar satisfăcător, dar declarațiile sub jurământ (Dugger, Rowe, Dennis) certifică existența unor amenințări nevoalate. Cum să ne imaginăm, așadar, că s-ar fi recurs la astfel de măsuri extreme dacă Brazel, Marcel și ceilalți ar fi găsit și colectat pe teritoriul fermei Foster rămășițele unui balon meteorologic?...

13. O ALTĂ PRĂBUȘIRE?

În interviul acordat lui Bob Pratt, la 8 decembrie 1979, Jesse Marcel se referea la informația pe care o primise după ce propria lui aventură luase sfârșit, informație potrivit căreia, citez, "mai departe spre vest, spre Carrizozo, au găsit ceva asemănător cu asta. Ceva despre care nu știu nimic. Era în aceeași perioadă de timp, la șaizeci-optzeci de mile spre vest. (...) Cred că a fost descoperit de un topograf." (10, p. 124) Karl T. Pflock consideră că Marcel avea în vedere povestea lui Barney Barnett, aflată de la interlocutorii săi dinainte de Pratt. (Id.) E adevărat că Marcel stătuse de vorbă cu William Moore și Stanton Friedman, în februarie și mai 1979, dar chestiunea nu a fost elucidată. Oricum, iată o declarație complementară, apărută în 1980, după articolul din "National Enquirer":

"Fiind întrebat dacă știa că rămășițele de la ferma lui Brazel fuseseră puse în legătură cu știrea că o farfurie se prăbușise lângă Socorro, cam în același timp, Marcel a răspuns:

– Am auzit despre asta, dar nu pot să certific un astfel de eveniment prin propria mea experiență. Desigur, dacă un alt grup militar a devenit implicat găsind o bucată mai mare, n-ar fi existat nici un motiv să fiu informat oficial despre asta." (1, p. 69)

O aluzie neechivocă la tiranicul "need to know"... Să vedem însă ce e cu povestea lui Barney Barnett.

În *Prăbușire la Corona*, Friedman relatează cum, la 24 octombrie 1978, după ce ținuse o conferință la Universitatea de Stat Bemidji din Minnesota, de el s-a apropiat un cuplu care așteptase ca auditoriul să se împrăștie. Cei doi, un bărbat și o femeie, l-au întrebat dacă auzise despre prăbușirea unei farfurii zburătoare în statul New Mexico. Răspunzând afirmativ, Friedman i-a încurajat să vorbească. Vern și Jean Maltais i-au spus atunci că bunul lor prieten Grady "Barney" Barnett, decedat în 1969, le povestise că văzuse cu ochii lui o farfurie prăbușită și cadavrele unor extratereștri, undeva în New Mexico, spre sfârșitul anilor patruzeci. Locul și data erau vagi, dar familia Maltais îl considera pe Barnett drept o persoană demnă de încredere, care n-ar fi putut să inventeze o asemenea istorie bizară. Convins că acest caz merită să fie investigat, Friedman s-a adresat colaboratorului său, William Moore. Rezultatul este consemnat în *Incidentul Roswell* (1980).

Veteran din primul război mondial, Grady Landon "Barney" Barnett a lucrat timp de douăzeci de ani în New Mexico, fiind inginer în Serviciul de Conservare a Solului. În februarie 1950, soții Maltais l-au vizitat pe Barnett la Socorro. Cu acest prilej, el le-a povestit o întâmplare redată astfel de Vern Maltais:

"Mă aflam în misiune, lucrând într-o dimineață aproape de Magdalena, New Mexico, cînd lumina reflectată de un fel de mare obiect metalic mi-a atras privirea. Spunându-mi că poate un avion se prăbușise în timpul nopții, m-am dus într-acolo – la o distanță de o milă, o milă și un sfert în deșertul neted. În timp ce mă apropiam, mi-am dat seama că nu era un avion, ci un fel de obiect metalic, în formă de disc,

Grady Barnett

cu un diametru de douăzeci și cinci sau treizeci de picioare. În timp ce-l priveam și încercam să ghicesc ce poate fi, câțiva oameni au venit din cealaltă direcție și au început și ei să privească în jur. Mi-au spus mai târziu că făceau parte dintr-o echipă de cercetare arheologică de la o universitate din est și că și ei crezuseră mai întâi că se prăbușise un avion. Erau peste tot, privind epava.

Am observat că stăteau de jur împrejur, privind la niște cadavre care căzuseră pe pământ. Cred că erau și altele în aparat, care era un fel de instrument metalic – un fel de disc. Părea să fie construit dintr-un metal care arăta ca oțelul inoxidabil murdar. Aparatul se despicase din pricina unei explozii sau a izbiturii.

Am căutat să mă apropii, ca să văd cu ce semănau ființele acelea. Muriseră toate, pe cât puteam să văd și cadavrele erau înăuntrul și în afara vehiculului. Cele din afară fuseseră aruncate ici și colo din cauza impactului. Semănau cu oamenii, dar erau neumane. Capetele erau rotunde, ochii erau mici și nu aveau păr. Ochii erau distanțați în mod ciudat. Ei erau destul de mici, potrivit standardelor noastre și capetele erau mai mari, în raport cu trupurile, decât ale noastre. Îmbrăcămintea lor părea să fie dintr-o bucată și de culoare gri. Nu se vedeau fermoare, centuri sau butoni. Mi s-a părut că sunt doar bărbați și erau destul de mulți. Mă aflam suficient de aproape ca să ating făpturile acelea, dar n-am făcut-o – am fost dus de acolo sub escortă, înainte să le mai pot privi.

În vreme ce le priveam, un ofițer a venit într-o camionetă cu un șofer și a luat situația sub control. A spus tuturor că armata a preluat comanda și că trebuie să nu-i stăm în cale. Alți militari au sosit și au stabilit un cordon în jurul zonei. Ni s-a spus să plecăm și să nu spunem nimănui nimic despre ceea ce am văzut... că era datoria noastră patriotică să tăcem..."

Această reconstituire la persoana întâi a relatării lui Barnett a fost completată de doamna Maltais cu câteva detalii semnificative: "Cred că a spus că persoanele cu care a discutat acolo erau de la Universitatea din Pennsylvania. Făceau niște

săpături în New Mexico și au avut de-a face cu lucrul acela numai pentru că se aflau în zonă când s-a prăbușit. (...) Obiectul a fost transportat curând de la locul prăbușirii. Pentru asta au adus un vehicul mare." Când a fost întrebată dacă își aduce aminte în ce parte a statului New Mexico a spus Barnett că s-a produs prăbușirea, Jean a răspuns: "Nu, nu îmi amintesc. Era undeva dincolo de Socorro. Poate că el a spus ceva mai precis, dar nu-mi amintesc. Țin minte că spunea că era în prerie – el numea locul «the Flats»".* În mod cert, nu într-o regiune muntoasă. Barnett călătorea peste tot în New Mexico, dar își desfășura cea mai mare parte a activității în zona de la vest de Socorro." (1, pp. 54-58)

Vrând să verifice credibilitatea lui Barnett, Moore a stat de vorbă cu mai multe persoane care-l cunoscuseră: Holm Bursum Jr., fost primar al orașului Socorro, Lee Garner, fost șerif al comitatului Socorro, John Greenwald, fost funcționar federal. Toate au confirmat că inginerul era un model de cetățean respectabil. Fostul lui șef, J.F. "Fleck" Danley, a spus chiar mai mult. Întrebat de Moore dacă Barnett s-a referit vreodată la o farfurie zburătoare, el a răspuns: "Da, s-a întâmplat o dată. Barney a venit la birou într-o după amiază, foarte agitat și mi-a spus: «Știi farfuriile alea zburătoare despre care s-a vorbit, Fleck? ... Ei bine, sunt reale». Apoi a spus ceva cum că tocmai văzuse una dintre ele. Eram foarte ocupat atunci și n-aveam chef să înghit o poveste ca aceea, așa că l-am ocolit spunând «Rahat» și m-am întors la treabă. Nu mi-a spus decât că a văzut-o. Nu eram pregătit să cred asta, atunci și după ce am spus «Rahat», el n-a mai adăugat nimic. M-am gândit mai târziu că poate n-ar fi trebuit să fiu atât de aspru cu el, pentru că nu era omul care să scornească istorii ca aceea, dar când l-am întrebat, după o zi sau așa ceva, mi-a răspuns doar că era pe câmp, că semăna cu o farfurie și că nu dorește să vorbească mai mult despre asta". Danley nu-și amintea data incidentului, dar într-o discuție ulterioară cu Moore, cam

* *Flat* înseamnă câmpie, loc plat, neted; trebuie să ținem seama, însă, că zona de la vest de Socorro, cunoscută sub numele de Câmpiile San Augustin, se află la circa 2100 de metri deasupra nivelului mării.

după patru luni, a chicotit și a spus: "Da, acum îmi amintesc. Trebuie să fi fost cândva la începutul verii lui 1947. N-am crezut nimic când Barney mi-a spus prima oară, dar am vorbit despre asta ceva mai târziu, chiar dacă știu că ți-am spus că n-am vorbit. Ținând seama de ceea ce mi-a spus, acum cred. Nu știu ca Barney să fi mințit vreodată ... în legătură cu orice." Întrebat dacă poate să repete ce i-a spus Barney, Danley a răspuns: "Ar trebui să mă gândesc la asta. Poate că ți-am spus, oricum, destul." (Id., pp. 61-62)

"Chicoteala" lui J.F. "Fleck" Danley poate să însemne fie că acesta era bucuros că-și amintise întâmplări demult uitate, fie că se amuza pe seama insistentului său interlocutor. Am o atitudine precaută față de capriciile memoriei, atunci când par să favorizeze un punct de vedere prestabilit.

Căutarea unor persoane care ar fi putut să confirme relatarea lui Barnett a continuat, de astă dată cu participarea activă a lui Stanton Friedman. Harold Baca, un fost vecin al inginerului, a declarat că acesta i-a vorbit despre farfuria zburătoare care se prăbușise pe Câmpiile San Augustin. Fermierul Marvin Ake și o dirigintă de poștă pensionară au auzit despre prăbușirea unei farfurii în acea zonă. William Leed, un ofițer de carieră. "i-a spus lui Friedman că, la începutul anilor 60, a fost sfătuit de un colonel care cunoștea interesul lui pentru OZN-uri să stea de vorbă cu un om care atinsese una: «Barney Barnett». Aflându-se în sud-vest, Leed a făcut un ocol anume pentru a se întâlni cu Barnett. Cu toate că se afla acolo ca un particular, Barnett a vrut să vadă documentele lui militare. Apoi i-a spus despre drumul lui până la nava prăbușită și despre descoperirea cadavrelor extraterestre, și despre interogarea lui de către militari de cel puțin trei ori, și despre indicația fermă de a nu vorbi despre aventura lui. Leed a spus că nu are motive să creadă că Barnett i-ar fi spus altceva decât adevărul." (6, p. 88)

Ciudat este că un om cu idei foarte conservatoare, cum l-au descris toți cei care l-au cunoscut, un fost comandant local al Legiunii Americane, și-a nesocotit "datoria patriotică" la care făcuseră apel autoritățile militare. Și asta încă din 1950,

în plin război rece și la începutul războiului fierbinte din Coreea! Ce să mai spunem despre încălcarea ulterioară, dar tot înainte de instaurarea unei atmosfere permisive, a "indicației ferme de a nu vorbi despre aventura lui"... Dacă adăugăm faptul că nu fusese depistat nici un alt martor direct, iar Barnett a murit înainte de a putea fi chestionat, semnele de întrebare se înmultesc.

Povestirea lui Gerald Anderson

În 1990, se părea că toate aceste rezerve se risipesc în fața unei revelații de ultimă oră. După difuzarea, în ianuarie, în cadrul foarte popularului serial TV *Mistere nedezlegate*, a unei emisiuni despre cazul Roswell, care evoca și mărturisirea lui Barnett, Gerald Anderson i-a telefonat producătorului, pentru a-i spune că a fost martor ocular la cele petrecute pe Câmpiile San Augustin. Mesajul a fost transmis lui Kevin Randle și Stanton Friedman. La 4 februarie, Randle a avut o lungă convorbire telefonică cu Anderson, dar întrebările incomode pe care i le-a pus au dus la ruperea relațiilor dintre cei doi. La 16 februarie, "martorul" l-a contactat pe Friedman, care s-a arătat mai receptiv față de relatarea lui, incluzând mari fragmente în *Prăbușire la Corona.*

Așadar, Gerald, tatăl său, unchiul Ted, fratele mai mare Glenn și vărul Victor, au pornit într-o dimineață de început de iulie din Albuquerque spre Câmpiile San Augustin, unde auziseră că se găsesc agate. După câteva ore de mers cu mașina, pe o vreme foarte caldă și umedă, s-au oprit lângă albia unui râu secat, numit de localnici *arroyo.* Au mai făcut câțiva pași, până la marginea unui pâlc de copaci care nu le îngăduia să privească spre vest și...

"Am urmat curbura acelui arroyo și Victor mi-a spus: «Hei, ia priviți, e ceva acolo!» Ne aflam la o distanță de două-

trei sute de picioare. Ceea ce am văzut era un obiect argintiu, un obiect argintiu circular înfipt oblic în pământ. Era înțepenit în coasta unui deal. Mi s-a părut că doborâse mai mulți copaci. Stătea parcă în echilibru pe unul dintre ei."

La început, n-am înțeles ce striga fiecare. Și apoi, când ei au spus «Prăbușire!», când l-am văzut, când mi-am dat seama la ce privesc... atunci mi-a trecut prin minte că era un dirijabil, care se prăbușise. Nu știu de ce, am crezut că era o navă aeriană familiară, pentru că în acea epocă ele erau foarte mari și foarte impresionante. Aveam o slăbiciune pentru dirijabile.

Ne-am îndreptat direct spre el și când am ajuns destul de aproape, tata mi-a spus să mă opresc. Cincizeci-șaizeci de picioare: eram, practic, deasupra lui. Acolo era o urmă adâncă, unde obiectul tăiase o brazdă mare prin arroyo, de la un alt deal, aflat în cealaltă parte. Zdrobise o mulțime de tufișuri și mici incendii mocneau ici și colo.

Atunci fratele meu a spus: «Asta-i o blestemată de navă spațială! Ei sunt marțieni!»

Atunci toți au început să-i dea ocol, în fugă. N-am rămas unde-mi spusese tata să stau – cred că mi-era frică – și m-am dus acolo cu ei. Și acolo erau trei dintre membrii echipajului întinși pe pământ, sub muchia acelui lucru, într-o zonă umbrită și unul care stătea în picioare. Dintre cei care erau întinși pe pământ, doi nu se mișcau deloc, doar zăceau acolo.

Arătau ca și cum ar fi fost înfășurați în bandaje. Unul îl avea pe brat. Cel pe care l-am atins îl avea în jurul mijlocului și, parțial, pe umăr. Când mă gândesc la asta acum, cel rămas în viață și putând să se miște părea să fi dat primul ajutor celorlalți și cel de lângă el respira foarte întretăiat și pieptul i se ridica într-un mod nefiresc. Era, evident, într-o situație gravă... foarte gravă.

Ceilalți doi nu se mișcau deloc. Singurul care se mișca era cel care stătea în picioare și era evident că îi era o frică mortală de noi. Se tot retrăgea sub partea de jos a farfuriei. Era, evident, înspăimântat de noi.

La început, (adulții) doar scoteau exclamații de jur împrejur. Vărul meu Victor, ca de obicei, era peste tot, în calea

tuturor. Fratele meu, Glenn, privea la obiectul în formă de farfurie. L-a tras pe Victor de acolo; Victor se cocoțase pe marginea despicăturii și Glenn l-a apucat de picioare și l-a tras de acolo și i-a spus să stea la distanță, pentru că ar putea să provoace o explozie.

Și Glenn s-a dus acolo și atârna jumătate înăuntru, jumătate în afara despicăturii aceleia dintr-o latură și eu stăteam acolo, privindu-l. Și în vreme ce eu făceam asta, tata și Ted îngenuncheaseră lângă creatura rămasă în viață și Ted încerca să vorbească cu ea în spaniolă și ea nu răspundea. Când cineva se mișca brusc, ea se dădea înapoi și își ridica brațele, ca și cum i-ar fi fost teamă că va fi lovită.

Părea să fie într-o formă destul de bună. Uniforma îi era ruptă în câteva locuri. Ceilalți erau în mod evident răniți, uniformele lor fiind destul de sfâșiate. Arătau ca în urma unei catastrofe aviatice! Cu toate acestea, n-am văzut nimic care să semene a sânge. Acolo era un fel de container, o cutie de metal, lângă cel viu, care conținea același fel de material (asemănător bandajului) și câteva alte lucruri. Putea să fi fost un echipament de prim ajutor.

Un picior al celui al cărui piept se mișca în mod ciudat nu părea în regulă, ca și cum ar fi avut o fractură. Ceilalți nu arătau nici o diformitate, sau ceva de felul ăsta. Sunt convins că acela pe care l-am atins, cu ochii lui deschiși, lipsiți de expresie, era mort. Părea mort când l-am atins, era foarte rece. Privind înapoi, îmi spun că era probabil rigor mortis, pentru că era deja țeapăn. E ceva ciudat, în legătură cu asta: m-am întrebat deseori de ce celălalt nu l-a acoperit. Noi îi acoperim pe morți pentru că, gândesc, ne e teamă să privim la ființele moarte. Mi se pare ciudat că el nu a acoperit cadavrele membrilor echipajului său. Doar dacă asta nu înseamnă nimic pentru ei.

Știi, am crezut că sunt păpuși. N-am crezut că sunt reali, chiar dacă l-am văzut pe acela mișcându-se și reacționând.

Mi-amintesc că am pus mâna pe partea laterală a farfuriei și era rece, aproape ca și cum ar fi fost refrigerată. Aflându-se acolo în soare și fiind într-adevăr lucioasă, mă așteptam,

probabil, să fie fierbinte, dar nu era. Era foarte rece! Ca și cum ar fi fost iarnă și ai fi atins un metal. Și zona din imediata ei apropiere era foarte rece, în comparație cu alte zone din jur. Zona din jurul navei spațiale era arzătoare. Îmi amintesc soarele deșertului: era incredibil de fierbinte." (6, pp. 90-92)

Gerald Anderson are, incontestabil, talent, dar spațiul rezervat acestui capitol nu-mi permite să-i reproduc proza integral. Am selectat, deci, acele pasaje care îmbogățesc descrierea navei spațiale prăbușite pe Câmpiile San Augustin:

"Puteai să privești prin despicătură și puteai să vezi ceea ce arăta ca niște componente – nu știu dacă erau electrice, electronice, de propulsie, sau altceva. Păreau să fie tinute împreună cu cabluri – ciorchini sau fire în formă de cablu – și unul dintre ele atârna în afara despicăturii. Erau mai multe sute de șuvițe pentru un ciorchine, ele erau împletite. Fluturau în bătaia vântului ca o coadă de cal, numai că la capătul fiecăruia era o lumină. Aceste lumini unduiau și scânteiau. Unele erau strălucitoare, unele erau foarte slabe, unele scânteiau. Păreau ca un foc la capetele acestor lucruri ca niște fire, care unduiau la suflarea brizei.

Și puteai să vezi altele dintre acestea destășurându-se de la un grup de componente la un alt grup, ca și cum ar fi fost cabluri de un anumit fel. Și în mijloc, între aceste lucruri – erau toate în mici șiruri foarte nete – era ceva ca o mâzgălitură. Pe fiecare dintre aceste cutii cu componente trebuie să fi fost o mâzgălitură, de culoare aproape roz, pe un fel de fond cafeniu, asemeni lemnului. Ca și cum ar fi fost o scriere, sau simboluri care explicau ce era acel lucru.

Mai puteai să vezi și alte lumini înăuntru. Aceste lumini erau asociate cu componentele. Unele dintre ele se aprindeau și se stingeau. Lumina putea să se stingă aici și lumina de aici putea să se aprindă. Era ca și cum circuitele funcționau încă, sau încercau să funcționeze." (Id., pp. 93-94)

Întrebat cât de mare era despicătura, Anderson a răspuns:

"Opt-zece picioare, din partea de jos până în vârf. Se întindea aproape de la marginea farfuriei până în vârful cupolei. Și în lățime: cam trei picioare. Era o despicătură

verticală de formă eliptică, asemeni unei paranteze. Partea cea mai lată părea să fie spre centru. Arăta ca și cum ar fi fost deschisă cu forța și tot metalul răsucit înăuntru era foarte sfâșiat și rupt.

Se simțea un miros puternic. Semăna, poate, cu alcoolul medicinal, sau cu acetona, sau așa ceva. Cred că asta îl făcea pe tata să-i atragă mereu atenția fratelui meu în legătură cu țigările, pentru ca să nu arunce totul în aer!

Imediat după asta, oamenii aceia au trecut peste arroyo venind spre noi din direcția opusă celei din care venisem noi. Era un bărbat și cinci dintre studenții săi – trei băieți și două fete – tineri de vârsta studenției." (Id., pp. 94-95)

Potrivit lui Anderson, bărbatul era profesorul Buskirk. El și studenții săi făceau săpături arheologice la o distanță de câteva mile și hotărâseră să vină acolo după ce văzuseră căzând, în timpul nopții, ceea ce ei credeau că este un meteor în flăcări. Anderson descrie foarte plastic reacțiile lor:

"Mai întâi spunând «Nu pot crede ceea ce văd», apoi având un șoc, când și-au dat seama că nu erau păpuși, că erau ființe, dar nimeni nu știa ce anume erau. Și acolo era acea navă ciudată și Glenn discuta cu ei despre oamenii de pe Marte și alte lucruri din astea.

Se pare că dr. Buskirk era în stare să vorbească mai multe limbi, pentru că a încercat să comunice cu acea creatură. El a îngenuncheat acolo cu Ted și cu tata și a încercat să se înțeleagă cu făptura aceea.Am recunoscut una dintre limbi ca fiind germana, pentru că aveam rude germane care vorbeau germana fluent. Ted era căsătorit cu o mexicană și vorbea spaniola, așa că am înțeles limba asta. Desigur, nu li s-a răspuns. Îmi aduc aminte că dr. Buskirk a încercat și limbajul semnelor, dar creatura n-a răspuns.

Apoi o altă persoană a apărut brusc. Mă dusesem sus, pe mal, și stăteam lângă copaci, chiar aproape de farfurie, deasupra stâncilor. Și acolo era un individ cu o camionetă, una dintre acele camionete model vechi cu o antenă verticală pe ea, ca o mașină de poliție. El mergea acolo și arăta ca Harry Truman: era rotofei, purta ochelari și avea un fel de

haine de lucru kaki și o pălărie de pai. În zilele acelea, chiar și copiii știau cine era Harry Truman: el îi bătuse pe nemți și pe japonezi!

Individul acela arăta ca el și s-a dus acolo și a început să discute cu dr. Buskirk și cu Ted și cu fratele meu și cu tata, și a spus că a văzut obiectul de pe platou. Se pare că lucra acolo și a declarat că făcea hărți sau ceva de felul ăsta." (Id., pp. 95-96)

Apoi s-au ivit mașinile cu soldați:

"Cred că prima a fost un vechi Plymouth militar și avea un fel de fanion roșu... cum sunt cele cu care amatorii de fotbal (evident, american – I.H.) se duc pe stadion. Pe latura lui era o mare stea și un alt vehicul se afla în spate, o camionetă mai mică, de tipul Jeep, plină cu aparate de radio și având două mari antene deasupra. Un individ cu căști la urechi vorbea la un emițător. Și înapoia lor erau două dintre acele mari camioane de transport ale armatei, de tipul vagon acoperit. Erau pline de soldați care purtau uniforme kaki și însemnele poliției militare; aveau bastoane și pistoale la șold și erau înarmați cu puști.

Toți au venit acolo, țipând și zbierând și gonindu-ne de lângă farfurie. Șofer era un soldat negru și un ofițer cu părul roșu a coborât din mașină. El comanda și-l făcea pe fiecare să afle asta foarte repede.

El a venit acolo și soldații au început să amenințe oamenii și să-i alunge de peste tot. Îmi amintesc că unchiul Ted l-a pocnit pe unul dintre ei și i-a dat un picior drept în fund... individul acela îl împinsese cu pușca și Ted l-a lovit! Și atunci dr. Buskirk și tata l-au apucat pe Ted și l-au tras înapoi. Soldații rosteau tot felul de amenințări. Le spuneau (adulților) că n-or să-și mai vadă niciodată copiii, că vor fi azvârliți în temniță dacă vor deschide vreodată gura. L-au amenințat pe un student... i-au spus că știu că e străin și că vor avea grijă de el în mod special!

Individul cu părul roșu... era un căpitan (fratele meu mi-a spus că era căpitan)... numele lui era Armstrong și era scris pe uniformă. N-au oprit pe nimeni, dar și-au notat numele

tuturor. Apoi ne-au gonit de acolo. Ne-au obligat să mergem spre nord, spre arroyo, spre locul unde parcasem mașina. L-au obligat pe dr. Buskirk și pe cei cinci studenți să meargă spre arroyo cu noi... toți în grup. Și câțiva soldați ne însoțeau.

Dr. Buskirk protesta și se certa cu ei, spunându-le că trebuie să meargă în direcția opusă, că nu acesta este drumul lor, că trebuie să meargă în direcția opusă (unde se aflau mașina și echipamentul lor). Dar nu-mi amintesc să-l fi văzut pe celălalt bărbat, cel despre care toată lumea crede că putea să fi fost Barnett; nu-mi amintesc să fi trecut prin albia secată împreună cu noi.

(...)

Ultimul lucru pe care l-am văzut privind în urmă, și puteam să văd farfuria înfiptă în pământ, tocmai când începusem să ocolim copacii, am privit în urmă și acolo erau o mulțime de soldați și toți erau în jurul discului, și nu puteam să văd echipajul (farfuriei) care zăcea pe sol. Acolo erau alte mașini și materiale care veniseră din cealaltă parte și se opriseră acolo. Unul dintre camioane se oprise chiar la locul prăbușirii.

Soldații se mișcau peste tot. Se întâmplau o mulțime de lucruri. Ei întindeau un anumit fel de cabluri. Părea că așează materiale pe sol, scoțându-le din camioane. O mulțime dintre ei stăteau doar acolo. Dar se și desfășura o activitate frenetică. Îndată ce ne-au dus de acolo, totul a început să se desfășoare într-un ritm nebunesc." (Id., pp. 106-107)

Copil supradotat sau mitoman?

Dacă ne gândim că Gerald Anderson se referă la evenimente petrecute cu 43 de ani în urmă, acuitatea memoriei, spiritul de observație, precizia detaliilor nu pot să nu ne surprindă. Aflând că "martorul" nu împlinise șase ani în

iulie 1947, surprinderea lasă locul stupefacției și incredibilității. Numeroase alte nepotriviri și falsuri depistate ulterior așează întreaga relatare sub semnul mistificării.

În primul rând, Anderson și-a schimbat de mai multe ori mărturia. La 4 februarie 1990, i-a spus lui Randle că el și familia lui au ajuns cei dintâi la locul prăbușirii, urmați, cam la un minut, de arheologi. La 16 februarie, în discuția cu Friedman, a afirmat că i-au găsit acolo pe arheologi. La 24 martie 1991, într-o emisiune radiofonică, a declarat că arheologii au sosit după trei sferturi de oră.

Apropo de arheologi, Anderson nu s-a mulțumit să-l numească pe profesorul Buskirk, descriindu-l, într-un interviu, drept un bărbat înalt, rotofei, plesuv, care vorbea patru limbi. Sunt elemente definitorii pentru Winfred Buskirk, numai că acesta se afla, în iulie 1947, nu în New Mexico, ci în Arizona. De unde-l cunoștea Anderson? Foarte simplu: îi fusese elev la un liceu din Albuquerque. Anderson a negat acest lucru, pretinzând că nu-și amintește la ce liceu învățase – el, care-și amintea cel mai mic amănunt al aventurii de pe Câmpiile San Augustin! Când i s-a cerut să prezinte un document școlar oficial, a refuzat, prezentând apoi o copie contrafăcută.

Anderson și-a schimbat declarațiile și în legătură cu localizarea prăbușirii. Lui Randle i-a spus că discul se afla lângă micul oraș Magdalena. Lui Friedman – la Horse Springs, la celălalt capăt al câmpiei. Până și numele căpitanului a prilejuit o retractare. În prima discutie cu Friedman, Anderson a spus că l-a auzit pe unchiul său pronunțându-l, pentru ca ulterior să afirme că "era scris pe uniformă" și el, fiind un copil supradodat, știa să citească.

Dacă vi se pare că "Armstrong" sună familiar, nu vă înșelați: așa se numea căpitanul care l-a vizitat pe Bill Brazel, pentru a recupera fragmentele găsite de acesta pe câmp. Interviul cu fiul fermierului a apărut în cartea lui Berlitz și Moore, în 1980, ca și povestea lui Barney Barnett, ilustrată și cu o fotografie în care inginerul seamănă, într-adevăr, cu Harry Truman. Ori Anderson a recunoscut că citise cartea, înainte de a începe să difuzeze diferitele versiuni ale "amintirilor" sale.

Friedman acordă o importanță deosebită jurnalului unchiului Ted, obținut "printr-o complexă serie de negocieri" (Id., p. 113), care ar confirma relatarea lui Anderson. Testele efectuate de un specialist au arătat, însă, că, dacă hârtia jurnalului era de un tip existent în 1947, cerneala a fost fabricată doar mai târziu 1947. Să admitem explicația lui Friedman, cum că au fost făcute mai multe copii manuscrise – cu toate că se putea recurge, mult mai eficient, la un xerox. Cum să admitem, însă, erorile de conținut? Se afirmă, de pildă, că declarația generalului Ramey despre balonul meteorologic ar fi apărut, în ziarele din Albuquerque, la 5 iulie 1947, în loc de 8 iulie, cum știm că s-au petrecut lucrurile.

Ca și cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, Anderson a comis o fraudă care i-a determinat și pe ultimii săi susținători să-l abandoneze. Unul dintre aceștia, psihoterapeutul John Carpenter, îi reproșase lui Randle, în 1991, că formulează atâtea rezerve în temeiul unei convorbiri telefonice de numai 26 de minute, cum demonstrează nota de plată. (20) Randle i-a răspuns că se află în posesia înregistrării acelei convorbiri, cu o durată de peste 50 de minute. În septembrie 1992, Anderson a recunoscut că fabricase documentul, pentru a minimaliza obiecțiile lui Randle, dar a produs o altă notă, "originală", menționând o durată de 28 de minute. Pentru a tranșa, i s-a propus să meargă la sediul local al societății Southwestern Bell; întrucât a refuzat, Friedman a cerut și a obținut un duplicat al notei, care indica o comunicare de 54 de minute! În această situație, Carpenter a publicat un alt articol, în care scria: "Cunoaștem acum patru lucruri despre Gerald Anderson: (1) A fost în stare să fabrice o foarte convingătoare falsă notă de plată telefonică. (2) A admis că ne-a mințit în legătură cu prima notă de plată telefonică. (3) A fost prins mințind în fața unei reuniuni de cercetători în legătură cu nota de plată telefonică de 28 de minute (ceea ce înseamnă că fabricase un act fals!) și (4) Acum, Gerald ne evită." (21) Cât despre Friedman, într-un comunicat semnat de el și de Berliner, recunoaște că a avut prea mare încredere în Anderson, conchizând, însă, că asta nu înseamnă că tot ceea

ce a declarat el ar fi lipsit de valoare.Dennis Stacy, redactorul-șef al lui "*MUFON UFO Journal*" în care a apărut comunicatul, în ianuarie 1993, comentează sec: "Da, dar ne face să presupunem asta cu hotărâre!" (Cf. 9, p. 95)

Adevărul este că însăși întâmplarea de la vest de Socorro stă sub semnul contestării cvasiunanime, fiind colportată de oameni poate bine intenționați, dar induși în eroare de absența unor informații exacte și de inerentele alunecări ale memoriei. Se pare că Barney Barnett nu a precizat locul și data aventurii sale, acestea fiind indicate de fostul său șef, J.F. "Fleck" Danley. Pornind de aici, William Moore spunea, în 1985: "Pare la fel de plauzibil ca Barnett, așa cum îl cunoaștem astăzi, să fi fost martor al evenimentelor pe care le descrie chiar pe teritoriul fermei lui Brazel, întrucât acesta era supus și el autorității inginerului din Serviciul de Conservare a Solului. Dacă reminescența lui Danley este eronată – fapt pe care n-avem nici o posibilitate de a-l stabili astăzi – întreaga istorie se schimbă." (44) Un argument în favoarea acestei ipoteze îl constituie și faptul că, după cercetări îndelungate și amănunțite, s-a constatat că nici unul dintre arheologii și antropologii care au lucrat, în acea perioadă, pe Câmpiile San Augustin nu auzise despre prăbușirea unui OZN. Pe când arheologii aflați, atunci, la nord de Roswell, au văzut epava.

Inadvertențele relatării atribuite lui Barnett și discreditarea unicului pretins martor direct fac ca prăbușirea de pe Câmpiile San Augustin să redevină o poveste, ca atâtea altele din istoria apocrifă a fenomenului OZN.

14. DUPĂ FURTUNĂ

Mass media acceptase explicația generalului Ramey. Martorii fuseseră "convinși" să tacă. Dar OZN-urile continuau să brăzdeze văzduhul și oficialitățile erau mai intrigate ca oricând. Consultând documentele Proiectelor care-l precedaseră pe cel condus de el, Ruppelt a constatat că, la sfârșitul lui iulie 1947 "problema OZN era considerată a fi serioasă; de fapt, foarte serioasă." Și, cum "capacul secretului o acoperea perfect", "Nimeni, în afara câtorva ofițeri de rang înalt din Pentagon, nu știa ce gândeau sau făceau specialiștii din barăcile împrejmuite cu sârmă ghimpată care adăposteau Centrul de Informații Tehnice al Aviației." (Op. cit., p. 34)

"Fenomenul este real"

Cititorii cărții lui Ruppelt, apărută în 1956, au aflat că, printre altele, specialiștii redactaseră un text aprobat de generalul Nathan Twining și trimis de acesta comandantului Forței Aeriene a Armatei, ca răspuns la solicitarea generalului George Schulgen. Datat 23 septembrie 1947, textul ne-a

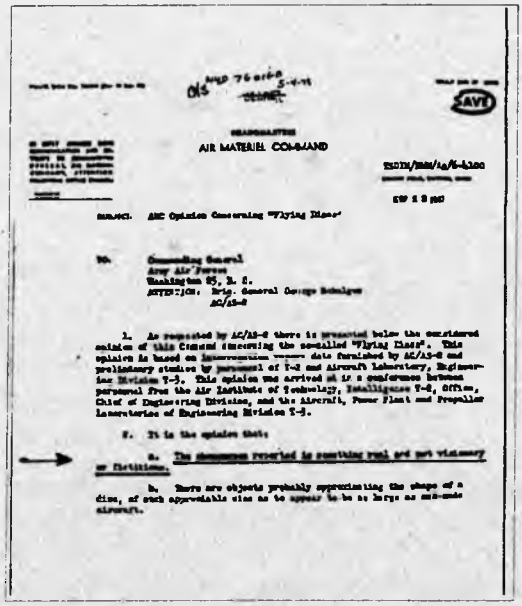

AIR MATERIEL COMMAND

SECRET

1. As requested by AC/AS-2 there is presented below the considered opinion of this Command concerning the so-called "Flying Discs". This opinion is based on information current date furnished by AC/AS-2 and preliminary studies by personnel of T-2 and Aircraft Laboratory, Engineering Division T-3. This opinion was arrived at in a conference between personnel from the Air Institute of Technology, Intelligence T-2, Office, Chief of Engineering Division, and the Aircraft, Power Plant and Propeller Laboratories of Engineering Division T-3.

2. It is the opinion that:

a. The phenomena reported is something real and not visionary or fictitious.

b. There are objects probably approximating the shape of a disc, of such appreciable size as to appear to be as large as man-made aircraft.

Pagină din Raportul Twining

devenit accesibil în 1969 (vezi capitolul *Misiunea generalului Twining*). Reproduc, mai jos, esențialul:

"... opinia acestui Comandament (Air Material Command – I.H.) privind așa-numitele «Discuri Zburătoare» (...) este că:

a. Fenomenul raportat este ceva real și nu vizionar sau fictiv.

b. Există obiecte având aproximativ forma unui disc, de dimensiuni atât de apreciabile încât să apară la fel de mari ca avioanele construite de oameni.

c. Există posibilitatea ca unele incidente să fie pricinuite de fenomene naturale, cum ar fi meteorii.

d. Caracteristicile funcționale raportate, cum ar fi viteza foarte mare de urcare, manevrabilitatea (îndeosebi în efectuarea tonoului) și acțiuni care trebuie să fie considerate de evitare, când (obiectele) sunt observate sau contactate de avioanele sau radarele noastre, ne îngăduie să credem în posibilitatea ca unele dintre obiecte să fie dirijate manual, cu ajutorul unor automate, sau de la distanță.

e. Înfățișarea frecvent descrisă a obiectelor este următoarea:

(1) Suprafață metalică sau reflectând lumina.

(2) Absența dârei de vapori, cu excepția câtorva cazuri în care obiectul părea să evolueze în condiții de înaltă performanță.

(3) Formă circulară sau eliptică, turtită dedesubt și cu o cupolă deasupra.

(4) Mai multe rapoarte despre zboruri în formație bine executate, cu participarea a trei până la nouă obiecte.

(5) În mod obișnuit, nu se aud zgomote, cu excepția a trei cazuri în care s-a produs un uruit ca de tunet.

(6) S-a estimat că, în mod obișnuit, vitezele de zbor depășesc 300 de noduri*"

Specialiștii consideră că ar fi posibilă construirea unui avion pilotat care să aibă înfățișarea obiectelor descrisă în subparagraful "e" și o autonomie de circa 7000 de mile cu viteze subsonice. Ei precizează însă, imediat, că "Orice realizări în această țară pe direcțiile indicate ar fi extrem de costisitoare, ar cere mult timp și ar afecta în mare măsură proiectele curente...". Se cere să fie luate în seamă următoarele aspecte:

"(1) Posibilitatea ca aceste obiecte să fie de origine americană – produsul vreunei proiect de înaltă securitate, necunoscut de AC/AS-2 (organismul care solicitase opinia Air Materiel Command – I.H.) sau de acest Comandament.

"(2) Lipsa dovezilor fizice sub forma unor materiale recuperate după o prăbușire, care ar dovedi în mod de netăgăduit existența acestor obiecte.

"(3) Posibilitatea ca vreo națiune străină să fie în posesia unei forme de propulsie eventual nucleare, care este în afara cunoștințelor noastre." (81, p. 895)

În sfârșit, se recomandă ca Forțele Aeriene ale Armatei să emită o directivă care să atribuie un grad de prioritate, o clasificare secretă și un nume de cod pentru un studiu amănunțit al problemei, menționându-se că "Așteptând o directivă precisă, AMC va continua investigarea cu mijloacele de care dispune, pentru a defini mai exact natura fenomenului." (Id.)

Detractorii cazului Roswell au reținut din acest text doar fraza "Lipsa dovezilor fizice sub forma unor materiale recuperate după o prăbușire...", considerând că ea constituie

* Un nod = 1852 metri; aici e vorba despre 300 de noduri pe oră.

confirmarea inexistenței acestor materiale. Dar opinia Air Materiel Command se întemeia, cum se precizează chiar în primul paragraf al scrisorii lui Twining, pe datele furnizate de generalul Schulgen. Este vorba despre rapoartele privind cele mai solide 18 observații, în opinia serviciilor de informații. Prima data din 17 mai 1947 și fusese efectuată la Oklahoma City; nu era omisă observația lui Kenneth Arnold, iar ultima fusese înregistrată la Elmendorf Field, în Alaska. În cinci cazuri erau implicați piloți militari, iar în șase – piloți civili. Ofițerii care întocmiseră materialul credeau că "discurile zburătoare" erau aparate mecanice și, dată fiind aparenta lipsă de interes a vârfurilor ierarhiei militare, mai credeau că trebuie să fie rezultatul unui proiect american secret. Fără să conteste acest punct de vedere, specialiștii de la Wright Field au evocat și alte posibilități, dar n-au depășit sfera explicațiilor convenționale decât, poate, în legătură cu eventuala propulsie nucleară.

Scrisoarea lui Twining nu putea să se refere la "materialele recuperate după o prăbușire" și pentru că nivelul ei de clasificare era doar "secret", ceea ce o făcea accesibilă unui mare număr de militari și civili. Ori, așa cum am văzut, chestiunea "farfuriilor zburătoare" – esența ei, cunoscută de foarte puțini aleși, nu rapoartele de rutină – era clasificată mai presus de Top Secret.

"O navă interplanetară de un anume tip"

S-ar putea, însă, ca Schulgen să fi primit de la Twining, pe un alt canal, informații despre OZN-ul prăbușit la nord de Roswell. Departamentul Necesități de Informare al Serviciului de Informații al Air Force, departament condus de el, a elaborat un document secret, datat 30 octombrie 1947 și intitulat *Necesități de informare privind tipul de navă aeriană farfurie*

zburătoare. Documentul rememora cunoștințele existente la acea dată și avea drept scop obținerea unor cunoștințe noi, de către personalul Serviciului de Informații. Reproduc pasajele esențiale:

"1. O așa-zisă «farfurie zburătoare», un tip de navă aeriană sau de obiect în zbor, având aproximativ forma unui disc, a fost raportată de mulți observatori dintr-o arie largă de zone diferite, ca Statele Unite, Alaska, Canada, Ungaria, Insula Guam și Japonia. Acesta obiect a fost văzut de mulți observatori competenți, incluzând mulți piloți US cu grade superioare. Au fost efectuate, de asemenea, observații de pe sol.

2. Caracteristicile raportate de obicei, care sunt foarte semnificative și pot fi de folos investigației, sunt următoarele:

a. Partea inferioară relativ plată, cu o maximă capacitate de reflectare a luminii.

b. Absența sunetului, cu excepția unui uruit ocazional, când evoluează în condiții de superperformanță.

c. Manevrabilitate extremă și aparentă capacitate de a plana.

d. Formă aproximativă de oval sau disc, cu o cupolă pe partea superioară.

e. Absența dârei de vapori, cu excepția câtorva cazuri în care s-a raportat că ar avea o culoare albăstruie, ca dâra unui motor diesel, care a persistat circa un ceas. Alte rapoarte au indicat o dâră de fum cafeniu, care poate fi rezultatul acțiunii unui agent catalizator sau chimic, pentru obținerea de energie suplimentară.

f. Capacitatea de a dispărea rapid, cu mare viteză sau prin dezintegrare completă.

g. Capacitatea de a apărea brusc, fără avertisment, ca și cum ar veni de la foarte mare înălțime.

h. Mărimea cea mai des raportată este ca aceea a unui avion de tip C-54 sau Constellation.

i. Capacitatea de a se grupa foarte rapid într-o formație strânsă, când mai multe nave aeriene sunt împreună.

j. Capacitatea de a efectua manevre de evitare indică

posibilitatea de a fi conduse manual, sau poate prin dispozitive electronice sau de control la distanță.

3. Prima observație în S.U.A. a fost efectuată cândva, la mijlocul lunii mai. Ultima observație a fost raportată la 14 septembrie din Toronto, Canada. Cea mai intensă activitate în S.U.A. s-a produs în ultima săptămână din iunie și prima săptămână din iulie.

4. Acest ciudat obiect, sau fenomen, poate fi considerat, în lumina anumitor observații, drept o navă aeriană cu mare rază de acțiune, capabilă de ascensiuni foarte rapide, de o mare viteză de croazieră, de o mare manevrabilitate și de a zbura în formații foarte strânse. În scopul analizării și evaluării acestor așa numite «farfurii zburătoare», se presupune că obiectul observat ar fi o navă cu echipaj, de origine necunoscută. Rămânând posibilitatea unei construcții rusești, întemeiată pe concepția de perspectivă și realizările prezente ale germanilor, opinia câtorva persoane este că obiectul poate fi, de fapt, o navă interplanetară de un anume tip."

Documentul recomandă cercetarea aprofundată a armelor secrete germane și rusești, atrăgând atenția asupra unor trăsături care trebuie urmărite în mod special:

"2. *Control*

Pentru *orice navă aeriană* a cărei formă este aproximativ aceea a unui oval, a unui disc, sau a unei farfurii, se solicită informații privind următoarele caracteristici:

a. Limitele metodei controlului poziționa1 prin absorbție, suflaj, sau o combinație a amândurora.

b. Metode speciale de control pentru o mane-vrabilitate efectivă la viteze foarte mici, sau la foarte mare înălțime.

c. Deschizături în fiecare dintre bordurile principale ale suprafețelor superioară și inferioară, folosite mai ales pentru controlul poziționa1, sau pentru a reduce dâra indusă. Fiecare deschizătură în bordul principal trebuie să fie raportată și descrisă în ceea ce privește forma, mărimea, etc. Această investigație este importantă pentru a explica de ce s-a ales forma de disc pentru zborul la mare distanță.

d. Să se aproximeze forma aripii în centru și lângă extremități.

e. Forma părților anterioară și posterioară.

Caracteristici ale construcției

a. Tipul de material – metal, feros, neferos sau nemetalic.

b. Construcție compozită sau sandvici, utilizând diferite combinații de metale, folii metalice, mase plastice și , poate, lemn de balsa sau un material similar.

c. Metode neobișnuite de fabricație, pentru a obține o greutate extrem de redusă și stabilitate structurală.

Caracteristici ale structurii

a. Modalități specifice, cum ar fi cupolele escamotabile, pentru a oferi pilotului și membrilor echipajului o capacitate neobișnuită de observatie.

b. Posibilități sau modalități neobișnuite de deschidere și închidere a ușilor.

Dispozitivul de aterizare

a. Să se indice tipul dispozitivului de aterizare – convențional, cu trei roti, roți multiple, etc., sau neconvențional, cum ar fi trepiedul, sau patinele.

b. Modalități de decolare de pe gheață, zăpadă, nisip sau apă.

Sursa de energie

a. Propulsie nucleară (energie atomică). Motoarele cu energie atomică n-ar semăna, probabil, cu nici un tip de motor obișnuit, cu toate că energia atomică poate fi utilizată în combinație cu oricare dintre tipurile de mai sus (piston, reacție). Nava s-ar putea caracteriza prin lipsa sistemelor de alimentare cu combustibil și a spațiului de stocare a combustibilului.

b. E posibil ca sursa de energie să fie o parte integrantă a navei aeriene și să nu poată fi diferențiată ca un element separat de nava aeriană. Dacă este folosită propulsia reactivă, ar trebui să fie vizibile mari dispozitive de absorbție a aerului, caracterizate printr-un mare orificiu de absorbtie a aerului și un mare orificiu de evacuare. Prezintă interes mărimea zonelor de intrare și ieșire. Este posibil ca jetul propulsiv să fie orientat,

sau controlat, sau influențat, în vederea controlului navei aeriene. Se cere să fie observată prezența clapelor, sau a suprafețelor de control, la ieșire, sau a metodelor de a schimba direcția jetului.

c. Informația dorită despre sistemele de propulsie se referă la următoarele caracteristici:

(1) Tipul sursei de energie, sau a surselor de energie.

(2) Descrierea generală.

(3) Clasificare (forța de împingere, cai-putere sau scurgerea de aer).

(4) Tipul de combustibil, sau, dimpotrivă, absența unei surse vizibile de combustibil.

(5) Agenți catalitici pentru superperformanță, sau pentru energia necesară zborului normal."

Declasificat de Air Force la 29 ianuarie 1985 și devenit astfel accesibil celor interesați, documentul reia o bună parte dintre constatările Raportului Air Materiel Command, adăugând, în capitolul *Caracteristici ale construcției*, elemente care trimit direct la declarațiile lui Jesse Marcel, Jesse Marcel Jr., Bill Brazel, etc.: «Folii metalice», «mase plastice», «lemn de balsa, sau un material similar», «greutate extrem de redusă». El se adaugă, astfel, mărturiilor indirecte care susțin convingerea mea privind autenticitatea cazului Roswell.

Un proiect – două niveluri de clasificare

Întorcându-ne la scrisoarea lui Twining, vom constata că recomandarea finală și-a atins scopul. La 30 decembrie 1947, generalul L.C. Craigie, adjunct al șefului statului major al Air Force, director al Departamentului Cercetare și Dezvoltare, îi trimitea șefului Air Materiel Command o directivă, publicată și ea ca anexă la *Studiul științific al obiectelor zburătoare neidentificate*, din care citez:

"2. Politica Air Force este de a nu ignora rapoartele despre observații și fenomene în atmosferă, ci de a recunoaște că misiunea ei include colectarea, compararea, evaluarea și acționarea pe baza informațiilor de acest fel.

3. Pentru realizarea acestei politici, se cere ca Air Materiel Command să înființeze un proiect al cărui scop să fie colectarea, compararea, evaluarea și distribuirea către agențiile guvernamentale și instituțiile contractante interesate a tuturor informațiilor privind observații și fenomene în atmosferă care pot fi interpretate ca având legătură cu securitatea națională. Se cere ca recomandări apropiate să fie înaintate acestui Cartier General, când sunt indicate măsuri care se situează în afara domeniului de activitate al Air Materiel Command.

4. (...) Acestui proiect i se atribuie prioritatea 2A, cu clasificarea de securitate "acces limitat" și numele de cod "SIGN". *Când sunt vehiculate de către proiect date cu o clasificare mai înaltă decât "acces limitat", aceste date trebuie clasificate în consecință* (sublinierea mea – I.H.)". (81, p. 869)

Fraza finală ne oferă cheia inființării proiectului, care trebuia să devină un furnizor de informații fără o importanță deosebită, clasificate ca atare, în vreme ce datele de mare interes aveau să fie supuse unui tratament special, la adăpost de orice privire neabilitată. De mirare este că, în aceste condiții, la numai câteva luni după înființare, personalul Proiectului Sign a considerat că există suficiente dovezi privind originea extraterestră a farfuriilor zburătoare și a prezentat generalului Hoyt Vandenberg, atunci șeful statului major al Air Force, mitica Estimare a situației. Respingerea ei de către cel care știa că subordonații săi au dreptate, întrucât fusese profund implicat în cazul Roswell, ține de ceea ce se considera a fi "interesul național".

Ultimul document pe care vi-l prezint este o parte a însemnărilor de pe o pagină prinsă de agenda personală a lui Harry Truman. La 30 octombrie 1947, președintele Statelor Unite își nota, printre lucrurile pe care urma să le discute cu Secretarul de Stat:

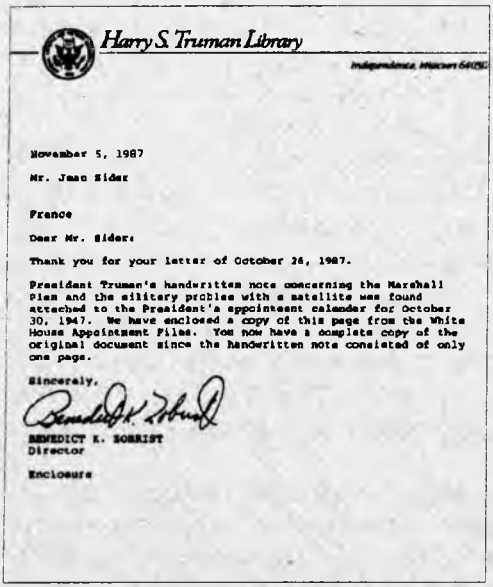

Harry S. Truman Library

Independence, Missouri 64050

November 5, 1987

Mr. Jean Sider

France

Dear Mr. Sider:

Thank you for your letter of October 26, 1987.

President Truman's handwritten note concerning the Marshall Plan and the military problem with a satellite was found attached to the President's appointment calendar for October 30, 1947. We have enclosed a copy of this page from the White House Appointment Files. You now have a complete copy of the original document since the handwritten note consisted of only one page.

Sincerely,

BENEDICT K. ZOBRIST
Director

Enclosure

Actul de autentificare a însemnărilor Președintelui Harry Truman

"2. Implicațiile militare ale atacului unui satelit.

(a) Avem nevoie de un plan pentru a-i face față?"

(b) Ar trebui să începem să elaborăm unul?"

Autenticitatea însemnărilor fiind garantată de Benedict K. Zobrist, directorul Bibliotecii Harry S. Truman, într-o scrisoare adresată lui Jean Sider, ne putem întreba de ce voia Președintele să discute o problemă *militară* cu Secretarul de Stat, răspunzător de politica externă și nu cu Secretarul Apărării? Un prim răspuns ar fi că George Marshall era militar de carieră, fost șef al statului major al armatei americane între 1939 și 1945, considerat de Truman drept cel mai remarcabil om al timpului său. Pe de altă parte, dacă scrisoarea privind raportul lui Twining este și ea autentică (vezi capitolul *Misiunea generalului Twining*), Marshall era profund implicat în elaborarea politicii guvernului Statelor Unite în chestiunea OZN. Și despre ce altceva putea fi vorba, devreme ce primul satelit artificial al Pământului avea să fie lansat abia după zece ani, în aceeași lună octombrie? (Sugestia unor comentatori că Președintele s-ar referi la o țară-satelit al Uniunii Sovietice este ridicolă, dacă ne gândim la raportul de forțe.)

La 13 mai 1954, Donald Keyhoe, autor al mai multor cărți despre OZN-uri întemeiate pe fapte și mărturii credibile, datorate mai ales legăturilor sale cu oficialitățile militare,

afirma la un post de radio american că doi sateliți artificiali gravitează în jurul Pământului, la altitudini de patru sute, respectiv șase sute de mile. Iar la 24 august, în același an, hebdomadarul "Aviation Week", pornind de la aceeași informație, obținută, probabil, de la o sursă comună, susținea că descoperirea a alarmat Air Force, dar că "specialiștii de la Institutul Astronomic al Universității din New Mexico au stabilit, fără nici o îndoială posibilă, că nu sunt aparate construite de oameni." (Cf. 66, p. 91) Să se fi confruntat președintele Truman cu o altă descoperire de acest fel, efectuată în 1947? Sau să fie însemnarea sa un ecou al prăbușirii din zona Roswell?... Nu vom ști decât atunci când arhivele încă secrete vor deveni accesibile celor interesați.

15. DUBIOSUL AVATAR AL CELOR TREISPREZECE

În discuția cu Donald R.Schmitt din care am citat anterior, generalul Arthur E.Exon se referă, de câteva ori, la un grup secret alcătuit din treisprezece militari și civili, a cărui misiune era de a superviza cercetarea fenomenului OZN. Reproduc pasajele în cauză, încercând și de astă dată să asigur cursivitatea unui cvasimonolog în care generalul se lasă în voia fluxului memoriei:

"... oamenii care erau cei mai la curent cu aceste lucruri, cu ani în urmă, au murit. Și odată cu ei s-au pierdut o mulțime de informații. Nu știu ce documente au fost păstrate, sau ce dosare au fost păstrate. Uneori îmi spun că aceasta este explicația tăcerii care a învăluit totul. Oamenii mor și fiecare tace până când majoritatea celor treisprezece, sau așa ceva, care au fost implicați și oamenii din echipa lor dispar.

(...) Stuart Symington, care era secretarul Apărării, Carl Spaatz... toți acești indivizi aflați în topul guvernului. Ei erau cei care știau cele mai multe lucruri despre Roswell, New Mexico. Ei erau implicați în ceea ce trebuia făcut cu rămășițele găsite în această... în aceste două descoperiri.

Schmitt: Spuneți «aceste două».

Exon: Ținând, probabil, de același accident, dar două locuri distincte.

(...) eram la Pentagon. Am lucrat acolo cinci ani și jumătate, din 1955 până în 1960. (...) Și cândva în această perioadă, nu-mi amintesc exact cum a ieșit la iveală, dar Forrestal, Truman, Spaatz, Symington, sunt sigur că erau mai mulți indivizi din preajma lui Spaatz, cum ar fi unii din serviciul secret, sau din Informații, care lucrau cu el și cu Forrestal la Pentagon, CIA, și știu că nu erau doar militari.

(...) într-o întâlnire confidențială, s-a vorbit despre Blue Book și despre, ah, se presupunea că sunt treisprezece, pe cât îmi amintesc, treisprezece care erau numiți în acel document și juraseră să păstreze secretul. Și ei erau cei pe care i-am menționat, sau oameni al naibii de aproape de ei.

În 1955 circula și zvonul că orice se întâmplase, orice fusese găsit la Roswell era ținut ascuns cu strășnicie și, probabil, avea să fie ținut ascuns până când indivizii pe care i-am menționat aveau să moară, așa încât să nu fie puși în încurcătură, sau să trebuiască să explice de ce au ascuns cele întâmplate." (11, pp. 142-146)

Se pare că la 18 iunie 1990, când a avut loc această discuție, Exon nu cunoștea existența contestatului document "Majestic-12", considerat de Stanton Friedman drept "foarte posibil, singura și cea mai importantă cheie pentru întregul mister OZN. Doar că mai rămâne de stabilit în mod cert că există o ușă la care se potrivește cheia. Sau dacă aceasta este cheia corespunzătoare pentru a deschide o ușă foarte importantă." (6, p. 55) Să vedem însă despre ce este vorba.

Expeditorul: necunoscut

În decembrie 1984, Jaime Shandera, un cineast californian, a primit, la domiciliul său din Burbank, un plic în care se afla un film alb-negru de 35 mm, nedevelopat. Ștampila poștei arăta că plicul fusese trimis din Albuquerque, New

Mexico, fără ca expeditorul să-si fi dezvăluit identitatea. După developare, s-a constatat că filmul reproducea opt pagini de documente clasificate TOP SECRET MAJIC, prezentate de William Moore, cu care Shandera colabora din 1980 în probleme OZN, la Simpozionul MUFON de la sfârșitul lunii mai 1987. Iată continutul lor:

Pagina 1

Informații privind securitatea națională
Top Secret
Numai pentru citit Exemplar unic
Document informativ: Operația Majestic 12
Pregătit pentru presedintele ales Dwight D. Eisenhower
(Numai pentru citit)
18 noiembrie 1952

Avertisment: Acesta este un document TOP SECRET – Numai pentru citit, continând informații compartimentate esențiale pentru securitatea națională a Statelor Unite. Accesul numai pentru citit la acest material este strict limitat la cei care posedă nivelul de clasificare Majestic 12. Reproducerea sub orice formă sau luarea de note manuscrise sau dactilografiate sunt strict interzise.

Pagina 2

Subiect: Operatia Majestic 12. Informare preliminară pentru președintele ales Eisenhower.

Document pregătit la 18 noiembrie 1952.

Autor al informării: Am. Roscoe H. Hillenkoetter (MJ-1)

Notă: Acest document a fost pregătit doar ca o informare preliminară. El trebuie considerat drept introducere la o informație completă, care va urma.

.....

Operația Majestic-12 este o operație Top-Secret de Cercetare și Dezvoltare și Informații, plasată sub autoritatea

directă și unică a Președintelui Statelor Unite. Activitatea se desfășoară sub controlul Grupului Majestic-12 (Majic-12), înființat prin ordin executiv special secret al președintelui Truman, la 24 septembrie 1947, la recomandarea dr. Vannevar Bush și a secretarului James Forrestal. (Vezi Anexa "A".) Membri ai Grupului Majestic-12 au fost numiți următorii:

Am. Roscoe H. Hillenkoetter
Dr. Vannevar Bush
Secr. James V. Forrestal
Gen. Nathan F. Twining
Gen. Hoyt S. Vandenberg
Dr. Detlev Bronk
Dr. Jerome Hunsaker
Dl. Sidney W. Souers
Dl. Gordon Gray
Dr. Donald Menzel
Gen. Robert M. Montague
Dr. Lloyd V. Berkner

Moartea secretarului Forrestal, la 22 mai 1949, a creat un loc vacant, care a rămas neocupat până la 1 august 1950, când gen. Walter B. Smith a fost numit ca înlocuitor permanent.

Pagina 3

La 24 iunie 1947, un pilot civil, zburând deasupra Munților Cascade din statul Washington, a observat nouă nave aeriene în formă de disc care se deplasau cu mare viteză. Deși aceasta n-a fost prima observație cunoscută a unor astfel de obiecte, a fost prima care s-a bucurat de o mare atenție din partea mijloacelor de informare a opiniei publice. Au urmat sute de rapoarte de observații ale unor obiecte similare. Multe dintre aceste rapoarte proveneau de la surse militare și civile de înaltă credibilitate. Ele au avut ca rezultat eforturile depuse independent de mai multe organisme ale armatei, pentru a descoperi natura și scopul acestor obiecte, în interesul apărării naționale. Au fost interogați un număr de martori și au avut loc mai multe încercări nereușite de a utiliza avioanele în efortul de a urmări în zbor discurile raportate. Reactia publicului a fost uneori aproape isterică.

Cu toate aceste eforturi, s-au aflat puține lucruri substanțiale despre obiecte, până ce un fermier din partea locului a semnalat că unul s-a prăbușit într-o regiune îndepărtată din New Mexico, situată la aproximativ șaptezeci și cinci de mile la nord-vest de Roswell Army Air Base (acum Walker Field).

La 7 iulie 1947, s-a declanșat o operație secretă de recuperare a rămășițelor acestui obiect, pentru efectuarea unui studiu științific. În cursul acestei operații, prin recunoașterea aeriană s-a descoperit că patru mici creaturi cu aspect uman fuseseră, se pare, ejectate din navă într-un anumit moment înainte ca ea să explodeze. Ele căzuseră pe sol cam la două mile spre est de locul unde se afla epava. Toate patru erau moarte și rău deteriorate de acțiunea animalelor de pradă și de expunerea la elemente timp de aproximativ o săptămână, cât a trecut până la descoperirea lor. O echipă științifică specială a recuperat aceste cadavre pentru studiu. (Vezi Anexa "C".) Rămășițele navei au fost și ele repartizate în mai multe locuri diferite. (Vezi Anexa "B".) Martorii civili și militari din zonă au fost instruiți să păstreze secretul, iar ziariștilor li s-a spus istoria-paravan eficientă cum că obiectul fusese un balon meteorologic scăpat de sub control.

Pagina 4

O analiză secretă, organizată de gen. Twining si de dr. Bush, acționând la ordinul direct al Președintelui, a avut ca rezultat un consens preliminar potrivit căruia discul era, foarte probabil, un aparat de recunoaștere cu o rază limitată de acțiune. Această concluzie se întemeia, în cea mai mare măsură, pe dimensiunea aparatului și pe lipsa aparentă a oricăror provizii identificabile. (Vezi Anexa "D".) O analiză similară a celor patru cadavre a fost organizată de dr. Bronk. Concluzia experimentală a acestui grup (30 noiembrie 1947) a fost că, desi aceste creaturi sunt, aparent, asemeni oamenilor, procesele biologice si evolutioniste care au determinat dezvoltarea lor au fost, se pare, foarte diferite de cele constatate

sau postulate la homo sapiens. Echipa dr.-ului Bronk a sugerat ca termenul "Entități Biologice Extraterestre", sau "EBE", să fie adoptat ca termen standard de referință pentru aceste creaturi, până când se va conveni în privința unei denumiri definitive.

Întrucât este virtual cert că aceste nave nu provin din nici o țară de pe Pământ, s-au făcut multe speculații în legătură cu originea lor și cu modul în care au ajuns până aici. Marte a fost și rămâne o posibilitate, cu toate că anumiți oameni de știință, îndeosebi dr.-ul Menzel, consideră mai probabil că avem de-a face cu ființe dintr-un alt sistem solar.

Numeroase specimene a ceea ce pare să fie o formă de scriere au fost găsite pe rămășițele navei. Încercările de a o descifra au rămas în mare măsură infructuoase. (Vezi Anexa "E".) La fel de infructuoase au fost încercările de a determina modul de propulsie, natura și modul de transmisie a sursei de energie implicate. Cercetarea în aceste domenii a fost îngreunată de absența totală a unor piese identificabile, cum ar fi aripi, elice, reactoare, sau a altor mijloace convenționale de propulsie și de ghidaj, ca și o lipsă completă de instalații metalice, tuburi catodice, sau componente electronice similare care pot fi recunoscute. (Vezi Anexa "F".) Se presupune că unitatea de propulsie a fost distrusă în întregime de explozia care a pricinuit prăbușirea.

Pagina 5

Necesitatea de a obține cât mai multe informații suplimentare despre aceste nave, despre caracteristicile performanțelor lor și despre scopul lor, a dus la înființarea, în decembrie 1947, a Proiectului SIGN al U.S. Air Force. Pentru a prezerva securitatea, legătura dintre SIGN și Majestic-12 a fost limitată la două persoane aparținând Diviziei de Informații a Air Material Command, al căror rol era de a transmite anumite tipuri de informație pe căi ierarhice. SIGN s-a transformat în Proiectul GRUDGE, în decembrie 1948.

Operația este condusă actualmente sub numele de cod BLUE BOOK, legătura fiind menținută prin ofițerul Air Force care este șeful proiectului.

La 6 decembrie 1950, un al doilea obiect, având probabil aceeași origine, s-a izbit de sol cu mare viteză în regiunea El Indio-Guerrero, la frontiera dintre Texas și Mexic, după ce a parcurs o lungă traiectorie prin atmosferă. Până la sosirea unei echipe de cercetare, ceea ce rămăsese din obiect a fost aproape în întregime prefăcut în cenușă. Materialele care au putut fi recuperate au fost transportate la baza Comisiei pentru Energia Atomică de la Sandia, New Mexico, pentru studiu.

Implicațiile privind Securitatea Națională continuă să fie importante, întrucât motivațiile și intențiile finale ale acestor vizitatori rămân cu totul necunoscute. Trebuie adăugat că o intensificare semnificativă a activității de supraveghere exercitate de aceste nave, începută în luna mai și continuând în toamna acestui an, a provocat o considerabilă preocupare legată de faptul că o întorsătură poate fi iminentă. Din aceste motive, ca și din evidente considerații internaționale și tehnologice, și din necesitatea fundamentală de a evita cu orice preț panica populației, Grupul Majestic-12 își păstrează opinia unanimă că impunerea celor mai stricte măsuri de securitate trebuie continuată fără întrerupere de noua administrație. În același timp, planul de urgență MJ-1949-04 P 78 (Top Secret – Numai pentru citit) trebuie să fie mereu gata de aplicare, pentru cazul că se va ivi necesitatea de a face o declarație publică. (Vezi Anexa "G".)

Pagina 6

Enumerarea anexelor:

Anexa "A" ..... Ordin executiv special secret 092447. (TS EO)

Anexa "B" ..... Operația Majestic-12 Raport asupra situației 1,

Partea A. 30 Noi. '47. (TS-MAJIC EO)

Anexa "C" ..... Operația Majestic-12 Raport asupra situației 1,

Partea B. 30 Noi. ´47 (TS-MAJIC EO)

Anexa "D" ..... Operația Majestic-12 Raport analitic preliminar.

19 sept. ´47 (TS-MAJIC EO)

Anexa "E" ..... Operația Majestic-12 Raportul Blue Team 5

30 Iun. ´52 (TS-MAJIC EO)

Anexa "F" ..... Operația Majestic-12 Raport asupra situației 2.

31 Ian. ´48 (TS-MAJIC EO)

Anexa "G" ..... Operația Majestic-12 Plan de urgență MJ-1949-04 P 78: 31 Ian. ´49

Anexa "H" ..... Operația Majestic-12 Dosar cu hărți și fotografii (Extrase). (TS-MAJIC EO)

Pagina 7

Anexa "A"

Pagina 8

Casa Albă
Washington

24 septembrie 1947

Memento pentru secretarul apărării

Stimate Secretar Forrestal,

Potrivit recentei noastre convorbiri pe această temă, sunteți autorizat prin prezenta să procedați cu rapiditatea și precauțiile cuvenite, conform atribuțiilor dumneavoastră. De acum înainte, toate referirile la această problemă se vor face numai cu apelativul Operația Majestic Doisprezece.

Rămân convins că orice considerații viitoare privind hotărârea finală în legătură cu această problemă trebuie să depindă exclusiv de Biroul Președintelui, în urma unor discuții adecvate cu dumneavoastră, cu dr. Bush și cu directorul (Agenției) Centrale de Informații.

ss. Harry Truman

După știința mea, aceste documente apar pentru prima oară integral în românește. Avându-le în față, vom putea cântări mai exact argumentele celor care susțin sau contestă autenticitatea lor. Nu e de mirare că printre cei din urmă s-a aflat, din prima clipă, negatorul de serviciu Philip Klass, continuatorul cruciadei anti-OZN inițiate de răposatul dr. Donald Menzel. Principala lui obiecție pare, la o repede ochire, întemeiată: președintele ales era, în iulie 1947, șeful Statului Major al Armatei, deci omul care trebuia să știe totul despre cazul Roswell; ce rost ar mai fi avut, atunci, informarea din noiembrie 1952? ... Adevărul este că, în vara anului 1947, Eisenhower își făcuse cunoscută intenția de a se retrage, pentru a deveni președintele Universității Columbia – intenție materializată la începutul anului 1948. El n-ar mai fi cunoscut, deci, evoluția evenimentelor după această dată, până spre sfârșitul anului 1952; de aici, necesitatea de a fi informat înainte de a-și prelua funcția, în ianuarie 1953. Putem presupune chiar că, în virtutea tiranicei reguli a lui "need to know", din momentul în care a declarat că va părăsi armata, șeful Statului Major n-a trebuit să afle mai mult decât știa. Așa s-ar explica și absența lui de pe lista celor doisprezece.

Același Philip Klass și Barry Greenwood s-au întrebat de ce i-au fost trimise documentele lui Jaime Shandera, cineast obscur, care nu publicase nimic despre fenomenul OZN până în 1984. Răspunsul lui Moore și Friedman a fost că ei colaborau cu Shandera încă din 1980, fapt bine cunoscut (45) Cunoscut de cine, devreme ce nici măcar micul univers ufologic nu era la curent cu această colaborare, pentru a nu mai vorbi despre mass media? Cei doi apărători ai documentelor Majestic-12 se refereau, probabil, la serviciile secrete. Moore și Shandera stabiliseră, într-adevăr, legături destul de strânse cu Richard Doty, agent AFOSI* cu baza la Albuquerque, localitatea de unde fusese expediat filmul cu negativele celor opt pagini! Se

* Air Force's Office of Special Investigations.

pare, de altfel, că nu numai Biroul pentru Investigații Speciale al Air Force este amestecat în această chestiune. Cercetătorul englez Timothy Good a declarat că a primit documentele (pe care le-a publicat integral în premieră, în *Above Top Secret*, carte apărută în mai 1987 și tradusă la noi, cu titlul *OZN Top Secret*, în 1995) de la un agent CIA (30).

O chestiune aparent minoră, invocată de adversarii documentelor, este aceea a gradului atribuit în pagina 2, de două ori, lui Roscoe H. Hillenkoetter: amiral, în loc de contraamiral. Friedman consideră că "un grup alcătuit din șase militari și șase civili nu poate să facă distincții pe baza gradelor militare". (5, p. 132) Explicatia nu stă în picioare. Apelativul incriminat nu este folosit într-o discuție amicală, ci într-un raport adresat unui general ajuns pe cea mai înaltă treaptă a ierahiei militare și unui președinte ales care avea să fie comandantul suprem al forțelor armate. Hillenkoetter însuși nu și-ar fi permis să facă uz de o titulatură la care nu avea dreptul, mai ales că în 1952 nu era nici măcar viceamiral.

Această controversă poate constitui introducerea la o succintă prezentare a membrilor Grupului Majestic-12, ale căror nume sunt, în bună măsură, necunoscute cititorului român. Ne interesează, cu precădere, funcțiile pe care le îndeplineau la 24 septembrie 1947, data la care Grupul ar fi fost înființat, prin ordinul executiv special secret al președintelui Truman:

- contraamiralul Roscoe H. Hillenkoetter, primul director al relativ recent (mai 1947) înființatei Central Intelligence Agency (CIA);

- dr. Vannevar Bush, om de știință renumit, președintele Consiliului pentru Cercetare și Dezvoltare al Departamentului Apărării;;

- James V. Forrestal, ministrul Apărării;

- generalul Nathan F. Twining, șeful Comandamentului pentru Înzestrarea Aviației;

- generalul Hoyt S. Vandenberg, fost director al Central Intelligence (predecesoarea CIA), adjunct al șefului Statului Major al Air Force;

- dr. Detlev Bronk, om de știință renumit, specialist în fiziologia aviației, președintele Consiliului Național al Cercetării;

- dr. Jerome Hunsaker, om de știință renumit, specialist în aerodinamică, președintele NACA (predecesoarea NASA);

- contraamiralul (în rezervă) Sidney W. Souers, fost (primul) director al Central Intelligence Group, secretar executiv al Consiliului Național al Securității;

- Gordon Gray, asistent special al Președintelui pentru probleme de securitate națională;

- dr. Donald Menzel, director al Departamentului de Astronomie al Universității Harvard;

- generalul Robert M. Montague, comandantul Centrului Forțelor Armate pentru Arme Speciale de la Baza Sandia;

- dr. Lloyd V. Berkner, om de știință renumit, specialist în fizică și electronică, secretar executiv al Consiliului pentru Cercetare și Dezvoltare al Departamentului Apărării..

Cât despre generalul Walter B. Smith, "înlocuitorul permanent" al lui Forrestal, el era, din 1950, director al CIA, ca succesor al lui Hillenkoetter.

Se referea generalul Arthur E. Exon la aceste persoane, în discuția cu Schmitt? Ati observat, desigur, că doar două nume dintre cele citate de el, Truman și Forrestal, sunt implicate în Operația Majestic-12, Carl Spaatz, șeful Statului Major al Air Force și Stuart Symington, adjunct al ministrului Apărării, pentru aviație, nefigurând pe listă. Explicația? Să ne amintim că Spaatz era în concediu când a explodat Bomba Roswell, iar Symington... S-a considerat, poate, că informațiile despre epavă și despre echipajul ei trebuie să fie cunoscute de un număr foarte restrâns de militari și civili care, prin responsabilitățile ce le fuseseră încredințate în aria securității naționale și a serviciilor secrete, ca și prin preeminența lor în domenii științifice de vârf, să asigure cercetarea cu maximă discreție a unui caz de o importantă covârșitoare, aparținând "subiectului cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite" (afirmația lui Sarbacher, colaborator apropiat al lui Vannevar Bush). De altfel, Exon adăugase: "... sunt sigur

că erau mai multe persoane din preajma lui Spaatz, cum ar fi unele din serviciul secret, sau de Informații, care lucrau cu el și cu Forrestal la Pentagon, CIA, și știu că nu erau doar militari." Toate aceste categorii sunt bine reprezentate în Grupul Majestic-12: în preajma lui Spaatz erau generalii de aviație Vandenberg și Twining, CIA figura nu numai prin Hillenkoetter, ci și prin foștii directori ai antecesoarei sale, iar cinci membri erau civili, chiar dacă avuseseră și aveau strânse legături cu armata. Merită amintit, în fine, zvonul relatat de Exon, potrivit căruia prăbușirea de la Roswell va rămâne sub pecetea tainei, până ce persoanele implicate "aveau să moară, așa încât să nu fie puse în încurcătură, sau să trebuiască să explice de ce au ascuns cele întâmplate". Să fie o simplă coincidență faptul că Jaime Shandera a primit filmul cu cele opt pagini la circa trei luni după dispariția lui Jerome Hunsaker, ultimul supraviețuitor al Grupului?...

Autenticitatea documentelor Majestic-12 a fost pusă la îndoială și din cauza prezenței pe lista celor doisprezece a astronomului Donald Menzel, arhicunoscut pentru atitudinea sa anti-OZN, concretizată în trei cărți și în numeroase declarații care încercau să convingă opinia publică și pe oamenii de știință că toate observațiile pot fi explicate ca fenomene naturale sau aparate de zbor convenționale. Putea fi un astfel de personaj membru al unui grup însărcinat cu elucidarea Misterului Roswell? Pe de altă parte, ce să caute exponentul unei discipline aflată atât de departe de cele lumești printre deținătorii unor secrete de cea mai mare importanță pentru securitatea națională? ... Investigațiile întreprinse de Stanton Friedman au dat un răspuns neașteptat la ultima întrebare: Menzel era profund implicat, de multă vreme, în operații secrete cu un înalt grad de clasificare. Înverșunarea lui împotriva OZN-urilor pare să fi fost doar expresia unui joc dublu, sugerat, poate, de cei cu care colabora.

Răspunsurile lui Friedman m-au convins și în ceea ce privește câteva obiecții formale, referitoare la: sistemul de datare a documentelor, lipsa ordinului executiv special secret

de pe lista unor astfel de documente aflată la Biblioteca Truman, faptul că semnătura Președintelui ar fi exact aceeași de pe o altă scrisoare. Mi se pare, în schimb, că Hillenkoetter n-ar fi putut inversa apelativul final al bazei aeriene, scriind Roswell Army Air *Base*, în loc de *Field* și Walker Air Force *Field*, în loc de *Base*; dacă el era, într-adevăr, MJ-1, aceste denumiri trebuiau să-i fie mai mult decât familiare. Cred, de asemenea, că greșelile de dactilografiere – *liason*, în loc de *liaison*, etc. – nu aveau ce căuta într-un text de o asemenea importanță, adresat președintelui-ales.

Nimic nou sub soarele ufologiei

Ciudat este că, antrenați în aceste controverse de detaliu, ufologii aproape că au ignorat esențialul: documentele Majestic-12 nu conțin nimic în plus față de ceea ce se știa despre Misterul Roswell, și despre fenomenul OZN în general, în decembrie 1984! Ultimul mohican din tribul ufologilor cu diplome științifice și cu vechi state de serviciu care sustine contrariul este Stanton Friedman. Să-i cântărim alegațiile, pe rând.

"Dacă au existat «eforturi depuse independent de mai multe organisme ale armatei, pentru a descoperi natura și scopul acestor obiecte, în interesul apărării naționale», doar cele depuse de Comandamentul pentru Înzestrarea Aviației fuseseră menționate anterior (lui decembrie 1984 – I.H.). Cine altcineva era atât de interesat de rapoarte? Marina? Trupele de comando? Cavaleria? Ori poate alte grupuri din interiorul Air Force?" (6, pp. 65-66)

E o încercare puerilă de a arunca praf în ochii cititorilor. Pentru a ști că marina se interesa de rapoartele OZN nu era nevoie de investigații laborioase, devreme ce până și într-un ziar românesc apărea, cum am văzut, la 9 iulie 1947, acest

pasaj revelator: "Un ofițer de marină a arătat că un serviciu special (sublinierea mea – I.H.) verifică dacă există cineva care să trimeată în văzduh obiecte ce ar putea forma o explicație a acestui straniu mister și că până în prezent rezultatele cercetărilor lui sunt negative." Iar faptul că "alte grupuri din interiorul Air Force" depuneau eforturi independente de cele ale Comandamentului citat este cunoscut din 1956, când a apărut cartea lui Ruppelt. Voi da un singur exemplu: în 1948, "surse credibile" din Pentagon i-au informat pe ziariști că "un alt organism de cercetare al Air Force (sublinierea mea – I.H.) fusese însărcinat să ușureze povara ATIC și să permită ATIC să se concentreze asupra analizei rapoartelor. Ziariștii știau că era adevărat, pentru că, efectuându-și anchetele, se întâlniseră cu acești oameni, pe care-i consideraseră, greșit, agenți ai FBI." (69, p. 45)

Și mai de neînțeles este, venind de la un ufolog de talia lui Friedman, o altă afirmație peremptorie: "... ce se află îndărătul cuvintelor «au avut loc mai multe încercări nereușite de a utiliza avioanele în efortul de a urmări în zbor discurile raportate»? Efortul de a intercepta OZN-uri în zilele de început nu a fost făcut public niciodată..." (Op. cit., p. 66) Cititorii își amintesc, desigur, cazurile "clasice" ale lui Mantell și Gorman, care au încercat să urmărească în zbor ceea ce ei credeau a fi – mulți cred și astăzi – OZN-uri. În câteva rapoarte citate de Ruppelt este utilizat chiar termenul "interceptare": Cuba, 24 septembrie 1952 (Op. cit., p. 62), Long Beach, California, 23 septembrie 1951 (Id., p. 128), Gordonsville, Virginia, 15 iunie 1952 (Id., p. 191), Michigan, 29 iulie 1952 (Id., p. 250). Culmea este că, potrivit propriei sale mărturisiri, Friedman a devenit interesat de fenomenul OZN după lectura *Raportului despre obiectele zburătoare neidentidicate* al fostului șef al Proiectului Blue Book! (5, p. 3)

Și alte constatări ale Grupului Majestic-12 nu fac decât să reia lucruri cunoscute. Absența unor mijloace convenționale de propulsie fusese semnalată, partial, de Brazel, în articolul din "Roswell Daily Record": "Nu era nici o urmă de metal în zonă, care să fi putut fi utilizată pentru un motor și nici urmă

de vreo elice oarecare." în raportul reprodus de Berlitz și Moore, dr. Weisberg se referea chiar la epava OZN-ului: "Nu exista elice, nici motor și ei (investigatorii) n-au înțeles cum era condus sau controlat." (Id., p. 93) Iar "lipsa completă" de "tuburi catodice, sau componente electronice similare, care să poată fi recunoscute", nu este altceva decât declaratia ușor modificată a lui Marcel, din 1979: "... am căutat ceva care să semene cu instrumentele sau echipamentul electronic, dar n-am găsit nimic." (Id., p. 65)

Îndoielile privind autenticitatea documentelor pe care le-am supus analizei n-au putut fi spulberate de un text apărut în împrejurări și mai rocambolești. În vara anului 1985, căutând prin peste o sută de cutii cu documente recent declasificate ale Air Force, la Arhivele Naționale din Washington, Moore și Shandera au găsit, între două clasoare, un memento datat 14 iulie 1954 și adresat de Robert Cutler, asistent special al președintelui Eisenhower, generalului Twining. Sunt doar câteva rânduri, prin care generalul este înștiințat că raportul Proiectului Special de Studiu MJ-12 va fi prezentat **în timpul** reuniunii de la Casa Albă din 16 iulie, și nu după aceea, cum fusese prevăzut anterior. Un astfel de document nu avea ce să caute într-un lot al Air Force. Și pentru ca totul să semene si mai mult cu un film de spionaj de serie B, el a fost găsit în cutia numărul 189, iar Moore primise, cu putin înainte, o carte postală expediată din Noua Zeelandă si mentionând, ca adresă de răspuns, cutia postală 189, Adis Abeba, Etiopia.

Un alt document procurat – ce coincidență! – de acelasi William Moore este așa-numitul Telex Aquarius, difuzat în iunie 1987, prin care Cartierul General al AFOSI de la Bolling cere agentilor săi de la Baza Kirtland, de lângă Albuquerque, rapoarte asupra observatiilor OZN efectuate în acea zonă, precum si fotografiile realizate de inginerul și antreprenorul Paul Bennewitz din Albuquerque. Pasajul care ne interesează este următorul: "Politica oficială a guvernului american (privind OZN-urile – I.H.) si rezultatele obtinute de Proiectul Aquarius sunt clasate, în continuare, Top Secret, transmiterea

lor efectuându-se doar pe canalele oficiale ale Serviciului de Informații, iar accesul fiind limitat la MJ-12." A fost cântecul de lebădă al lui Moore, care a trebuit să recunoască, pus în faâa unor dovezi incontestabile, că a alterat documentul, "pentru a-l face lizibil".

Mărturisirile și retractările dr-ului Walker

În 1987 a debutat și un ciudat episod telefonico-epistolar, care a agitat și mai mult apele învolburate ale ufologiei americane. La capătul firului s-a aflat, și de astă dată, dr. Robert Sarbacher. Răspunzând întrebărilor lui William Steinman, el i-a scris, printre altele, la 29 noiembrie 1983:

"1. Relativ la propria mea experiență privind farfuriile zburătoare recuperate, nu am fost asociat cu nici unul dintre oamenii implicați în recuperare și nu cunosc datele recuperărilor. Dacă le-aș fi cunoscut, vi le-aș fi comunicat.

2. Privind verificarea faptului că persoanele pe care le citați au fost implicate, pot să vă spun doar atât:

John von Neumann a fost cert implicat, dr. Vannevar Bush a fost cert implicat și cred că dr. Robert Oppenheimer de asemenea.

Asocierea mea cu Con-siliul pentru Cercetare și Dezvoltare, condus de dr. Compton în timpul Admi-nistrației Eisenhower, a fost destul de limitată, așa că, deși am fost invitat să particip la mai multe discuții referitoare la recuperările raportate, n-am putut să particip la reuniuni. Sunt sigur că ei trebuie să-l fi solicitat pe dr. von Braun, iar ceilalți pe care-i pomeniți au fost probabil solicitați și au putut sau nu să participe. Asta-i tot ce știu în mod sigur." (3, p. 6d)

Informat de Steinman, Friedman i-a telefonat lui Sarbacher, sperând să obțină informații suplimentare. În timpul convorbirii, Sarbacher a declarat: "Nu am participat la

reuniunile de la Wright Field privind farfuriile recuperate; dar există o persoană care a participat la toate reuniunile. Nu pot să-mi amintesc numele ei; a scris o carte despre ingineria electrică, a fost membru al RDB (Reasearch and Development Board = Consiliul pentru Cercetare și Dezvoltare – I.H.) și șef al Catedrei de inginerie electrică la o universitate din Pennsylvania. " (Id., p. 7) Investigațiile ufologilor americani au dus la identificarea persoanei în cauză: dr. Eric A. Walker era coautor al lucrării *The Physical Basis of Electrical Engineering*, fusese membru și secretar executiv al RDB și șef al Catedrei de inginerie electrică a Universitărții de stat Pennsyilvania. La 30 august 1987, Steinman i-a telefonat lui Walker. Iată o transcriere a acelei părți a discuției care ne interesează:

"Steinman: (...) Vă telefonez referitor la reuniunile la care ați participat la Baza Air Force Wright-Patterson, prin 1949-1950, privind recuperarea militară a farfuriilor zburătoare și a cadavrelor ocupanților. Dr. Robert I. Sarbacher, acum decedat, mi-a relatat aceste lucruri. Dumneavoastră și Sarbacher ați fost amândoi consultanți ai RDB în 1950; dumneavoastră ați fost secretar în 1950-1951.

Walker: Da, am participat la reuniuni privind această problemă; de ce doriți să cunoașteți aceste lucruri?

Steinman: Cred că este un subiect foarte important. La urma urmei, vorbim despre recuperarea unei farfurii zburătoare care n-a fost construită pe acest Pământ! Mai mult, vorbim despre cadavrele echipajului navei, care au fost analizate, dovedindu-se că nu sunt ființe asemeni oamenilor din această lume!

Eric Walker

Walker: Așa... și de ce sunteți atât de surescitat? De ce toată această preocupare?

Steinman: Nu sunt surescitat, doar foarte preocupat (...) Ati auzit vreodată de «Grupul MJ-12» și de «Proiectul Majestic-12», clasificat TOP SECRET MAJIC? Am o copie a informării pentru președintele-ales D.D. Eisenhower despre acest proiect, datată 18 noiembrie 1952.

Walker: Da,,știu despe MJ-12. Am știut despre el timp de 40 de ani. Cred că alergați după himere și vă luptați cu morile de vânt!

Steinman: De ce spuneți asta?

Walker: Vă mișcați într-o zonă în care nu puteți să faceți absólut nimic. Așadar, de ce să vă implicați, sau să fiți atât de preocupat de asta? De ce nu renunțați și o lăsați baltă? Mai bine uitați această poveste.

Steinman: N-am s-o las baltă. Am să merg până la capăt!

Walker: Atunci... când veți afla totul, ce veți face?

Steinman: Cred că întreaga problemă trebuie adusă la cunoștinta publicului. Oamenii trebuie să cunoască adevărul!

Walker: Nu merită! Renunțați!

Steinman: Puteți să vă amintiți vreun detaliu relativ la operațiile de recuperare și la analizele ulterioare ale farfuriilor și cadavrelor?

Walker: Sunt sigur că am însemnări privind aceste reuniuni de la Baza Air Force Wright-Patterson. Ar trebui să le caut și să mă uit peste ele, ca să-mi împrospătez memoria.

Steinman: Dacă vă trimit o scrisoare, ați vrea să-mi răspundeți, comunicându-mi cât de multe dintre datele pe care vi le amintiți? Puteți să xeroxați aceste însemnări și să-mi trimiteți o copie?

Walker: Aș putea. Cel puțin, voi citi scrisoarea dumneavoastră, voi căuta însemnările și mă voi gândi dacă să vă răspund. Asta-i tot ce pot să spun acum." (Id., pp. 10-11)

Ne putem imagina reacția emoțională a lui Steinman, față de aceste răspunsuri fără echivoc. În premieră absolută, un reprezentant de marcă al complexului științifico-militar recunoștea că participase la reuniunile de la Wright-Patterson

privind recuperarea OZN-urilor și a echipajelor acestora și că păstrase însemnările de atunci. El mai afirma, cu aceeași sinceritate stupefiantă, că știa despre existența Grupului MJ-12 de patruzeci de ani, ceea ce corespunde cu data înființării Grupului (1947-1987). Cum să interpretăm, însă, încercările de a-l determina pe Steinman să renunțe la "lupta cu morile de vânt"? Să-și fi dat seama Walker că mersese prea departe?...

La 23 septembrie 1987, fostul secretar executiv al RDB a răspuns scrisorii pe care i-o trimisese Steinman, a doua zi după discuția telefonică:

"În unele lucruri aveți dreptate, în altele greșiți. Aparatul însuși era, evident, doar un vehicul de aterizare și nu avea caracteristici neobișnuite și instalații energetice cu care noi să nu fi fost destul de familiari. Cred că există și acum și este păstrat undeva, lângă Wright Field.

Cea mai mare greșeală a dumneavoastră este, desigur, aceea privind găsirea cadavrelor – acolo nu erau cadavre; acolo erau patru indivizi foarte normali, toți bărbați. Din păcate, nu-și aminteau nimic din trecutul lor (probabil intenționat), dar erau foarte inteligenți. Au învățat engleza în câteva ceasuri și decizia noastră a fost de a nu face cu ei spectacole publice, ci de a le permite să fie absorbiți în cultura americană, imediat ce am fost siguri că nu vor produce nici o contaminare. Toți patru au reușit acest lucru cu mult succes. Unul și-a luat un nume obișnuit și a ajuns expert în computere, cu toate că nu avea memoria unor astfel de instrumente. El a devenit președinte și autor de inovații al uneia dintre cele mai mari și mai prospere companii de computere.

Un al doilea a devenit un atlet faimos în întreaga lume și , datorită deosebitei viteze de reacție, întrecea prin performanțele lui orice om normal. A rămas un atlet profesionist notoriu.

Al treilea a fost atras de finanțe, în sistemul nostru capitalist. A devenit celebru ca om de bursă în Wall Street și este foarte bogat.

I-am pierdut urma celui de-al patrulea și nu am informații despre unde ar putea fi. Oricum, consider decizia

de a-i lăsa pe acești oameni să se dizolve în viața americană pe deplin justificată și nu văd nici un motiv care să ne facă să schimbăm această decizie. Sper că veți lăsa lucrurile să rămână așa cum sunt. Rezultatele sunt complet satisfăcătoare și nu e nimic de câștigat printr-o publicitate ulterioară." (Id. p. 15 a)

Grant Cameron și T. Scott Crain, Jr., autorii cărții *OZN-urile, MJ-12 și guvernul. Un raport despre implicarea guvernului în recuperarea OZN-urilor prăbușite*, în care am descoperit această istorie, consideră că "Partea cea mai revelatoare a întregii scrisori este declarația dr. Walker «decizia noastră a fost»" (Id., p. 15), ceea ce ar însemna că nu doar Grupul MJ-12 avea putere de decizie. Se acordă astfel credit unui text menit, în opinia mea, să anihileze efectul recunoașterilor imprudente din discuția telefonică. Nu văd o altă justificare a enormităților pe care le vehiculează, de la nava extraterestră "familiară" lui Walker și colegilor săi, până la integrarea în societatea americană a celor patru membri ai echipajului, culminând cu atletul capabil de performanțe notorii după patruzeci de ani de la începutul carierei sportive (fără ca nimeni să se întrebe cum e posibil...)

La 20 aprilie 1988, într-o altă discuție telefonică, de astă dată cu Crain, Walker trece de la deriziune la "no comment". Când i se amintește despre participarea la reuniunile de la Wright-Patterson, el întreabă:

"Walker: Vorbiți despre OZN-uri?

Crain: Da, despre OZN-uri.

Walker: Acesta este un subiect despre care nu discut.

Crain: OK... Am înțeles de la Robert Sarbacher că erați... că ați participat la acele reuniuni.

Walker: Am spus că acesta nu este un subiect despre care să discut.

Crain: OK... așadar spuneți că nu vreți să discutați despre el pentru că... securitatea națională!

Walker: Nu... spun doar că nu vreau să discut despre el." (Id., p. 18)

Walker nu contestă existența OZN-urilor sau implicarea sa în studierea lor – și nu-și motivează refuzul de a discuta

subiectul. Această din urmă atitudine se manifestă și la primirea scrisorii lui Crain din 24 aprilie, când scrie, pe marginea ei, returnând-o expeditorului: "De ce aș spune ceva?".

La 9 octombrie 1988, Crain revine, înarmat cu transcrierea convorbirii dintre Steinman și Walker:

"Crain: Acum efectuez niște cercetări în legătură cu ceva numit Majestic-12. Înțeleg că acest grup vă este cunoscut.

Walker: Mai spuneți o dată.

Crain: Majestic-12.

Walker: Nu îmi este cunoscut.

Crain: Un prieten al meu din California v-a trimis un document intitulat Operația Majestic-12, datat 18 noiembrie 1952 și adresat președintelui-ales Eisenhower. Cunoașteți acest document pe care vi l-a trimis?

Walker: Trebuie să verific cu secretarul meu. Dar nu, nu îmi amintesc.

Crain: Atunci permiteți-mi să vă întreb: el afirmă că a primit o scrisoare de la dumneavoastră despre document. Acesta se referă la un obiect prăbușit... în anii '50... la o farfurie zburătoare. Scrisoarea dumneavoastră preciza că ființele găsite nu erau moarte, ci vii și că ele au fost integrate în societate.

Walker: Nu știu despre ce vorbiți." (Id., p. 20)

Cu exact aceste cuvinte i-a răspuns Walker, la 25 noiembrie, lui Steinman, care se referise la discuția lor telefonică din 30 august și la scrisoarea din 23 septembrie. Se părea că nu mai era nimic de făcut. Dar îi iunie 1989, într-o convorbire cu Friedman, Walker a declarat că n-a mai avut de-a face cu OZN-urile din 1965, ceea ce nu poate însemna decât că, înainte de această dată, avusese. El a adăugat că ufologii ar trebui să cerceteze altceva, dar întrebat ce anume, a răspuns "Nu pot să vă spun."

Ultimul act al implicării vizibile a lui Eric Walker în problema care ne preocupă l-au constituit discuțiile telefonice cu fizicianul anglo-armean dr. Henry Azadehdel din 26 ianuarie, 8 martie și 18 august 1990. Am selectat câteva frânturi de dialog:

"Azadehdel: Dar, doctore, am capturat noi vreodată ceva? Trebuie s-o fi făcut.

Walker: Desigur.

Azadehdel: Ceva, am învățat noi ceva?

Walker: Da, cred că da.

.....

Azadehdel: (...) Sunt un fizician (...) Interesul meu este pur științific (...) S-a stabilit din ce sistem stelar vin ei?

Walker: Nu cred.

Azadehdel: A rămas necunoscut?

Walker: Așa cred, dar nu sunt sigur.

Azadehdel: Ceea ce mă uimește, doctore, este aparitia frecventă a acestor obiecte. Să fie un semn că ei ar putea să aibă o bază pe una dintre planetele sistemului nostru solar?

Walker: Putem să ne imaginăm asta, dar ei nu ne-au spus.

Azadehdel: Am fost vreodată capabili să stabilim un contact cu ei, pe baza comunicării?

Walker: Ne-am angajat să nu vorbim despre asta.

.....

Azadehdel: Știti dacă există vreo cooperare între ei și noi, ca o civilizație avansată?

Walker: Cred că da. Au fost ocazii, dar pot să vorbesc numai pentru mine.

.....

Azadehdel: Este vreunul dintre ei în viată?

Walker: Nu pot să răspund la această întrebare.

.....

Azadehdel: (...) am citit o carte intitulată *Above Top Secret*. În ea sunt câteva documente referitoare la un grup cunoscut ca MJ-12. Ați auzit despre el?

Walker: De multă vreme nu am nimic de-a face cu el.

Azadehdel: Sunt autentice documentele?

Walker: Nu cred.

Azadehdel: Doctore, a rămas vreun astfel de grup activ?

Walker (după o tăcere): Cât vă pricepeti la matematică?

Azadehdel: Atât cât trebuie pentru un doctor în fizică, dar de ce mă întrebați?

Walker: Pentru că numai foarte putini oameni sunt în stare să stăpânească această problemă. Dacă puterea minții dumneavoastră nu este ca aceea a lui Einstein sau a unora ca el, nu văd cum ați putea realiza ceva.

Azadehdel: De mulți ani, doctore, încerc. Dar sunt ei savanți guvernamentali?

Walker: Toată lumea se înșală în această privință. Înțeleg că vă referiți la faptul că ar lucra pentru instituțiile de apărare ale armatei.

Azadehdel: Da, doctore, la asta mă refer.

Walker: Și în această privință vă înșelați. Ei sunt un grup de elită. Când veți fi invitat să faceți parte din acest grup, voi afla.

.....

Azadehdel: Fac parte reprezentanti ai publicului din acest grup?

Walker: Ce înțelegeti prin public?

Azadehdel: Oameni obișnuiți, care și-au consacrat ani de viață cercetării OZN-urilor.

Walker: Nu.

Azadehdel: Sunteti membru al acestui grup?

Walker: Nu pot să răspund.

.....

Azadehdel: Doctore, sunt militari în acest grup?

Walker: Nu.

Azadehdel: Am folosit noi vreun derivat al tehnologiei asimilate, în domeniul militar?

Walker: Nu pot să răspund la această întrebare. (...)

Azdehdel: Numărul membrilor (grupului – I.H.) este 10, 12, 14, sunt ei toti americani?

Walker: Nu pot să vă spun numărul si, nu, nu neapărat, nu sunt toți americani. •

Azadehdel: Doctore, stăpânim noi cunostinte dobândite, colaborăm cu entitătile?

Walker: Nu, am învățat foarte multe și nu colaborăm cu ele, avem doar contacte." (Id., pp. 20-32)

Partitura interpretată de Walker este o mixtură savantă de adevăr, dezinformare și refuz de a răspunde la întrebările incomode. O mostră de duplicitate o reprezintă tentativa de a-și convinge interlocutorul că "grupul de elită" nu lucra pentru armata americană. Iată două mărturii, din multele posibile, care demonstrează contrariul. După discuția, prin intermediar, cu Sarbacher, Wilbert Smith a mai obținut informația că un mic grup condus de Vannevar Bush încearcă să descopere modul de funcționare a OZN-urilor. Și se știe că, între 1945-1948, Bush a fost președintele Consiliului pentru Cercetare și Dezvoltare al Departamentului de Război (apoi al Apărării), Consiliu al cărui secretar executiv a devenit, în 1950, Eric Walker! De altfel, "grupul de elită"pare să fie tocmai cel la care se referea Ruppelt, în cartea sa din 1956: "...un grup care, datorită asocierii lui cu guvernul, avea acces la toate dosarele noastre. Și acești oameni nu erau scriitori de duzină sau fanatici ai OZN-urilor, ei erau savanți – experți în rachete, fizicieni atomiști și experți în informații secrete. Ei se reuniseră ca să studieze rapoartele noastre OZN, pentru că erau convinși că unele dintre OZN-urile raportate erau nave spațiale interplanetare..." (69, p. 147)

După ultima convorbire, cea din 18 august, Azdehdel a transcris răspunsurile lui Walker și numai parțial întrebările sale:

"1. L-am întrebat dacă ar putea să-mi comunice numele grupului care s-a ocupat efectiv cu această problemă (OZN-urile).

După o lungă tăcere, mi-a răspuns: «Nu-l știu pe dinafară și nu îl am aici, acasă.»

2. L-am întrebat dacă ar putea să mi-l comunice ulterior.

El a replicat: «Nu știu dacă pot sau nu pot. Trebuie să reflectez.»

3. L-am întrebat: «Sau numele persoanei, sau persoanelor care au efectuat autopsiile.»

A replicat: «Trebuie să... știți, nu m-am gândit la

problema asta în ultimele trei luni, așa că, întrucât abia am reînceput, nu vă pot spune dacă pot sau nu să vi le comunic.»

.....

8. Ce legătură a existat între sistemul de clasificare și nivelul de clasificare MAJIC sau MAJESTIC?

(...) Știți, acele nume corespund unor compartimente diferite și utilizarea unui astfel de termen poate să însemne ceva într-o anumită perioadă și poate să însemne altceva într-o altă perioadă.

9. «Dar în acea perioadă anume a istoriei OZN, a fost acesta numele clasificării respective?»

El a replicat: «Nu-mi amintesc care este codul, cât a durat până ce codul a fost schimbat, sau cărui compartiment îi era atribuit.»

10. «Dar a existat sau nu MAJESTIC DOISPREZECE?».

«Nu știu».

11. Atunci m-am referit la Kadena și la documentele conform cărora MAJESTIC DOISPREZECE urma să fie desființat în 1979.

El a râs foarte zgomotos și a spus: «Știți, e o situație ridicolă, ce importanță are dacă ar fi fost sau nu desființat? La urma urmei, au trecut patruzeci de ani și nimeni n-a aruncat în aer Pământul!»

12. «Dar cadavrele care au fost recuperate sunt păstrate, trebuie să fi fost păstrate.»

El a replicat: «De unde știți că au fost cadavre? Poate că au plecat pe picioarele lor. Presupuneți prea multe lucruri. Cele mai multe sunt eronate» (Apoi a râs din nou.)

13. «Cu alte cuvinte, n-au existat niciodată cadavre?»

El a răspuns: «N-am spus asta».

14. Atunci m-am referit la ceea ce tocmai spusese – că poate au plecat pe picioarele lor.

El a răspuns: «Ați tras o concluzie pripită. Poate că unii au plecat pe picioarele lor, poate că alții n-au plecat pe picioarele lor. Așa cum am spus, nu e deloc treaba dumneavoastră. Numai pentru a vă satisface curiozitatea... nu va ieși nimic bun, cu excepția faptului de a vă face fericit.

Nu-i așa? Ar trebui să ne schimbăm toate planurile și regulamentele numai ca să vă facem fericit? Dacă spuneți că vă aflați în căutarea adevărului, oricum nu veți ajunge la el vreodată, așa că renunțați." (Id., pp. 34-35)

Dr. Eric Walker reia astfel, în 1990, îndemnul formulat și în 1987: "Renunțați". Dar jocul mărturisirilor și retractărilor acestui personaj ciudat e făcut, parcă, să ne stimuleze interesul pentru cazul Majestic-12, ca și pentru fenomenul OZN, în general.

Ultimul (?) episod al serialului "Majestic-12"

După ce lansase, în 1987, îndoielnicul "Telex Aquarius", William Moore și-a semnat eliminarea din confreria ufologilor respectabili la Simpozionul MUFON din 1989. Încolțit de participanți, el a recunoscut că a colaborat la compromiterea și destabilizarea psihică a lui Paul Bennevitz. Inginerul, patron al unei mici companii producătoare de echipament electronic cu sediul lângă Baza Kirtland, înregistrase semnale electronice produse de experimente secrete ale Air Force și crezuse că e vorba despre semnale extraterestre. Agenții AFOSI îi ceruseră să renunțe la supravegherea experimentelor și, lovindu-se de un refuz categoric, au hotărât să supraliciteze. I-au cerut, deci, lui Moore să încurajeze obsesiile lui Bennevitz, convingându-l, printre altele, că elicopterele care efectuau exercitii nocturne de salvare erau OZN-uri implicate în răpirea unor pământeni.

Compromiterea lui William Moore ar fi trebuit să pună capăt afacerii Majestic-12. Dar Friedman, care s-a despărțit public de vechiul său colaborator, a continuat să susțină că documentele sunt autentice, dând la iveală, anul trecut, cel mai elaborat episod al acestui serial interminabil.

Istoria se repetă și pe tărâmul ufologiei: în martie 1994,

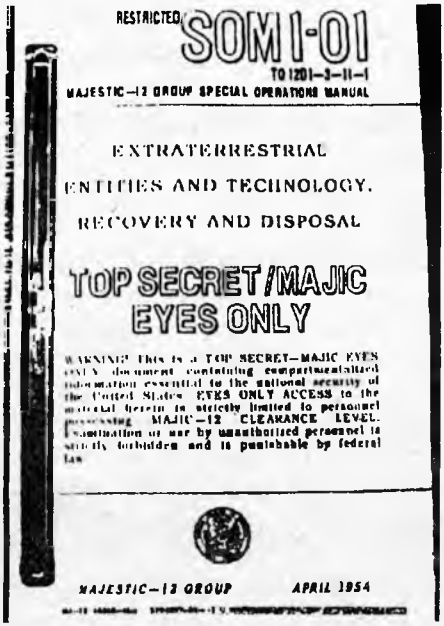
RESTRICTED

SOM 1-01

TO 1201—3—11—1

MAJESTIC—12 GROUP SPECIAL OPERATIONS MANUAL

EXTRATERRESTRIAL

ENTITIES AND TECHNOLOGY.

RECOVERY AND DISPOSAL

TOP SECRET/MAJIC

EYES ONLY

WARNING! THIS IS A TOP SECRET—MAJIC EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to personnel possessing MAJIC—12 CLEARANCE LEVEL. Examination of nor by unauthorized personnel is strictly forbidden and is punishable by federal law.

MAJESTIC—12 GROUP APRIL 1954

Don Berliner, membru al biroului Fondului pentru Cercetare OZN și autor, împreună cu Friedman, lucrării *Prăbușire la Corona*, a primit, asemeni lui Jaime Shandera, un plic în care se afla un film alb-negru de 35 mm, nedevelopat. Ștampila poștei arăta că plicul fusese trimis din statul Wisconsin, fără ca expeditorul să-și fi dezvăluit identitatea. După developare, s-a constatat că filmul reproducea douăzeci și două de pagini de documente clasificate TOP SECRET MAJIC. În primul cadru apărea coperta unui *Manual special de operații al Grupului Majestic-12: Entități și tehnologie extraterestre, recuperare și dispunere*, datat aprilie 1954. Cum nu poate fi vorba de a vă oferi traducerea întregului text, să ne mulțumim cu o prezentare a conținutului părților din Manual disponibile.

Capitolul 1, OPERAȚIA MAJESTIC-12, are o unică Secțiune, *Scopul și obiectivele Proiectului*, în care se precizează, de la bun început, că "Acest manual a fost pregătit în mod special pentru unitățile Majestic-12. Scopul lui este de a înfățișa toate aspectele lui Majestic-12, așa încât personalul autorizat să înțeleagă mai bine obiectivele Grupului, să fie capabil să se ocupe cu mai multă pricepere de Obiectele Zburătoare Neidentificate, Tehnologia și Entitățile Extraterestre, și să sporească eficiența viitoarelor operații. "Mai aflăm că toate informațiile care au legătură cu MJ-12 se situează la un nivel de securitate cu două puncte mai sus de Top Secret – ceea ce ne amintește răspunsul lui Sarbacher la

o întrebare a lui Wilbert Smith:

"Smith: Înțeleg că întregul subiect al farfuriilor este clasificat secret.

Sarbacher: Da, este clasificat cu două grade mai sus chiar decât bomba cu hidrogen."

În Capitolul 2, INTRODUCERE, este definită utilitatea Manualului, care a fost publicat "pentru informarea și călăuzirea tuturor celor implicați. El conține informații despre determinarea, documentarea, colectarea și dispunerea sfărâmăturilor, dispozitivelor, navei și ocupanților ei, definite ca Tehnologie Extraterestră sau Entități Biologice Extraterestre (EBE) în Secțiunea II a acestui capitol." Să mai reținem împărțirea OZN-urilor în patru mari categorii (formă eliptică sau discoidală, formă de fuzelaj sau de țigare, formă circulară sau ovoidală, formă de aripă sau triunghiulară) și a Entităților în două (aproape umane și umanoide, amândouă având mâini cu patru degete).

Capitolul 3, OPERAȚIUNI DE RECUPERARE, cuprinde două secțiuni. În cea intitulată *Securitate* se dau instrucțiuni privind asigurarea securității locului din care tehnologia extraterestră poate fi recuperată pentru studiu. Sunt descrise metodele folosite pentru inducerea în eroare a presei: dezmințirea oficială, discreditarea martorilor și declarațiile înșelătoare. Secțiunea *Tehnologia recuperării* se referă la modalitățile de preluare și transport a OZN-urilor și de curățare a zonei, la circumstanțe speciale sau neobișnuite (de pildă, aterizarea sau prăbușirea navei în zone dens populate), la clasificarea tehnologiei extraterestre și la regulile de împachetare și ambalare a materialelor.

Capitolul 4, RECEPȚIONARE ȘI MÂNUIRE, cuprinde indicații practice amănunțite privind scoaterea din lăzi, despachetarea și controlul materialelor. Sunt enumerate, în ordine, diferitele operații și se specifică instrumentele cu care să fie efectuate.

Capitolul 5, ENTITĂȚI BIOLOGICE EXTRATERESTRE, cuprinde două secțiuni. Prima, *Organisme vii*, este consacrată contactelor cu extratereștrii, care pot avea loc la inițiativa

acestora, sau ca urmare a prăbușirii unei nave. O atenție deosebită este acordată izolării și custodiei entităților, precizându-se că "securitatea este de o supremă importanță. Toate celelalte considerații sunt secundare (...) pierderea vieții unei EBE este considerată acceptabilă dacă împrejurările sau întârzierile necesare pentru a prezerva această viață compromit în orice fel securitatea operațiilor." Secțiunea a doua, *Organisme nevii*, se ocupă cu recuperarea și păstrarea cadavrelor și a altor rămășițe biologice, insistându-se asupra necesității de a fi luate toate măsurile de precauție pentru a evita o posibilă contaminare.

Capitolul 6, GHID PENTRU IDENTIFICAREA OZN, enumeră condițiile în care un raport OZN este considerat demn de o investigație ulterioară. Sunt specificate doar durata observației, numărul persoanelor care au raportat observația și distanța de la locul observației până la cea mai apropiată bază a unei unități (MJ-12), întrucât capitolul nu a fost reprodus integral, textul disponibil sfârșindu-se la mijlocul unui cuvânt.

Nu este singurul lucru care lipsește de pe filmul primit de Don Berliner. Potrivit sumarului, Manualul conține șase capitole și patru anexe (a patra constând în fotografii), cu totul treizeci de pagini de text, din care dispunem doar de douăzeci și două. De ce le-a omis fotograful anonim pe celelalte opt? Stanton Friedman, în a cărui carte *Top Secret Majic* figurează capitolele prezentate mai sus, sugerează o explicație pentru absența paginii 30, Anexa II: *Personalul Grupului Majic-12*. "Înseamnă asta – scrie el – că, atunci când au fost făcute fotografiile, o parte a personalului trăia încă?" (5, p. 164) Și ni se amintește că Jaime Shandera a primit filmul "său" cam la trei luni după moartea ultimului supraviețuitor al Grupului.

Friedman își pune însă și întrebări rămase fără răspuns: "Copiile (fotografiile) pe care mi le-a trimis Don erau de foarte proastă calitate și porțiuni ale multor pagini erau neclare. De ce nu era focalizarea mai bună? Era focalizarea în mod deliberat nereușită? Cine a făcut fotografiile? Unde? Când? De ce?" (Id., p. 163) Împărtășesc preocuparea ufologului american, dar nu cred că va izbuti să dezlege aceste șarade.

Efortul ar fi, de altfel, disproporționat de mare în raport cu eventualele rezultate, devreme ce – istoria se repetă și în această privință – **Manualul nu conține nimic în plus față de ceea ce se știa despre fenomenul OZN în martie 1994!**

Cui prodest?

Merită, totusi, să meditățm asupra mobilului acestei operatii desfășurate, deocamdată, pe parcursul unui deceniu. Friedman însusi ne sugerează câteva explicatii, doar pentru a le respinge imediat, potrivit credinței sale în autenticitatea documentelor primare:

"Dar de ce să-ți dai atâta osteneală pentru a crea un document fals? Pentru a-i pune în încurcătură și a-i discredita pe cercetătorii OZN (reducându-le prin asta eficienta), făcându-i să accepte documentul ca real și dezvăluind apoi faptul că este un fals, iar cei care au crezut în el sunt niste naivi patetici? Dacă e așa, autorul farsei a lăsat să treacă multi ani și multe prilejuri favorabile, fără să vorbească."

Si mai departe:

"A avut el drept scop să ocupe timpul si energia celor mai înzestrate persoane din comunitatea OZN si să le distragă astfel atentia de le vreun alt eveniment OZN, sau de la un proiect guvernamental non-OZN considerat mai important, sau pe punctul de a fi dat în vileag? Ne putem întreba ce poate fi mai important decât descoperirea dovezii că OZN-urile sunt nave spatiale extraterestre." (6, p. 58)

Prezentarea documentelor Majestic-12 la Simpozionul MUFON de la sfârșitul lunii mai 1987 a avut ca efect nu numai ocuparea timpului si canalizarea energiei cercetătorilor OZN spre o țintă falsă, ci si angrenarea lor într-un conflict intestin care a dus la dezbinarea comunității ufologice. Așa cum spuneam, după compromiterea lui Moore, Friedman a rămas

aproape singur pe baricade, Richard D. Nolane presupunând că el "continuă o bătălie fără speranță, pentru a nu mărturisi că s-a înșelat". (9, p. 84) Cât despre distragerea atenției, zecile de articole pro și contra găzduite în paginile publicațiilor specializate au abătut, fie și temporar, interesul autorilor și al cititorilor de la esența problemei: prăbușirea de lângă Roswell, care, dat fiind numărul impresionant de martori credibili, nu avea nevoie de filmul trimis lui Shandera pentru a i se confirma realitatea.

Dacă acceptăm ipoteza unei contrafaceri, identitatea probabilă a realizatorilor ei poate fi stabilită în temeiul adagiului *cui prodest*. În lumina a ceea ce știm despre el, William Moore este unul dintre candidații posibili. El ar fi declarat, în 1982, că "dorea să creeze un document Roswell, socotind că el poate deschide porți care erau închise". (13, p. 190) Iar în numărul din aprilie 1991 al magazinului "Fate" recunoștea că "dezvăluirile pe care el și Shandera intenționau să le facă aveau încuviințarea expresă a agenților guvernamentali cu care lucrau. Aceste dezvăluiri ar fi conținut și informații autentice și dezinformări, pentru că așa lucra guvernul". (Id.)

Sau poate că agenții guvernamentali n-au avut nevoie de intermediari pentru fabricarea și punerea în circulație a documentelor. În definitiv, ei știau mai multe decât Moore despre cazul Roswell și despre persoanele de pe lista membrilor Grupului Majestic-12 (vezi viața dublă a lui Donald Menzel), ca să nu mai vorbim despre documentele militare citate în *Manual*. Ipoteza este susținută și de alte întâmplări ciudate. Linda Moulton Howe a declarat, într-un interviu: "La 9 aprilie 1983, am fost invitată la Baza Kirtland a Forțelor Aeriene din Albuquerque, într-un birou unde un agent al AFOSI mi-a înmânat un plic și mi-a spus că superiorii lui îi ordonaseră să îmi arate acele pagini. Ele conțineau un sumar al recuperărilor de discuri prăbușite și de cadavre, inclusiv un extraterestru rămas viu după o prăbușire aproape de Roswell, în 1949. Textul spunea că extraterestrul fusese dus la Laboratorul National Los Alamos, unde a murit în iunie 1952,

din cauze necunoscute. Apoi se făcea rezumatul informațiilor obținute de la acea formă de viață complet străină despre planeta noastră și despre interferențele dintre civilizația ei (ființei) și planeta noastră. Unul dintre paragrafe spunea: «Toate întrebările și misterele privind evoluția lui *homo sapiens* pe această planetă au fost rezolvate; acest Proiect a fost încheiat». (37) Dacă voi adăuga că agentul AFOSI se numea Richard Doty, sursa de informații și dezinformări a lui Moore și Shandera, tabloul implicării serviciilor secrete dobândește contururi și mai clare.

M-aș bucura, desigur, dacă această implicare ar urmări nu sabotarea eforturilor de a afla adevărul despre Misterul Roswell și despre fenomenul OZN în general, ci, așa cum susțin cei mai optimiști ufologi, divulgarea treptată a unor informații ținute până relativ de curând sub obroc, lăsând totuși îndoiala să planeze asupra lor, pentru a evita urmăririle posibile ale exceselor mediatice. Scopul operației l-ar constitui pregătirea opiniei publice, în vederea acceptării fără traumatisme a revelației că autoritățile americane ar fi stabilit contacte cu extratereștrii. În această viziune, documentele MJ-12 furnizate în deceniul 1984-1994 sunt autentice și confirmă cunoștințele acumulate de-a lungul a cincizeci de ani de istorie modernă a fenomenului OZN.

Cu toate rezervele pe care le-am formulat în acest capitol, nu exclud posibilitatea ca optimiștii să aibă dreptate. Ei se întemeiază, desigur și pe declarațiile publice ale senatorului republican Barry M. Goldwater, general în rezervă al Air Force și fost candidat la președinția Statelor Unite în momentul în care s-a petrecut întâmplarea descrisă mai jos. Aflându-se în drum spre California, el s-a oprit la Baza Wright-Patterson, unde l-a vizitat pe prietenul său, generalul Curtis LeMay, șeful Statului Major al Air Force. Senatorul auzise că la Bază exista o așa-numită "Cameră albastră", unde erau păstrate fragmente, fotografii și alte dovezi ale realității OZN-urilor, și i-a cerut lui LeMay permisiunea de a o vizita. Fără a nega existența ei, generalul i-a răspuns într-o perfectă manieră de gândire și exprimare cazonă: " La naiba, nu! Eu

nu pot să intru, tu nu poți să intri și să nu-mi mai ceri asta niciodată!" (Cf. 1, p.124) Într-o scrisoare din 25 martie 1975, adresată lui Shlomo Arnon, de la U.C.L.A. Experimental College din Los Angeles, Goldwater adeverea, în linii mari, întâmplarea, adăugând un detaliu încurajator: "Problema OZN este una dintre cele care mă interesează de multă vreme. Acum zece sau doisprezece ani, am făcut o tentativă de a descoperi ce se află în clădirea de la Baza US Air Force Wright-Patterson, unde sunt păstrate informațiile obținute de Air Force (în acest domeniu – I.H.) și cererea mi-a fost respinsă, dintr-un motiv pe care l-am înțeles. Problema continuă să fie clasificată mai sus de Top Secret. Am auzit, totuși, că există un plan, în curs de realizare, de a face cunoscut în parte, dacă nu în întregime, acest material, în viitorul apropiat. Sunt la fel de nerăbdător ca și dumneavoastră să văd acest material și sper că nu vom avea prea mult de așteptat."

Să fie filmul cu cele opt pagini clasificate TOP SECRET MAJIC, trimis lui Shandera după nouă ani de la expedierea acestei scrisori, un element al planului evocat de senator? Aflându-vă în posesia datelor esențiale ale dilemei, răspunsul vă aparține.

16. UN BALON, MAI MULTE BALOANE...

Nu se poate spune că puterea legislativă americană a fost indiferentă față de fenomenul OZN. Comitete și subcomitete ale Senatului și ale Camerei Reprezentanților au organizat audieri consacrate acestei probleme, de multe ori în pofida opoziției autorităților militare. Numeroși congresmeni au solicitat informații cu caracter general, sau referitoare la anumite cazuri, dintre care nu putea să lipsească Misterul Roswell. Răspunsurile au fost de o întristătoare uniformitate: Air Force nu se mai ocupă de această problemă din 17 decembrie 1969, după ce Academia Națională de Științe a validat Raportul Condon; oricum, nici un OZN n-a reprezentat o amenințare pentru securitatea națională, observațiile neidentificate nu au vreo legătură cu principii sau dezvoltări tehnologice superioare cunoștințelor noastre actuale și nu există dovezi că s-ar datora unor vehicule extraterestre. Cât despre Roswell, iată o declarație tipică, desprinsă din scrisoarea locotenent-colonelului Thomas W. Shubert către Patty Murray, senatoare de Washington: "Air Force nu posedă documente privind acest incident. Nu știm ca alte departamente sau agenții guvernamentale, în afara Arhivelor Naționale, să posede documente referitoare la OZN-uri." (5, p. 241)

Ciudat sau nu, onorabilii membri ai Congresului s-au mulțumit cu aceste răspunsuri – până când unul dintre ei a

pus piciorul în prag. La 11 martie 1993, Steven Schiff, trimis în Camera Reprezentanților de statul New Mexico, s-a adresat Secretarului Apărării, Les Aspin, cerându-i să dispună întocmirea unui raport care să conțină o descriere completă și detaliată a celor petrecute în iulie 1947, la nord-vest de Roswell. Semnificative sunt motivele invocate în sprijinul acestei solicitări:

"După câte știu, până acum toate întrebările puse Executivului au avut ca rezultat negații privind existența unor informații sau documente despre acest incident. Este limpede, totuși, că ceva a fost recuperat de Forța Aeriană a Armatei și dacă declarațiile unor martori aparent cinstiți sunt acceptate ca atare, se pare că a fost altceva decât un balon meteorologic și ținta lui radar. De asemenea, se susține că autoritățile au luat măsuri extraordinare, măsuri care n-ar fi fost necesare în legătură cu o recuperare de rutină a unui balon.

Nepotrivirea dintre repetatele negații oficiale și convingerea publicului și mărturiile celor implicați a dus la multe speculații senzaționale și a făcut să fie pusă la îndoială credibilitatea Departamentelor Apărării, Armatei și Air Force. Pe lângă asta, viețile mai multor concetățeni ai mei din New Mexico și ale familiilor lor au fost și continuă să fie marcate, ca rezultat al incidentului. Cred că o revedere și o relatare complete și oneste ale faptelor acestui caz ar sluji intereselor atât ale Guvernului Statelor Unite, cât și ale cetățenilor afectați și ar ajuta la lămurirea chestiunii o dată pentru totdeauna." (9, p. 236)

La 31 martie, un colonel din stafful asistentului Secretarului Apărării i-a răspuns lui Schiff în trei fraze, recurgând la cunoscuta stratagemă cu Arhivele Naționale. O scrisoare a directorului legislativ Mary Martinek, adresată lui Rudy de Leon, asistent special al Secretarului Apărării, a avut parte de același tratament. La 10 mai, congresmanul s-a adresat din nou ministrului, insistând:

"Îmi dau seama că, după aproape 46 de ani, este practic o certitudine că toate sau cele mai multe dintre documentele privind acest incident au fost arhivate. Totuși, stafful meu și

mai mulți cercetători independenți au stabilit în mod convingător că ele nu se află în nici unul dintre depozitele declasificate, incluzându-le pe cele anterior clasificate, ale Arhivelor Naționale. Pe lângă asta, cred că este foarte improbabil ca ele să se afle în vreunul dintre dosarele clasificate încredințate spre custodie Arhivelor.

Date fiind cele de mai sus, pare virtual cert că documentele referitoare la această chestiune se află în depozitele de sub jurisdicția Departamentului Apărării, sau a unuia sau a amândurora dintre Departamentele Militare importante. Doar două exemple ale unor locuri de depozitare probabile: Centrul Documentar al Serviciului de Informații al Armatei de la Fort Meade, Maryland și Cartierul General al Oficiului de Investigații Speciale al Air Force, Baza Air Force de la Bolling, Washington, D.C.

Oriunde ar putea fi documentele, în discuție este solicitarea mea privind o informare personală și un raport scris despre o chestiune implicând acțiuni ale oficialilor Armatei și ai Air Force, instituții aflate sub autoritatea dumneavoastră.

Îmi dau seama că investigațiile necesare pentru a descoperi documentele în chestiune și materialele conexe vor cere timp și un efort considerabil și sunt pregătit să aștept o perioadă rezonabilă pentru ca ele să fie încheiate. În orice caz, doresc ca treaba să fie făcută și ca solicitarea mea să aibă rezultatul la care m-am referit în penultimul paragraf al scrisorii mele din martie." (Id., p. 240)

Un congresman furios

Confruntat cu mutismul ministrului, Schiff a revenit, la 23 mai:

"Vă scriu din nou, pentru a solicita un răspuns la scrisoarea mea din 10 mai. (...)

Dându-mi seama că Departamentul Apărării și dumneavoastră, domnule Secretar, ați fost foarte ocupați în zone de pe tot cuprinsul Pământului, ca și cu schimbările propuse în politica Departamentului, trebuie să insist asupra faptului că politețea cere să se răspundă scrisorii mele, care datează de trei luni.

Repet: fiind pregătit să aștept o perioadă rezonabilă informarea pe care am solicitat-o, insist ca Departamentul să efectueze cercetarea și să-mi comunice rezultatele.

Trebuie să insist, de asemenea, ca primirea scrisorilor mele către Departamentul Apărării să fie confirmată și să li se dea curs. Aștept răspunsul dumneavoastră la scrisorile mele și la cererea de programare a unei informări. Voi aștepta un răspuns la această solicitare până la 7 septembrie." (Id., p. 242)

Întrucât nici acest ultimatum n-a avut efectul scontat, Schiff a cerut G.A.O. la sfârșitul anului 1993, să efectueze o anchetă. G.A.O. (General Accounting Office) este un fel de Curte de Conturi a Congresului american, însărcinată să stabilească dacă fondurile alocate diferitelor ministere, agenții, etc. au fost utilizate conform destinației lor și procedurilor legale. Una dintre primele reacții ale presei la anuntul declanșării anchetei a fost articolul lui William Claiborne, *GAO se ocupă de sonda extraterestră*, apărut în *"Washington Post"* la 14 ianuarie 1994. Dincolo de tonul general negativ, articolul abundă în erori care demonstrează o cunoaștere mai mult decât aproximativă a cazului Roswell: comunicatul de presă ar fi fost difuzat la 2 iulie (în loc de 8 iulie) de William (în loc de Walter) Haut; înscenarea cu balonul meteorologic i s-ar fi datorat aceluiași Haut (nu generalului Ramey) și ar fi avut loc la Roswell (nu la Fort Worth). Utilizând termeni ca "teoreticienii conspirației" și "fanaticii OZN", articolul, transmis pretutindeni de Associated Press, avea în mod evident rolul de a crea o atmosferă defavorabilă în sânul opiniei publice. (22)

Fără să aștepte rezultatul anchetei GAO, Air Force a dat publicității, la 8 septembrie 1994, un text datat iulie 1994 și intitulat *Raport asupra cercetării Air Force privind "Incidentul Roswell"*.(15) Surprinzător este faptul că un document oficial, întocmit de colonelul Richard L. Weaver, directorul Serviciului de Supraveghere a Securității și a Programelor Speciale, conține același tip de erori ca articolul lui Claiborne. Se afirmă, astfel, că Steven Schiff ar fi scris Oficiului de Legătură cu Legislativul a Departamentului Apărării, pentru a cere informații despre incidentul Roswell, când știm că el s-a adresat, de trei ori, șefului acestui departament. Documentarea precară a lui Weaver reiese și din acest pasaj: "În 1978, într-un ziar popular, «National Inquirer», a apărut un articol care relata că fostul ofițer de informații Marcel declara că a recuperat rămășițe OZN lângă Roswell, în 1947. Tot în 1978, un cercetător OZN, Stanton Friedman, s-a întâlnit cu Marcel..." Or, articolul lui Bob Pratt întemeiat pe convorbirea cu Jesse Marcel a apărut, în februarie 1980, în «National Enquirer», iar Friedman s-a întâlnit cu fostul ofițer de informații abia în mai 1979.

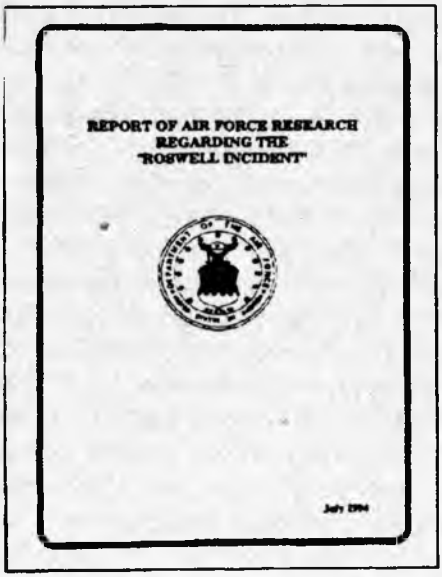

O metodă frecvent utilizată de autorul *Raportului* este aceea a omisiunii, asociată uneori cu neadevărul flagrant, ca în acest caz: "Cercetarea a

descoperit doar un document oficial al AAF (Army Air Force) indicând că a existat vreo activitate de orice fel legată de OZN-uri și Roswell, în iulie 1947. Acesta este o mică secțiune a Raportului Evenimentelor petrecute în iulie la Grupul de Bombardament 509 și la Roswell AAF, care constată: "Oficiul de Informare a Publicului a fost foarte ocupat în această lună, trebuind să răspundă întrebărilor despre «discul zburător» care s-ar fi aflat în posesia Grupului de Bombardament 509." Dar ce altceva decât un document oficial este comunicatul remis presei de Walter Haut, din ordinul comandantului RAAF, colonelul William Blanchard? Poate tocmai de aceea ***existența lui nu este pomenită nicăieri în cuprinsul Raportului,*** care se referă doar la articolul din ***"Roswell Daily Record", RAAF capturează o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell,*** ca și cum ar fi fost unica sursă a imensului interes trezit de știrea în cauză.

După ce demonstrează de ce "Incidentul Roswell" nu se putea datora prăbușirii unui avion sau a unei rachete, sau unui accident nuclear, ***Raportul*** susține că rămășițele găsite de Brazel, adunate parțial de Marcel și Cavitt și identificate de Newton aparțineau nu ***unui*** balon, ci unui ***ansamblu*** de baloane, menit să ridice și să mențină la un nivel constant instrumente capabile să detecteze undele de șoc generate de eventualele explozii nucleare sovietice. Dată fiind destinația sa, acest Proiect Mogul era, evident, Top Secret și e plauzibil ca ofițerii de la RAAF să nu-i fi cunoscut existența. Dar, așa cum subliniază însuși ***Raportul***, "între baloanele Mogul și baloanele meteorologice obișnuite nu exista nici o deosebire, în ceea ce privește țintele radar si baloanele de neopren (în afară de număr și configurație)." Cum să ne explicăm atunci, însușirile extraordinare ale fragmentelor împrăștiate pe o suprafață cu o lungime de 1200 metri și o lățime de aproape 100 metri: greutatea extrem de redusă, rezistența absolută la rupere, tăiere, marcare, ardere, capacitatea foițelor metalice de a-și recăpăta forma inițială?... Însușiri care i-au determinat pe Marcel, Blanchard, etc. să considere că nu poate fi vorba de un obiect convențional.

Pentru a nu-și asuma sarcina imposibilă de a da un răspuns convingător, colonelul Weaver a omis mărturiile cruciale, începând cu aceea a lui Jesse Marcel și a amputat declarațiile incluse în *Raport* de pasajele care-i primejduiau "explicația". Exemple (în ordinea din textul aflat în discuție):

1. Mesajul FBI din 8 iulie 1947, reprodus parțial, lasă de-o parte o importantă precizare din mijlocul citatului: "... obiectul găsit seamănă cu un balon meteorologic de mare înălțime cu o țintă radar (...) discul și balonul fiind transportate..."; între cele două fraze se află o a treia: "... discuția telefonică dintre oficiul lor (e vorba despre Cartierul General al celei de-a Opta Forțe Aeriene – I.H.) și Wright Field nu s-a referit la această opinie. "Probabil pentru că n-avea rost să fie induși în eroare specialiștii de la Air Materiel Command.

2. Din declarația sub jurământ a lui Jesse Marcel Jr. lipsește paragraful 8: "Tatăl meu spunea că rămășițele fuseseră recuperate de la locul unei prăbușiri, la nord-vest de Roswell. El credea că sunt foarte neobișnuite și e posibil să fi rostit cuvintele «farfurie zburătoare» în legătură cu materialul. Era sigur că nu provine de la un balon meteorologic."

3. Din declarația sub jurământ a Lorettei Proctor lipsesc pasajele: "El (Brazel) și soțul meu au încercat să taie și să ardă obiectul (fragmentul adus de fermier – I.H.), dar n-au reușit. Era extrem de ușor. N-am văzut niciodată așa ceva mai înainte"; "Bucata de material pe care am văzut-o nu semăna cu nimic aparținând unui balon meteorologic. Văzusem baloane meteorologice înainte. N-am văzut niciodată ceva asemănător (cu bucata de material – I.H.).

4. Din declarația sub jurământ a lui Sally Strickland Tadolini lipsește esențialul: "Când îl mototoleam în mâini (fragmentul adus de Bill Brazel – I.H.), senzația era ca aceea pe care o încerci când mototolești o mănușă de piele. Când îi dădeam drumul, își recăpăta forma inițială, redevenind neted rapid, fără să rămână cute. Am făcut asta de mai multe ori, așa cum au făcut și ceilalți." (10, p. 178)

Până și articolul *Fermierul hărțuit care a localizat "farfuria" regretă că a făcut cunoscut acest lucru,* favorabil, în general, tezei Air Force, este supus aceluiași tratament, fiind omis finalul care, prin declarația neechivocă a fermierului, pune sub semnul îndoielii tot restul și face aluzie la presiunile exercitate de militari: "Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic, a spus el. Dar dacă mai găsesc orice altceva, în afara unei bombe, le va fi foarte greu să mă facă să vorbesc despre asta."

Raportul nu se mulțumește să apeleze la rezultatele investigațiilor întreprinse de ufologi, oferindu-ne, în premieră absolută, opinia lui Sheridan Cavitt, fostul șef al CIC de la RAAF, care l-a însoțit pe Marcel la ferma Foster și a participat la colectarea rămășițelor de pe câmp. El a declarat că "a fost contactat în numeroase ocazii de cercetători OZN și a discutat cu plăcere cu mulți dintre ei; totuși, el consideră că spusele i-au fost deseori deformate sau citate în afara contextului, așa încât adevăratul lor înțeles a fost schimbat." O declarație stupefiantă, ținând seama de comportarea lui, descrisă astfel de Stanton Friedman: "Cavitt (...) este unul dintre cei doi martori-cheie care refuză să spună ceva (...) a încercat chiar să nege că ar fi fost aproape de locul prăbușirii, cu toate că asistentul său, Bill Rickett și maiorul Jesse Marcel l-au plasat în acel loc și au susținut că a fost profund implicat în operație." (6, p. 134) Cât despre opinie, "El a crezut atunci și continuă să creadă că ceea ce a găsit era un balon meteorologic și a spus asta altor cercetători particulari." După știința mea, nici un cercetător nu s-a referit vreodată la această pretinsă convingere. Oricum, Cavitt – și Weaver – contează prea mult pe naivitatea noastră. Cum am putea accepta ideea că șeful Corpului de Contrainformații de la singura bază aeriană capabilă să lanseze un atac atomic l-ar fi lăsat pe comandantul bazei să ordone difuzarea unui comunicat atât de inoportun pentru autoritățile civile și militare, dacă ar fi știut că găsise un banal balon meteorologic? Și apoi, nu i-ar fi spus asta lui Marcel, îndată după ce ajunseseră pe câmpul cu fragmente?...

Al doilea as din mâneca lui Weaver este Irving Newton, fostul subofițer meteorolog de la baza aeriană din Fort Worth, chemat de generalul Ramey să identifice "ținta Rawin". Repetând cele spuse cu alte prilejuri, Newton adaugă: "... în timp ce examinam rămășițele, maiorul Marcel ridica de jos bucăți din baghetele țintei și încerca să mă convingă că unele notații de pe baghete erau o scriere extraterestră. Pe baghete erau figuri geometrice, de culoare albastru-vinețiu sau roz, semne decolorate de vreme, lipsite de sens. Nu m-a convins că acestea reprezentau o scriere extraterestră." Jesse Marcel nu mai are cum să dea o replică acestei afirmații. Ar fi însă de mirare ca, după ce a constatat că fragmentele aduse de el fuseseră înlocuite, maiorul să se comporte ca în scenariul propus de Newton.

Concluzia *Raportului* este că, foarte probabil, Zborul 4 din cadrul Proiectului Mogul, lansat la 4 iunie 1947 și nerecuperat de echipa Universității din New York, care răspundea de partea tehnică a operației, a ajuns la câteva mile nord-vest de Roswell, a fost dezmembrat de vânturile de la suprafață și a fost găsit de Brazel după zece zile. O datare având rolul de a corespunde cu aceea din *Fermierul hărțuit...*, a cărei inconsistență am demonstrat-o anterior. Și Weaver încheie, triumfal: "Se recomandă ca acest document să servească drept raport final al Air Force în legătură cu problema Roswell, pentru GAO, sau orice alte investigații."

Înainte de a vedea dacă GAO a luat în serios această recomandare, trebuie să spun că ideea de a atribui prăbușirea de la nord-vest de Roswell Proiectului Mogul nu constituie o noutate. Chiar în *Raport* se recunoaște că "În perioada în care Air Force efectua această cercetare, s-a descoperit că mai mulți alții descoperiseră posibilitatea ca «Incidentul Roswell» să fi fost generat de recuperarea unui dispozitiv al Proiectului Mogul. Printre aceste persoane se numără profesorul Charles B. Moore, Robert Todd și Karl Pflock, un cercetător căsătorit cu o persoană din stafful congresmanului Schiff (...) în special Robert Todd a aflat despre Proiectul Mogul cu mai mulți ani în urmă și a obținut, cu tenacitate, de la Air Force, datorită

FOIA, o mare cantitate de material legat de Proiect, cu mult înainte ca investigațiile AF să conceapă, în mod independent, aceeași posibilitate. Foarte interesant este faptul că, în timpul redactării acestui raport, Pflock a publicat, sub auspiciile FUFOR, propriul său raport asupra acestei chestiuni, intitulat ***Roswell în perspectivă*** (1994). În urma cercetării întreprinse, Pflock conchide că rămășițele de la Ferma Brazel (sic), raportate inițial ca un «disc zburător», erau probabil rămășițele unui balon Mogul; totuși, a existat un incident simultan, petrecut nu prea departe, care a făcut ca o navă extraterestră să se prăbușească și ca AAF să recupereze de acolo trei cadavre extraterestre. Cercetarea Air Force nu a descoperit nici un document care să confirme că această incredibilă coincidență a avut loc."

Ceea ce nu spune ***Raportul*** este că, în opinia lui Pflock, dispozitivul care ar fi generat "Incidentul Roswell" a fost lansat nu la 4 iunie, ca în versiunea Air Force, ci la 3 sau 4 iulie. Acest Zbor 9 oferă același neprețuit atu ca Zborul 4: lipsa documentației. Nu sunt cunoscute data și ora lansării și direcția zborului, iar dispozitivul nu a fost recuperat – deci, pentru a relua formula din ***Raport***, "foarte probabil", Zborul 9 a ajuns pe teritoriul fermei Foster și rămășițele lui au fost găsite de Brazel. Să observăm, deocamdată, că, întrucât Baza Aeriană a Armatei de la Alamogordo, de unde erau efectuate lansările, se afla la sud-vest de Roswell, ar fi trebuit ca vântul să poarte baloanele Zborului 9 spre nord-est. Pflock nu știe dacă aceasta era direcția vântului, dar a aflat că Zborul 8, lansat la 3 iulie, ora 3 a.m., nerecuperat, a fost văzut ultima oară târându-se prin deșert ***spre nord***, iar Zborul 10, lansat la 5 iulie, ora 5 a.m., nerecuperat, a fost văzut ultima oară deasupra localității Pueblo, Colorado, la ***nord*** de Alamogordo. Normal ar fi fost ca Zborul 9 să urmeze aceeași rută.

Mai corect (sau mai abil) decât Weaver, Pflock nu a ocolit spinoasa (pentru Air Force) problemă a însușirilor extraordinare ale materialelor văzute și testate de un mare număr de martori. El își dă osteneala să caute explicații convenționale pentru unele dintre aceste însușiri, punând la îndoială altele, cum ar

fi rezistența la tăiere și ardere, sau revenirea la forma inițială, despre care scrie: "Deși această caracteristică este ciudată și problematică, în cazul lui Brazel ea *poate* fi nimic mai mult decât un artefact al memoriei, ca și în cazul lui Smith...". (10, p. 90) Să recurgem la texte, începând cu un pasaj din relatarea lui Bill Brazel, citată și în Capitolul VI al cărții noastre: "Erau de asemenea câteva fragmente dintr-o substanță asemeni metalului, ceva în genul staniolului, exceptând faptul că acest material nu putea fi rupt și era puțin mai închis la culoare decât staniolul – mai curând ca o foiță de plumb, dar foarte subțire și extrem de ușor. Lucrul ciudat cu foița asta era că puteai s-o faci ghemotoc și, dacă o lăsai din mână, își recăpăta imediat forma inițială." La rândul lui, Robert E. Smith a declarat sub jurământ, printre altele: "Bucata pe care am văzut-o era un pătrat cu latura de doi-trei țoli. Era colțuroasă. Când o făceai ghemotoc, redevenea apoi netedă; și când redevenea, se auzea un fel de trosnitură, un sunet ca acela al celofanului și ea trosnea când o lăsai din mână. Nu rămâneau îndoituri. Unul dintre oamenii noștri a pus-o în buzunar." (Id., p. 176) La fel de amănunțită și de convingătoare este, și în această privință, declarația lui Sally Strickland Tadolini, reprodusă cu câteva pagini mai înainte, pe care Pflock o omite *cu toate că figurează printre anexele cărții sale!...* Pot fi toate acestea "artefacte ale memoriei" – ale unei memorii colective, transcedentale, devreme ce trei martori, aflați în locuri și în momente diferite, descriu aceeași caracteristică, în termeni foarte apropiați?... Dacă adăugăm epava și cadavrele membrilor echipajului, a căror existență mi se pare de necontestat, în lumina atâtor mărturii credibile, explicația lui Pflock, Air Force et comp. se arată a fi cu nimic mai plauzibilă decât aceea oferită de generalul Ramey, cu 47 de ani în urmă.

Fără să se lase impresionați de raportul Air Force și de modul favorabil în care a fost primit de mass media, anchetatorii GAO și-au continuat eforturile de a afla adevărul. Publicarea propriului lor raport a fost amânată de câteva ori, în primul semestru al anului 1995. Într-un articol din "Washington Post", apărut la 1 iunie, Jack Anderson și Michael Binstein considerau că anchetatorii manifestă "un scepticism calm" față de teza Proiectului Mogul. Asta nu înseamnă că ar fi crezut în prăbușirea unui OZN, dar bănuiau că li se ascunde un eveniment important, poate accidentul unui bombardier cu o bombă atomică la bord. (Cf. 2, p. 197)

La 28 iulie 1995, GAO i-a trimis, în sfârșit, lui Schiff un raport de 20 de pagini, precizând: "În afară de cazul că veți face cunoscut public conținutul lui mai devreme, nu am planificat o distribuire suplimentară a acestui raport înainte de 30 de zile de la data trimiterii lui." Congresmanul așteptase însă prea mult pentru a nu comunica imdiat știrea presei, la dispoziția căreia s-a aflat a doua zi, 29 iulie, între orele 10 și 14.

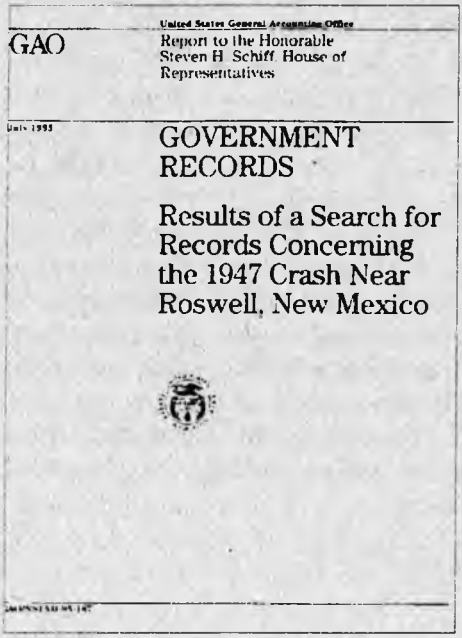
United States General Accounting Office

GAO

Report to the Honorable Steven H. Schiff, House of Representatives

July 1995

GOVERNMENT RECORDS

Results of a Search for Records Concerning the 1947 Crash Near Roswell, New Mexico

Așa cum se prevedea, GAO n-a reușit, pentru a relua metafora lui Ruppelt, să ridice capacul secretului care acoperă Misterul Roswell. O bună parte a raportului este consacrată răspunsurilor negative ale diferitelor

instituții contactate. Oficiul Casei Albe pentru Știință și Tehnologie, Consiliul Național al Securității, CIA, FBI, Departamentul Energiei au răspuns că nu dețin documente referitoare la prăbușirea de la Roswell. Comentariul GAO: "Noi n-am verificat în mod independent informațiile care ne-au fost furnizate în răspunsurile lor scrise." Se menționează, de asemenea: "Căutarea de către noi a documentelor guvernamentale a fost îngreuiată de faptul că unele documente pe care doream să le examinăm lipseau și nu totdeauna exista o explicație. În plus, regulamentele privind administrarea documentelor, pentru reținerea și dispunerea acestora, erau neclare sau se schimbau în perioada anchetei noastre." Această observație cu caracter general este însoțită de o alta, de o extremă gravitate.

Raportul Air Force recunoștea, într-un pasaj destinat să fie trecut cu vederea (ceea ce s-a și întâmplat): "În mod nesurprinzător, echipa de cercetare s-a confruntat cu obișnuitele probleme în multe centre documentare (îndeosebi St. Louis) – înregistrare greșită, pierderea sau dispunerea eronată a unor documente, marcarea lor greșită, sau dezmembrarea unor seturi de documente de-a lungul anilor și redistribuirea lor în diferite sisteme. Printre aceste probleme se numără, de pildă, lipsa unei mici cantități de «dosare zecimale» de la Grupul de Bombardament 509 de la Roswell, care acoperea anii 1945-1949, marcate în index ca «distruse»". O cantitate mică?... Să vedem ce spune Raportul GAO: "... arhivistul-șef de la Centrul Național de Documente Personale ne-a furnizat o documentație indicând că (1) documentele RAAF ca finanțe și conturi, aprovizionare, clădiri și terenuri și alte chestiuni administrative, din martie 1945 până în decembrie 1949, și (2) mesajele emise de RAAF, din octombrie 1946 până în decembrie 1949 au fost distruse. Potrivit acestui funcționar, formularul care consemnează faptul nu indică, așa cum s-ar cuveni, autoritatea din ordinul căreia a fost luată această măsură. Arhivistul-șef al Centrului a declarat că, din propria lui experiență, știe că multe dintre documentele organizatorice ale Air Force din acea perioadă

au fost distruse fără să existe o indicație privind autoritatea care a dispus acțiunea." Sunt de acord ca arhivistul-șef să beneficieze de prezumția de onestitate, dar nu pot să nu constat că aceste distrugeri pot fi interpretate ca un mijloc de a împiedica accesul la cunoașterea evenimentelor din iulie 1947. Mai ales, că din același capitol al Raportului GAO, *Căutarea documentelor*, aflăm că au dispărut și documentele Companiei de Poliție Militară 1395 de la RAAF, al cărei efectiv a asigurat interzicerea accesului la cele două zone de pe teritoriul fermei Foster!

Dar poate că toate aceste documente n-au fost distruse și n-au dispărut. Este opinia lui Donald Schmitt, exprimată într-o discuție din septembrie 1995 cu Javier Sierra și citată de tânărul ufolog spaniol în cartea sa, *Roswell. Secret de stat:*

"– Gândește-te la un lucru, mi-a spus el. GAO ne asigură că nu există în arhive documente care să se refere la un «caz Roswell», sau la un «raport Roswell». Eu cred că acest raport există și că a fost clasificat sub un număr pe care nu-l cunoaștem; pur și simplu nu pot să admit că o persoană neautorizată, cum spune GAO, ar fi distrus documentele după numai patru ani, când lucruri mai puțin importante și mai vechi se păstrează încă în arhivele militare.

– Și ce te face să susții acest lucru? l-am întrebat.

– Există un investigator al GAO la Washington, D.C., Richard Davis, care a lucrat mult la elaborarea raportului GAO și care crede că documentele referitoare la cazul Roswell au fost, într-un anumit moment, regrupate sub un număr cifrat, pe care nu-l cunoaștem. Poate că dacă în viitor vom afla acest număr, vom putea efectua o cercetare mai precisă." (14, p. 89)

Spre deosebire de Schmitt, GAO nu comentează aceste absențe, atât de oportune pentru cei care își imaginează că ne vor convinge de buna lor credință "recunoscând" că a fost vorba nu de un balon, ci de mai multe baloane. În schimb, în scrisoarea către congresmanul Steven Schiff care precede Raportul, se subliniază: "După aproape 50 de ani, continuă speculatiile despre ceea ce s-a prăbușit la Roswell. Unii

observatori cred că obiectul avea o origine extraterestră. În *Raportul asupra cercetării Air Force privind "Incidentul Roswell"* din iulie 1994, Air Force n-a pus la îndoială faptul că lângă Roswell s-a petrecut ceva, dar a declarat că cea mai plauzibilă sursă a rămășițelor era un proiect guvernamental secret de lansare a baloanelor, având ca scop să determine stadiul cercetării sovietice în domeniul armelor nucleare. Dezbaterea despre ceea ce s-a prăbușit la Roswell continuă."

Post-scriptum

La 24 iunie 1997, ziua jubiliară a observației lui Kenneth Arnold, Air Force a anunțat urbi et orbi rezolvarea definitivă a cazului Roswell. Reproduc, mai jos, comentariul lui Jim Mannion, transmis prin telex de Agenția France Presse, la 25 iunie:

"«Farfuriile zburătoare» erau ținte radar și «extratereștrii» – manechine de formă umană: US Air Force a publicat marți un raport care, crede ea, elucidează misterul Roswell din New Mexico, unde un crescător de animale afirma, în 1947, că a descoperit rămășițele unei nave spațiale. Armata aerului americană speră, de asemenea, că acest document de 230 de pagini, intitulat *Incidentul Roswell: problemă rezolvată,* va pune capăt definitiv acuzațiilor de tăinuire a informației care o vizează, în legătură cu această problemă. «Suntem siguri că raportul, odată apărut și asimilat de public, va fi ultimul cuvânt privitor la incidentul Roswell», a afirmat colonelul John Haynes, la o conferință de presă ținută la Pentagon. El a adăugat apoi, în mod hotărât, că US Air Force nu deține nici o dovadă despre existența navelor spațiale sau a extratereștrilor.

Povestea Roswell, conform căreia un vehicul spațial s-ar fi prăbușit în deșert în iulie 1947 și ar fi fost recuperat, în cel

mai mare secret, de guvern, ca și corpurile extratereștrilor prezenți în interiorul lui, alimentează de mulți ani zvonurile cele mai nebunești despre existența extratereștrilor și despre tentativa de tăinuire a guvernului american. Un număr incalculabil de cărți, de seriale de televiziune și de filme s-a născut din misterul Roswell.

Conform raportului, redactat după o anchetă de patru ani, pretinsele observații ale unor vehicule spațiale și ale unor extratereștri corespund, de fapt, unor activități ultrasecrete ale Air Force. La început, autoritățile militare de la Roswell făcuseră cunoscut că vehiculul spațial era un «disc zburător», modificându-și apoi versiunea și explicând că era vorba, în realitate, de o țintă radar, aparținând unei experiențe efectuate în timpul războiului rece și botezate «Mogul». În decursul acestei experiențe, militarii au lansat ținte radar și captoare acustice atașate unor baloane atmosferice având o lungime de peste 200 de metri.

În ceea ce privește cadavrele extratereștrilor, care ar fi fost recuperate în secret de militarii americani, US Air Force afirmă că are și în această privință o explicație: ar fi vorba despre manechine de formă umană, utilizate după 1953 în timpul unor experiențe științifice. Aceste manechine erau aruncate, în cădere liberă, din baloane aflate la mare înălțime și mai multe dintre ele ar fi căzut în afara limitelor terenurilor de exerciții. «Informațiile conform cărora unități militare par să sosească totdeauna îndată după căderea unei farfurii zburătoare, pentru a recupera farfuria și echipajul, sunt, de fapt, descrieri exacte ale membrilor US Air Force angajați în acțiuni de recuperare a manechinelor antropomorfe», explică raportul.

Conform anchetei, cadavrele care ar fi fost văzute la spitalul bazei aeriene de la Roswell sunt rezultatul amintirii distorsionate în timp a două incidente care s-au produs cu adevărat: accidentul unui avion KC-97, care s-a prăbușit în 1956, cei 11 militari aflați la bord fiind uciși și un altul, în care a fost implicat un balon, în 1959, doi oameni fiind răniți.

Peste 2500 de baloane au fost lansate deasupra statului New Mexico în ultimii treizeci de ani – multe dintre ele transportând încărcături cu forme uneori bizare – și numeroase manechine au fost aruncate", a declarat dl Haynes. "Când puneți toate astea la un loc, constatați că asta corespunde perfect cu mai multe evenimente observate la Roswell, în acea perioadă", spune el.

Totuși, acest raport nu pare să-i fi convins pe specialiștii în OZN-uri intervievați marți pe posturile de radio și de televiziune. El nu răspunde, îndeosebi, la o întrebare crucială: cum a fost posibil ca numeroși martori să confunde evenimente petrecute la mijlocul anilor '50 cu un incident survenit în iulie 1947?

Purtătorul de cuvânt al Pentagonului, Kenneth Bacon, pare, de altfel, să nu-și facă iluzii în legătură cu influența acestui raport..."

Air Force n-a învățat nimic din eșecurile anterioare, devreme ce ne oferă astfel de explicații ridicole. Și nu e vorba doar despre "întrebarea crucială". Afirmația că martorii ar fi putut confunda niște manechine aruncate din baloane cu trupurile unor extratereștri este de natură să pună sub semnul întrebării nu numai capacitatea de discernământ, ci și integritatea mintală a celor implicați.

De neînțeles este ignorarea deliberată a existenței primului raport al Air Force asupra incidentului Roswell. Trebuie să ai tupeul colonelului John Haynes pentru a declara că acesta va fi "ultimul cuvânt" al Air Force privitor la cazul în discuție, știind că, în urmă cu trei ani, colonelul Richard Weaver spusese, în esență, același lucru despre textul "său", destinat "să servească drept raport final al Air Force în legătură cu problema Roswell"! În aceste condiții, ne putem aștepta ca, peste trei ani, sau mai curând, un alt colonel să prezinte într-o conferință de presă un al treilea raport, categorisindu-l cu seninătate, să zicem, "cel din urmă", etc., etc.

Dar lucrurile par atât de ostentativ rău ticluite, încât încep să mă întreb dacă nu cumva asistăm la o punere în scenă menită să ne fortifice convingerea că prăbușirea de la

Roswell n-are nimic de-a face cu baloanele și manechinele Air Force. Purtătorul de cuvânt al Pentagonului nu-și face iluzii în legătură cu influența raportului. Poate că alți vremelnici locatari ai celebrei reședințe speră, dimpotrivă, într-un efect nebănuit de cei care le-au ordonat să facă încă o încercare de a mistifica opinia publică.

17. FINAL DESCHIS

A doua jumătate a scrisorii adresată de corespondentul anonim Lindei Howe ne introduce în dezbaterea pe care v-o propune acest ultim capitol al cărții noastre:

"... ne aflam în 1947 și Statele Unite abia supraviețuiseră unui război global, milioane de oameni fuseseră uciși sau răniți și, pe neașteptate, chiar în zorii erei atomice, a fost descoperită, accidental, existența Vieții Extraterestre. Multe fațete ale problemei au fost luate în considerație și câteva dintre cele mai strălucite și pătrunzătoare minți din sfera guvernamentală ar fi făcut orice pentru a cunoaște dimensiunile și perspectivele exacte ale scopului acestor extraterești.

Ceea ce fusese considerat până atunci ficțiune devenise o realitate dovedită. Au fost făcute toate eforturile posibile pentru a înțelege și a lămuri acest eveniment extraordinar. S-a luat hotărârea ca informația să rămână secretă, clasificată și în afara pericolului de a fi divulgată.

Au trecut aproape cincizeci de ani și secretul a fost menținut, apărat și asigurat cu strășnicie. DE CE?

.....

Se apropie anul 2000. E timpul ca secretul Roswell să fie dezvăluit. Importanța dovezilor va cere un verdict. Acest verdict va fi dat de oameni. Milioane au observat fenomenul OZN în ultimii cincizeci de ani. Mii au declarat că au intrat în

contact cu extratereștrii. Ceea ce s-a petrecut la Roswell a fost un început. Nu un început al sfârșitului civilizației, așa cum s-au temut unii, dacă informația ar fi fost divulgată. Ci, de fapt, un început al începuturilor."

Am reprodus aceste rânduri naiv-patetice pentru că ele exprimă o stare de spirit larg răspândită printre cei care cunosc fenomenul OZN doar din ziare sau din filme gen *Întâlniri de aproape de gradul trei* (Nu e cazul corespondentului anonim, a cărui poveste a fost însăilată în urma lecturii multora dintre cărțile consacrate acestei probleme, chiar dacă din ele au fost extrase cu precădere elementele apte să impresioneze opinia publică.) Dar înainte de a ne întreba de ce este menținut secretul după cincizeci de ani, trebuie să lămurim cauzele instaurării lui, încercând să înțelegem și motivația celor care au luat această decizie.

În iulie 1947, "discurile zburătoare" deveniseră o preocupare obsedantă pentru cei datori să asigure inviolabilitatea spațiului aerian al Statelor Unite. Observațiile efectuate din văzduh și de pe sol, de către martori calificați și credibili, arătau că straniile obiecte erau mult mai rapide și mai manevrabile decât orice aeronavă existentă sau aflată în curs de experimentare, cum recunoșteau public voci autorizate ale Air Force. Am văzut că, într-o primă fază, s-a vehiculat ipoteza unei arme secrete sovietice, realizată cu sprijinul hotărâtor al oamenilor de știință și tehnicienilor germani capturați pe teritoriul ocupat de Armata Roșie. Curând a devenit însă evident că performanțele "discurilor" se situau la un nivel imposibil de atins, atunci, de aeronautica pământeană. Iar recuperarea celui, sau celor prăbușite în New Mexico n-a mai lăsat să planeze nici o îndoială în legătură cu originea lor. Din fericire, "discurile" nu manifestau nici o intenție agresivă, evitând contactul cu oamenii și îndepărtându-se de avioanele care încercau să le intercepteze, ceea ce i-a făcut pe purtătorii de cuvânt ai Pentagonului să declare, în repetate rânduri, că ele nu reprezintă o amenințate pentru securitatea națională.

În condițiile conflictului încă latent dintre Statele Unite,

lumea occidentală în general și Uniunea Sovietică, nu e de mirare că, după gestul rapid anihilat al comunicatului din 8 iulie, a fost impusă legea tăcerii. Foștii aliați, acum inamici potențiali, nu trebuiau să afle nimic despre fragmentele, epava și cadavrele păstrate sub șapte lacăte. O speranță iluzorie, dacă ar fi să-l credem pe Valerii Burdakov, membru al Agenției Spațiale Ruse. Într-un interviu prezentat în emisiunea "L´Odysée de l´Etrange" a canalului de televiziune TF 1, luni 23 octombrie 1995, el s-a referit la interesul manifestat de Stalin, în 1947, față de "farfuriile zburătoare". Răspunzând unei întrebări pusă de realizatorul emisiunii, Jacques Pradel, Burdakov a afirmat că printre documentele analizate atunci s-ar fi aflat și unele privind cazul Roswell, incluzând descoperirea cadavrelor "extraterestre" (ghilimelele se datorează opiniei specialistului rus că ar fi fost vorba despre accidentul unei rachete lansate de pe un poligon din New Mexico). Era, poate, o afirmație de circumstanță, dar faptul nu ar avea de ce să ne surprindă, dacă ne gândim la mediatizarea pe scară mondială a comunicatului mai sus amintit. Cât despre cadavre, zvonurile care circulau în zonă ar fi putut foarte bine să ajungă la urechea vreunui agent moscovit, aflat în misiune pe teritoriul statului american cu cea mai mare densitate de instalații ultrasecrete.

Tăinuirea recuperării epavei ar fi fost justificată și de dorința explicabilă de a intra în posesia tehnologiei avansate pe care o încorpora. Construirea unor avioane capabile să zboare cu viteze mult mai mari decât aceea a sunetului, * să evolueze în zig-zag, cu accelerări bruște, să cotească în unghi drept – și toate acestea fără zgomot! – ar fi conferit Air Force supremația mondială absolută. O perspectivă care îndreptățea, din unghiul conducerii politico-militare, măsurile excepționale luate, de la inducerea în eroare a opiniei publice, până la amenințarea cu moartea a martorilor recalcitranți.

Nu numai rațiuni strategice pledau pentru nedezvăluirea prezenței estraterestre, atestată de incidentul Roswell.

* Avionul cu motor rachetă BELL X-1, pilotat de Chuck Yeager, a trecut granița celor 1200 km /oră abia la 14 octombrie 1947.

Trecuseră doar doi ani de la încheierea celei mai teribile conflagrații din istorie, soldată cu peste cincizeci de milioane de morți, un număr incalculabil de răniți, dispăruți, traumatizați, uneori iremediabil, de ororile trăite zi de zi și distrugeri imposibil de evaluat. Economia unor țări angrenate în conflict, dar și a altora, rămase în afara lui, fusese zdruncinată până aproape de colaps. Populația era supusă unor multiple privațiuni. Nefiind obligate să suporte războiul pe propriul lor teritoriu, dispunând de imense rezerve de materii prime și de bunuri de larg consum, Statele Unite se pregăteau să revigoreze secătuita Europă prin Planul Marshall. Ori, anunțul că aeronave neidentificate și de necontrolat survolează întreaga țară, părând să manifeste un interes deosebit pentru zonele de maximă securitate, ar fi putut să reanime curentul izolaționist, periclitând grav efortul de reconstrucție al altor popoare.

Poate că guvernanții au vrut să preîntâmpine și o altfel de reacție. Fiind întrebată de Sheila Franklin cum a primit Einstein evenimentele pe care le trăiseră împreună, Edith Simpson a răspuns: "N-a fost deloc tulburat văzând aceste dovezi. N-am notat comentariile lui, dar a spus ceva în sensul că nu l-a surprins venirea lor pe Pământ și că asta l-a făcut să spere că putem afla lucruri noi despre univers. Contactul, spunea el, poate fi în beneficiul ambelor noastre lumi. "Ce-l interesa mai mult?", a insistat Sheila. "Propulsia și cunoștintele despre Univers." (Cf. 8, p. 71) Să nu ne lăsăm amăgiți: aceasta era atitudinea geniului, pentru care cunoașterea poate fi rațiunea supremă a existenței. Răspunsul omului de pe stradă ar fi fost, mai curând, cel ilustrat de Jacques Vallée printr-o discuție purtată, în 1973, de un ziarist și un ofițer din Serviciul de Informatii al aviației franceze, care promisese că va încerca să afle ce știu militarii despre OZN-uri:

"– Ați reușit să vă informați în legătură cu această problemă? Guvernul va întreprinde o acțiune?, l-a întrebat ziaristul.

După o lungă tăcere, ofițerul a răspuns încet, cu o stranie ezitare:

– Răspunsul meu n-are să vă placă deloc.

– De ce? Ce se întâmplă? Guvernul ne ascunde niște teribile secrete?

– Nu m-am adresat guvernului nostru, el nu știe nimic. I-am contactat pe colegii mei americani.

– Și nu vreți să-mi spuneți ce v-au destăinuit?

– Societatea umană este ciudată.

– Știu asta foarte bine, a replicat ziaristul, cu nerăbdare. Dar nu e nevoie de americani pentru...

– Vreau să spun că în societate există un anumit echilibru și că el nu trebuie să fie zdruncinat. Totul se întemeiază pe un amestec de încredere și de teamă. Armata, guvernul, totul funcționează pentru că oamenii știu că locul lor în lume nu este amenințat de nici o schimbare radicală.

– Dar asta n-are nici o legătură cu OZN-urile!

– Dimpotrivă, există una! Vedeți, dacă lăsăm publicul să creadă că astfel de evenimente se produc într-adevăr în spațiul aerian național și dacă nu avem să-i propunem nici o explicație, întreaga structură socială va fi primejduită. Oamenii ne vor retrage încrederea lor, vom declanșa o angoasă incontrolabilă." (78, pp. 14-15)

Angoasă și, adaug, frustrare. După atâta amar de vreme în care omul fusese convins că este stăpânul de necontestat al planetei, dezvăluirea prezenței, aici, a unei inteligențe străine, evident superioară, ar fi putut provoca un șoc psihologic devastator. Dacă politicienii și generalii l-ar fi citit pe Charles Fort, și-ar fi putut aminti acest pasaj din *Cartea faptelor damnate* (1919):

"Cred că suntem proprietatea cuiva.

Aș spune că aparținem cuiva:

Că odinioară acest Pământ era țara nimănui, că alte lumi l-au explorat și colonizat și s-au războit între ele pentru a pune stăpânire pe el, dar că acum se află în posesia cuiva." (61, p. 163) O idee greu, dacă nu chiar imposibil de acceptat. Mai ales că în memoria colectivă erau încă vii urmările contactului între civilizații terestre aflate pe trepte diferite de dezvoltare. Un studiu pregătit de Brookings Institute pentru NASA, în 1961,

constată: "Dosarele antropologice conțin multe exemple de societăți, sigure de locul lor în Univers, care s-au dezintegrat când au trebuit să se asocieze cu societăți anterior neștiute, purtătoare ale unor idei și moduri de viață diferite; altele, care au supraviețuit unei astfel de experiențe, au făcut-o, de obicei, plătind prețul acceptării unor valori, atitudini și comportamente străine." (62, p. 79) Dispariția, sau pierderea identității – monstruoasă opțiune!...

Au trecut, totuși, cincizeci de ani, războiul rece s-a mutat în cărțile de istorie, Statele Unite nu mai împart cu nimeni privilegiile și îndatoririle de superputere, orașele au renăscut din ruine, ipoteticii noștri proprietari nu s-au manifestat ca atare, mentalitatea oamenilor vizavi de fenomenul OZN s-a schimbat substanțial – dar adevărul despre cazul Roswell continuă să fie ocultat, oferindu-ni-se, periodic, explicații care frizează ridicolul. DE CE?

Poate că tentativele de a descifra misterul tehnologiei extraterestre au dat greș (cu toate că se vântură presupunerea construirii avioanelor invizibile pentru radar tocmai pe baza acestei tehnologii). Continuarea eforturilor ar impune păstrarea unei maxime discreții, mai ales în condițiile noilor primejdii cu care se confruntă lumea contemporană. "Legea numărul unu în probleme de securitate – afirmă Stanton Friedman – este că nu poți să spui nimic prietenilor, fără să spui și dușmanilor. Dezvăluirea conținutului dosarelor ar permite concurenților accesul la noua tehnologie." (5, p. 213) Există astăzi state și grupări care nu s-ar da înlături de la nimic pentru a dispune de aeronave practic invulnerabile, în vederea exercitării unui șantaj eficient, sau a declanșării unor acțiuni teroriste.

Recunoașterea recuperării unei nave extraterestre, în iulie 1947, ar însemna recunoașterea existenței fenomenului care continuă să se manifeste, la fel de inaccesibil mijloacelor noastre de apărare antiaeriană. Urmările ar putea fi dezastruoase, în plan economic. Ar fi afectat, în primul rând, complexul militaro-industrial: care ar mai fi rostul cheltuielilor uriașe pentru înarmare, când am ști că nu avem nici o șansă

de a ne împotrivi eventualei agresiuni a unor entități înzestrate cu cunoștințele științifice și tehnice ale viitorului nostru îndepărtat? Abandonarea producției și cercetării în acest domeniu ar duce la prăbușirea cursului acțiunilor pe piața de capital și la concedierea a sute de mii de muncitori și proiectanți. Seismul ar fi resimțit și de rețeaua vastă a serviciilor auxiliare, rezultatul fiind o depresiune de mari proporții.

Ambițioasele noastre programe spațiale s-ar perima înainte de împlinire. Sunt cunoscute dificultățile financiare care au determinat amânarea trimiterii unor nave cosmice cu echipaj spre Marte; ne putem imagina reacția celor care ar trebui să aprobe cheltuirea altor miliarde de dolari, la aflarea veștii că problemele zborului interplanetar și interstelar au fost demult rezolvate. Și ce sens ar mai avea eforturile noastre de a confirma existența bacteriilor pe un alt corp ceresc, când am dobândi certitudinea prezenței vieții inteligente în imediata noastră vecinătate?...

Evenimente dramatice s-ar putea înregistra și în aria credințelor religioase. Paleoastronautica încearcă de decenii să ne convingă, uneori cu argumente tulburătoare, că zeii și îngerii erau emisari ai altor civilizații. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar dovedi că ipoteza se întemeiază pe realități incontestabile? Nu spunea Arthur C. Clarke că "Orice tehnologie destul de avansată nu poate fi deosebită de magie."? Religiile tradiționale se opun acestei interpretări. Părintele Russo, din Ordinul Iezuiților, declara, într-un interviu difuzat de France-Inter: "Există, într-adevăr, în Vechiul Testament, aluzii la acțiuni de origine extraterestră, dar progresele exegezei biblice ne determină să credem că este vorba despre un ansamblu de imagini care n-au nici o legătură cu realitatea." Ceea ce nu înseamnă că biserica catolică ar nega ideea pluralității lumilor locuite: "Revelația primită prin mesajul lui Isus Cristos, la începutul erei creștine, nu lua în considerare faptul că ar putea exista alte făpturi în afara Pământului, socotit atunci drept centrul Universului. Dar Revelația ne oferă o perspectivă care se situează dincolo de condițiile concrete în care ea s-a exprimat. Revelația creștină nu exclude nicidecum posibilitatea

existenței altor forme de viață departe de Pământ și chiar a altor forme de viață inteligentă." (59, p. 197) Cum ar fi primită, însă, prezența acestora pe Pământ? S-ar ivi o concurență aspră, între diferitele comunități religioase, pentru evanghelizarea extratereștrilor? Sau am asista la o cruciadă, fie și verbală, împotriva celor care ar putea crede în valori morale și simboluri cu totul străine nouă?

Să nu ocolim nici spinoasa problemă a atitudinii tot mai numeroaselor secte răspândite pretutindeni. "Pentru ele – spune studiul pregătit de Brookings Institute – descoperirea unei alte vieți, mai mult decât a oricărui alt produs spațial, ar fi electrizantă." (Op. cit) În 1961, era greu de bănuit ce amploare vor căpăta manifestările datorate acestei electrizări. Astăzi, nu ne mai mirăm văzând pe micul ecran zeci de bărbați și femei așteptând venirea Fraților Cosmici pe colinele californiene. Tot în California, dar și în Oregon și în Colorado, era foarte activ, în anii '80, grupul numit Metamorfoza Umană Individuală, care, printre altele, încerca să recruteze amatori de călătorii, la bordul unor OZN-uri, spre așa-zisul "alt nivel". Prezente și în Europa sunt Ordinul lui Melhisedec și Centrul de Studii al Fraternității Cosmice, acesta din urmă definindu-se drept "o mișcare mesianică, îndrumată de ființe superior evoluate care vin din Spațiu." Sunt forme de asociere încă marginale, înfluențând un număr mic de adepți. Dar Jacques Vallée ne avertizează că "Grupul de indivizi care se va sluji cel dintâi de teama față de forțele cosmice și de emoțiile trezite de contactul cu OZN-urile, utilizându-le în scopuri politice, va fi în măsură să exercite un fabulos șantaj spiritual". (78, p. 194) Deocamdată, șantajul a dus la sinuciderea în masă a sectanților care erau convinși că vor ajunge astfel pe astronava ascunsă în spatele cometei Hale Bopp.

Să presupunem, în sfârșit, că autoritățile americane au pătruns intențiile extratereștrilor și că aceste intenții sunt tenebroase. În urmă cu o sută de ani, Wells își începea astfel incitantul roman științific *Războiul lumilor*: "Nimeni n-ar fi crezut, în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, că lumea aceasta era observată, cu pătrundere și minuțiozitate, de

inteligențe superioare celei omenești, deși la fel de pieritoare; că în vreme ce-și vedeau de diferitele lor treburi, oamenii erau cercetați și studiați, poate cu aceeași atenție cu care ei înșiși cercetează la microscop ființele efemere agitându-se și înmulțindu-se într-o picătură de apă. Cu infinită mulțumire de sine, oamenii umblau încoace și încolo pe suprafața globului, mânați de micile lor interese, netulburați în credința lor că sunt stăpâni materiei. S-ar putea ca infuzorii de sub microscop să se comporte la fel. Nimeni nu se gândea la lumile mai vechi ale spațiului ca la niște surse de primejdie pentru omenire, sau se gândea la ele numai pentru a respinge ideea existenței vieții acolo, ca imposibilă sau improbabilă. (...) și totuși, prin genunile spațiului, minți care sunt față de cele ale noastre așa cum mințile noastre sunt față de cele ale animalelor, inteligențe vaste și reci și nemiloase priveau Pământul cu invidie și își concepeau încet și sigur planurile potrivnice nouă." Am eliminat din acest paragraf referirea la Marte, anacronică astăzi, dar în 1938 americanii s-au lăsat terorizați de emisiunea radiofonică realizată de cvasiomonimul scriitorului, Welles (Orson), după o adaptare a romanului semnată de Howard Koch, pentru că atunci se mai credea în existența vieții pe Planeta Roșie. Oricum, această lecție, relativ recentă, a contribuit, desigur, la luarea deciziei de a nu divulga prezența observatorilor extraterestri, aflați nu la distanțe astronomice, ci în atmosfera Pământului nostru.

Dar dacă, în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, nimeni – în afara autorilor de science fiction și a câtorva slujitori ai Uraniei, priviți cu suspiciune de confrații lor – n-ar fi crezut că suntem observați de inteligențe superioare celei omenești, în ultimii ani ai secolului douăzeci situația este cu totul alta. Conform sondajelor, peste jumătate din populația Statelor Unite este convinsă de realitatea fenomenului OZN. Numeroasele documente obținute grație Legii privind libertatea informației susțin, într-un fel sau altul, această convingere. Dar evoluția evenimentelor nu ne mai permite să credem cu tărie, cum credeam eu însumi la începuturile preocupărilor mele ufologice, că intențiile vizitatorilor cosmici

sunt benigne, dacă nu chiar binevoitoare. Mutilarea animalelor, răpirile, însoțite deseori de experimente biologice, implanturile metalice, agresiunile cu fascicule de lumină, "înghițirea" unor avioane de către OZN-uri, par să marcheze trecerea la un nou stadiu al misiunii de cercetare (dacă despre asta este vorba). Vreau să cred că nu ni se pregătește un apocalips de tip hollywoodian (vezi *Ziua Independenței*). În definitiv, testele efectuate de noi pe cobai nu înseamnă că am dori să exterminăm această specie de rozătoare...

Sunt semne că autoritățile n-au desconsiderat ideea unei virtuale confruntări. În 1968, când Air Force aștepta publicarea Raportului Condon pentru a dispune de un pretext în vederea desființării Proiectului Blue Book, Agenția pentru Securitate Națională a elaborat o monografie intitulată *Ipoteza OZN și probleme ale supraviețuirii*. Considerând că "Unele OZN-uri sunt atribuite unei inteligențe extraterestre", monografia se încheie cu un "Comentariu" din care citez:

"Până acum, abordarea științifică relaxată a avut prea adesea întâietate în atitudinea față de problemele OZN. Dacă mergi pe o potecă în pădure și cineva scoate un țipăt, reacția ta ar fi imediată și defensivă. N-ai avea timp pentru a face speculații, înainte de a acționa. Ar trebui să tratezi alarma ca și cum ar fi o amenințare reală și imediată la supravietuirea ta. Investigatia ar trebui să devină o acțiune intensivă urgentă, pentru a izola amenințarea și a-i determina natura exactă. Ea ar trebui să ducă la dezvoltarea unor măsuri defensive adecvate, într-o perioadă minimă.

S-ar părea că e necesară adoptarea ceva mai hotărâtă a unei astfel de concepții de supraviețuire, în atitudinea față de problema OZN." (62, pp. 73-74)

Au trebuit să treacă, totuși, cincisprezece ani până când Ronald Reagan să lanseze Inițiativa de Apărare Strategică, mai cunoscută sub numele de Războiul Stelelor. Se spune că era îndreptată nu atât împotriva rachetelor sovietice, cât a eventualelor atacuri extraterestre. De altfel, în timpul celui de-al doilea mandat prezidențial, Reagan s-a referit cu cel putin patru prilejuri, în termeni foarte asemănători, la o astfel

de primejdie. Voi cita din intervenția sa în cadrul Sesiunii de întrebări și răspunsuri cu membri ai Forumului Național pentru Strategie, care a avut loc la Chicago, în ziua de 4 mai 1988: "M-am întrebat adesea ce s-ar întâmpla dacă noi toți de pe Pământ am afla că suntem amenințați de o altă... o putere din spațiul exterior...de pe o altă planetă. N-am descoperi brusc că între noi nu există nici un fel de divergențe, că suntem toți ființe umane, cetățeni ai lumii, și nu ne-am uni ca să combatem această amenințare anume?" (Id., p. 151) Poate fi o metaforă, utilizată de făcătorii de discursuri pentru a susține și justifica procesul de destindere. Poate fi mai mult decât atât.

Nu vreau să închei această carte cu o viziune sumbră asupra ipoteticei noastre relații cu emisarii cosmici. De ce n-ar avea prezența și acțiunile lor tocmai rolul de a da naștere acelei solidarități planetare de care este atâta nevoie, într-o lume încă sfâșiată de conflicte și contradicții? Jean Sider este convins că întâmplările din iulie 1947 reprezintă "Un scenariu pus la cale de o inteligență superioară, pentru a face să se creadă că avusese loc un accident, destinat să arate autorităților americane că niște extratereștri sunt cu ochii pe noi." (72, p. 48) O inteligență care, multiplicând scenariile, ar fi împiedicat transformarea războiului rece într-unul excesiv de fierbinte, având drept rezultat final dispariția vieții pe Pământ. Această ipoteză presupune, desigur, existența unei înțelegeri secrete între cele două principale puteri nucleare, înțelegere întrezărită la o lectură avizată a Articolului 3 al Acordului privind măsurile de reducere a pericolului declanșării războiului nuclear între URSS și SUA: "Părțile se angajează să se informeze imediat una pe cealaltă îndată ce ar observa obiecte zburătoare neidentificate prin intermediul sistemelor de avertizare asupra atacului cu rachete, sau dacă s-ar produce defecțiuni la aceste sisteme sau la mijloacele de comunicare corespunzătoare, dacă astfel de fenomene pot să dea naștere pericolului declanșării războiului nuclear între cele două țări." (Cf. 67, p. 31) Acordul a fost semnat la 30 septembrie 1971.

Oricum, omenirea are dreptul să știe ce s-a întâmplat în urmă cu cincizeci de ani și la ce poate să se aștepte. Prezența extraterestră nu se cantonează între granițele Statelor Unite, constituind o problemă globală, de o importanță hotărâtoare pentru destinul civilizației noastre. Din acest unghi, dificultatea asumării de către cei în cauză a mistificărilor din 1947, 1994 și 1997 mi se pare derizorie. Pe de altă parte, un ansamblu coerent și cuprinzător de măsuri la scară mondială ar preveni posibilele consecințe și reacții negative la care m-am referit. Să sperăm, așadar, că deținătorii adevărului despre Misterul Roswell se vor decide să ni-l dezvăluie, înainte de sfârșitul acestui mileniu.

BIBLIOGRAFIE

Cărți

1. Berlitz, Charles & William L. Moore – *The Roswell Incident*, Grosset & Dunlap, New York, 1980

2. Bourdais, Gildas – *Sont-ils déjà là? Extraterrestres: l'affaire Roswell*, Presses du Châtelet, Paris, 1995

3. Cameron, Grant and T. Scott Crain – *UFOs, MJ-12 and the Government. A Report on Government Involvement in UFO Crash Retrievals,* Published by Mutual UFO Network, Inc., MUFON, Seguin, Texas, 1991

4. Coudris, René – *Die Botschaft von Roswell. Erste Kontakte mit einer Hyperzivilisation,* Herbig, Munchen, 1996

5. Friedman, Stanton T. – *Top Secret MAJIC,* Marlowe & Company, New York, 1996

6. Friedman Stanton T. and Don Berliner – *Crash at Corona*, Paragon House, New York, 1992

7. Hesemann, Michael – *Jenseits von Roswell*, Verlag "Die Silberschnur", Neuwied, 1996

8. Hesemann, Michael & Philip Mantle – *Beyond Roswell*, Marlowe & Company, New York, 1997

9. Nolane, Richard D. – *Extraterrestres. La vérité sur Roswell*, Plein Sud, Toulon, 1995

10. Pflock, Karl T. – *Roswell in Perspective*, Fund for UFO Research Inc., Washington, 1994

11. Randle, (Capt.) Kevin (Ret.) – *Roswell UFO Crash Update*, Global Communications, New Brunswick, 1995

12. Randle, Kevin D. & Donald R. Schmitt – *UFO Crash at Roswell*, Avon Books, New York, 1991

13. Randle, Kevin D. & Donald R. Schmitt – *The Truth About the UFO Crash at Roswell*, M. Evans and Company, Inc., New York, 1994

14. Sierra, Javier – *Roswell. Secreto de estado*, Editorial Edaf, Madrid, 1995

15. xxx – *Report of Air Force Research Regarding the "Roswell Incident"*, Washington, D.C., Department of the Air Force, July 1994

Capitole, comunicări, articole

16. Baiata, Maurizio – *Roswell e cresciuto bene*, "Notiziario UFO", N. 11, Marzo-Aprile 1997

17. Breccacia, Stefano – *Verdetto addomesticato. Per l'USAF fu tutta colpa del progetto Mogul*, "Notiziario UFO", N. 8, Settembre-Ottobre 1996

18. Bürgin, Luc – *Havarie in Neu-Mexiko*, in *Götter spuren. Der neue UFO-Report,* Herbig, München, 1993

19. Cahn, J.P. – *The Flying Saucers and the Mysterious Little Men*, "True", September 1952

20. Carpenter, John – *Gerald Anderson: Truth vs. Fiction*, "MUFON UFO Journal", September 1991

21. Carpenter, John – *Gerald Anderson: Disturbing Revelations*, "MUFON UFO Journal", March 1993

22. Claiborne, William – *GAO Turns to Alien Turf Probe*, "The Washington Post", January 14, 1994

23. Dash, Mike – *Kenneth Arnold and the Birth of the UFO Mystery*, "Fortean Times", July 1997

24. Forgione, Adriano – *Cacciatori del Paradiso*, "Notiziario UFO", N. 12, Maggio-Giugno 1997

25. Forgione, Adriano – *I manichini del potere*, "Notiziario UFO", N. 13, Luglio-Agosto 1997

26. Friedman, Stanton – *Final Report on Operation Majestic 12*, Fund for UFO Research, Mount Rainier, MD, 1990

27. Friedman, Stanton – *Sunt OZN-urile nave spațiale extraterestre?*, în Michael Lindemann, *OZN și prezența extraterestră*, Editura Domino, 1996

28. Galganski, Robert A. – *Roswell: Connecting the Debris Field and the Impact Site*, "International UFO Reporter", Summer 1996, Vol. 21, N° 2

29. Gheorghiță, Florin – *Cosmonauți extratereștri și OZN-uri prăbușitte*, în *Lumi invizibile*, Editura Polirom, Iași, 1996

30. Good, Timothy – *Above Top Secret*, în *MUFON 1989 Symposium Proceedings*, MUFON, Seguin, Texas

31. Good, Timothy – *Incidentul Roswell 1947*, în *OZN Top Secret*, Aldo Press, București, 1995

32. Handy, Bruce – *Roswell Orbust*, "Time", June 23, 1997

33. Hobana, Ion – *Misterul Roswell...*, "Univers paranormal", Septembrie 1995

34. Hobana, Ion – *Un balon, mai multe baloane, aceeași mistificare,* "Univers paranormal", Iunie 1996

35. Hobana, Ion – *Misterul Roswell: noutăți semnificative sau scenarii SF?,* "Univers paranormal", Noiembrie 1996

36. Hobana, Ion - *Misterul Roswell... după cincizeci de ani,* "Univers paranormal", 15 iulie-15 august 1997

37. Howe, Linda Moulton – *Dincolo de ipoteza extraterestră,* în Michael Lindemann, *OZN și prezența extraterestră*, Editura Domino, 1996

38. Johnson, Miller – *The Roswell I-Beam Replica Project*, "MUFON UFO Journal", March 1995

39. Klass, Philip J. – *Mortician's Tale of Roswell Nurse, ET Bodies is Seriously Flawed*, "Skeptics' UFO Newsletter", 31 Jan., 1995

40. Lammer, Helmut & Oliver Sidla – *Der Roswell-Zwischenfall,* în *UFO Geheimhaltung*, Herbig, München, 1995

41. Lammer, Helmut & Oliver Sidla – *Roswell Update,* în *UFO Nahbegegnungen,* Herbig, München, 1996

42. Lissoni, Alfredo – *La via maestra del Majestic 12. Anatomia di un gruppo di potere occulto,* "Notiziario UFO", N. 9, Novembre-Dicembre 1996

43. Malanga, Corrado – *I fantastici reperti del '47. Contro-analisi ragionata dei presunti frammenti del "Roswell Crash",* Notiziario UFO, N. 10, Gennaio-Febbraio 1997

44. Moore, William I. – *Crashed Saucers: Evidence in Search of Proof,* în *MUFON Symposium Proceedings,* Seguin, Texas: Mutual UFO Network, 1985

45. Moore, William & Stanton, Friedman – *MJ-12 and Phil Klass: What Are the Facts?* în *MUFON 1988 Symposium Proceedings*, MUFON, Seguin, Texas

46. Moseley, James W. – *The Roswell Circus Continues!*, "Saucer Smear", Volume 42, No. 7, August 10th, 1995

47. Moseley, James W. – *UFOs Out West*, în *UFOs 1947-1997. From Arnold to the Abductees: Fifty Years of Flying Saucers,* Edited by Hilary Evans and Dennis Stacy, John Brown Publishing Ltd., London, 1997

48. Nolane, Richard D. – *La foudre tombe à Roswell*, în *1947 Les "soucoupes volantes" arrivent,* SARL UFO Network, Court Grelet Editions, Marseille, 1997

49. Pflock, Karl T. – *Roswell: Star Witness,* "OMNI", Vol. 17, No. 8, Fall 1995

50. Pinotti, Roberto – *Il manuale operativo MJ-12*, "Notiziario UFO", N. 10, Gennaio-Febbraio 1997

51. Randles, Jenny – *Ziua în care au capturat o farfurie zburătoare,* în *UFO Crash. Recuperarea navelor extraterestre,* Editura Domino, 1997

52. Reese, Mary Ann – *The Man Who Started It All,* în *Flying Saucers*, "Look", Special by the editors of United Press International and Cowles Communications, Inc., 1967

53. Shandera, Jaime – *New Revelations About Roswell Wreckage: A General Speaks,* "MUFON UFO Journal", January 1991

54. Sider, Jean – Scrisoare din 10 ianuarie 1997

55. Thompson, Richard L. – *The Roswell Crash,* în *Alien Identities,* Govahardhan Hill Inc., San Diego, 1993

56. Weinstein, Dominique – *Le contexte de Roswell. La vague de juin-juillet 1947 aux Etats-Unis,* "Lumières dans la nuit", 325, janvier-février 1994

Varia

57. Arnold, Kenneth & Ray Palmer – *The Coming of the Saucer*, Amherst Press, 1952

58. Bloecher, Ted – *Report on the UFO Wave of 1947,* Washington, D.C.: By the Author, 1967

59. Bourret, Jean-Claude – *La nouvelle vague des soucoupes volantes,* Editions France-Empire, Paris, 1974

60. Edwards, Frank – *Flying Saucers – Serious Business,* Bantam Book, New York, 1966

61. (Fort, Charles) – *The Books of Charles Fort,* Published for the Fortean Society by Henry Holt and Company, New York, 1941

62. Hesemann, Michael – *UFO´s: Neue Beweise,* Verlag Michael Hesemann, Düsseldorf, 1994

63. Hobana, Ion – *Enigme pe cerul istoriei,* Editura Amacona, București, 1996

64. Hough, Peter & Jenny Randles – *The Complete Book of UFOs,* Judy Piatkus (Publishers) Ltd., London, 1994

65. Jones, William E. & Rebecca D. Minshall – *Aztec, New Mexico – a crash story reexamined,* "International UFO Reporter", Sept.-Oct. 1991

66. Keyhoe, Donald – *Les soucoupes volantes existent,* Editions Corrêa, Paris, 1951

67. Pinotti, Roberto – *UFO Top Secret,* Bompiani, Milano, 1995

68. Rétyi, Andreas von – *Im Reich der "Grauen",* în *Das Alien Imperium. UFO – Geheimnisse der USA,* Langen Müller, München, 1995

69. Ruppelt, Edward J. – *The Report on Unidentified Flying Objects,* Ace Books, New York, 1956

70. Scully, Frank – *Behind the Flying Saucers,* New York: Henry Holt, 1950

71. Sider, Jean – *Ultra Top Secret. Ces OVNIS qui font peur,* Editions Axis Mundi, 1990

72. Sider, Jean – *OZN Dosar secret,* Editura Domino, 1995

73. Steinman, William – *UFO Crash at Aztec,* UFO Photo Archives, 1986

74. Stringfield, Leonard H. – *The UFO Crash Retrieval Syndrome. Status Report II: New Sources, New Data,* Mutual UFO Network, Inc., Seguin, Texas, January 1980

75. Stringfield, Leonard H. – *UFO Crash/Retrievals: Amassing the Evidence. Status Report III,* Published by Leonard H. Stringfield, June 1982

76. Stringfield, Leonard H. – *UFO Crash/Retrievals: The Inner Sanctum,* Cincinnati/OH, 1991

77. Stringfield, Leonard H. – *UFO Crash/Retrievals: Search for a Proof in a Hall of Mirrors,* Cincinnati OH, 1994

78. Vallée, Jacques – *OVNI: la grande manipulation,* Editions du Rocher, Monaco, 1983

79. Vallée, Jacques – *Revelations. Alien Contact and Human Deception,* New York: Ballantine Books, 1991

80. Vallée, Jacques – *Contacte cu extraterestrii,* Aldo Press, București, 1995

81. xxx – *Scientific Study of Unidentified Flying Objects,* New York, Bantam Books, 1969

82. xxx – *The UFO Evidence (Unidentified Flying Objects),* Published by The National Investigations Commitee on Aerial Phenomena (NICAP), Washington, D.C., 1964

Indice de nume

A

Ake, Marvin 167
Anaya, Pete 119, 134
Anaya, Ruben 119, 134
Anderson, Gerald 168, 171, 172, 174–176
Anderson, Jack 236
Anderson, Clinton 158
Appelzoller 19
Armstrong 91, 173, 175
Arnold, Kenneth 7–10, 12, 13, 17, 119, 182, 239
Arnon, Shlomo 223
Aspin, Les 226
Azadehdel, Henry 211–213

B

Baca, Harold 167
Bacon, Kenneth 241
Barnett, Grady L. "Barney" 163–168, 174, 175, 177
Bean, Beverly 125

Becquette, Bill 10
Bell, Art 104, 108, 109, 176
Bennewitz, Paul 205, 216
Berkner, Lloyd V. 194, 201
Berliner, Don 86, 176, 217, 219
Berlitz, Charles 19, 33, 119, 133, 140, 175, 205
Binstein, Michael 236
Blanchard, William H. 41, 43, 47, 54, 55–58, 66, 67
142–144, 146, 147, 151, 162, 231, 232, 271
Blum, Ralph și Judy 37
Boldra, Ellis 60, 92, 93, 94
Bourdais, Gildas 29
Braun, Wernher von 75, 77, 154, 207
Bray, Arthur 31, 32
Brazel, Betty 25
Brazel, Bill 59, 60, 65, 87, 89, 91–93, 98, 99, 135, 156, 175, 186, 231, 235
Brazel, Shirley 59
Brazel, Vernon 25
Brazel, William W. "Mac" 25–27, 41, 43, 49, 52–54, 56–60, 62, 64, 81–83, 85–87, 89, 91, 95, 100, 139, 141, 155, 158, 162, 163, 177, 204, 230, 231, 233–235
Bremner 32, 33
Briley, Joe 161
Bronk, Detlev 194, 195, 196, 201
Brown, Melvin E. 125, 133
Brown, Tom 16, 17, 143, 144
Burdakov, Valerii 245
Burrola, Moses 119
Bursum, Holm 166
Bush, Mary 125
Bush, Vannevar 31, 194, 195, 198, 200, 201, 206, 214
Buskirk, Dr. și Winifred 172–175
Butlar, Johannes von 113

C

Cabell, C.P. 11, 12
Cameron, Grant 210
Campbell, Sherman 149
Carpenter, John 176
Cavitt, Sheridan W. 42, 43, 47, 53–56, 58, 68, 115, 139, 156, 230, 232
Chavez, Dennis 158
Chu, Paul 110
Claiborne, William 228, 229
Clark, Allan 53
Clarke, Arthur C. 249
Compton, Arthur H. 206
Condon, Edward U. 78, 225, 252
Cooper, Timothy 71, 76, 77, 78
Crabb, Reilly 120
Craigie, L.C. 186
Crain, T. Scott 210, 211
Culligan, E.J. 64
Cutler, Robert 205

D

Danley, J.F. "Fleck" 166, 167, 177
Davis, Richard 238
Dennis, Glenn 54–56, 59, 60, 63, 97, 126, 129–131, 133, 158, 159, 162
Detchmendy, E.B. 19
Dobbs, W.C. 19
Doty, Richard 199, 222
DuBose, Thomas 53, 65, 150, 151, 155
Dugger, Barbara 125, 158, 162
Dvyn, F. 19

E

Easley, Edwin 55, 160, 161
Edwards, Frank 34–36
Einstein, Albert 117, 123, 124, 158, 213, 246
Eisenhower, Dwight D. 71, 72, 193, 199, 205, 206, 208, 211
Elsey, George 71, 79
Exon, Arthur E. 92, 93, 191, 192, 201, 202

F

Fergusson, Lorraine 87
Forrestal, James V. 192, 194, 198, 200–202
Fort, Charles 247
Foster, J. B.(ferma) 25, 52, 57, 59, 68, 90, 101, 141, 155, 162, 232, 234, 238
Franklin, Sheila 117, 246
Friedman, Stanton 29, 37, 39, 40, 48, 64, 70–72, 95, 115, 123, 131, 161–164, 167, 168, 175, 176, 192, 199, 200, 202–204, 207, 211, 216, 217, 219, 220, 229, 232, 248
Fullbright, Randy 103

G

Galganski, Robert A. 100
Garner, Lee 166
GeBauer, Leo 30
Goldwater, Barry M. 222, 223
Gonzales, Thomas 116, 123
Good, Timothy 200
Goode, Mary Kathryn 133
Gorman, George 204
Green, Hughie 28, 29
Greenwald, John 166
Greenwood, Barry 199

H

Hall, L.M. 130
Haut, Walter 56, 57, 139–141, 143, 150, 158, 228, 230
Haynes, John 239, 241
Hazen, Robert 110
Helmlek, Paul F. 76
Henderson, Oliver W. "Pappy" 133, 134, 160
Henderson, Sappho 133
Hesemann, Michael 75, 76, 78, 82, 118, 119, 153
Hillenkoetter, Roscoe H. 193, 194, 200–203
Holden, William Curry 123
Hood, Max 20
Hoover, Edgar J. 33, 153
Hottel, Guy 33
Howe, Linda Moulton 108–111, 221, 243
Humelsine, C.H. 72, 78
Hunsaker, Jerome 194, 201, 202

J

Jennings, Payne 54
Johnson, colonel 158
Johnson, James Bond 150, 151, 158
Johnson, Miller 98
Jones, William 34
Joyce, Frank 53, 54, 56, 58, 82, 158

K

Karman, Theodore von 73–75
Kaufmann, Frank 62, 116
Keyhoe, Donald E. 14, 15, 17, 188
Kirton, Edwin 152
Klass, Philip J. 130, 131, 199
Kromschroeder, John 94, 95, 134

Küppers, Friedrich August 153
Küppers-Morrow, Helga 154

L

Lamme 135
La Paz, Lincoln 60, 68
Larsen, Blake 103
Layne, Meade 119, 120
Leed, William 167
LeMay, Curtis E. 53, 65, 143, 146, 222
Leon, Rudy de 226
Lilienthal, David 17
Littel, Max 103
Lytle 97

M

Malanga, Corrado 111
Maltais, Jean 164
Maltais, Vern 164
Mannion, Jim 239
Mantell, Thomas 204
Mantle, Philip 75, 76, 111–113
Marcel, Jesse 22, 23, 25, 26, 39–41, 43–48 51, 53, 81, 85, 89, 92, 93, 95, 98–100, 115, 139, 142, 149, 160, 161, 163, 186, 229, 231–233
Marcel jr., Jesse 55, 95–98, 186, 231
Marcel, Viaud 97
Marshall, George 188, 246
Martinek, Mary 226
McBoyle, John 56, 116, 120, 156
McKee, Chris 102
McMullen, Clements 53, 65, 155
McQuiddy, Arthur R. 145
Menzel, Donald 194, 196, 199, 201, 202, 221

Mercieca 121
Minshall, Rebecca 34
Montague, Robert M. 194, 201
Montoya, Joseph 119, 134
Moore, Charles B. 103, 233
Moore, William L. 19, 33, 48, 86, 90, 91, 95, 115, 119, 133, 135, 140, 145, 151, 157, 163, 164, 166, 175, 177, 193, 199, 205, 216, 221, 222
Moseley, James W. 34, 130
Murray, Patty 225
Musser, Roy 125, 159

N

Neumann, John von 154, 206
Newton, Irving 36, 57, 151, 230, 233
Newton, Silas 30
Nolane, Richard. D. 221, 257

O

Oppenheimer, Robert 74, 98, 206

P

Palmer, Ray 119, 261
Pflock, Karl T. 40, 62, 63, 116, 130–132, 142, 145, 163, 233–235
Pradel, Jaques 245
Pratt, Bob 40, 41, 43–48, 98, 155, 163, 229
Price 20
Prichard, W.D. 59
Proctor, Dee 85
Proctor, Floyd 52, 58, 85, 86, 88, 92,157
Proctor, Loretta 52, 65, 85, 86, 92, 231
Puckett, Jack 11
Pyles, E.L. 62, 63

R

Ragsdale, Jim 63, 116
Ramey, Roger M. 24, 25, 27, 28, 36, 42, 43, 47, 49, 57, 65, 68, 89, 142, 149–153, 155, 176, 179, 228, 233, 235
Randle, Kevin D. 61–63, 83, 97, 115, 141, 150, 160–162, 168, 175, 176
Rasmussen, Darwin 124
Reagan, Ronald 252
Reese, Mary Ann 9
Reida, Alvah M. 11
Reynolds, S.W. 58, 66, 67, 144, 153
Rickett, Lewis 56, 60, 92, 119, 156, 232
Roberts, George "Judd" 56, 57, 158
Robertson, H.P. 66
Roosevelt, Franklin D. 72, 271
Rowe, Frankie 158, 162
Ruppelt, Edward 10–12, 14, 15, 17, 33, 143, 144, 146, 147, 179, 204, 214, 236

S

Sarbacher, Robert I. 32, 33, 99, 201, 206, 207, 210, 214, 217, 218
Saunders, Patrick 161
Schaefer, J.E. 70
Schiff, Steven 226–229, 233, 236, 238
Schmitt, Donald R. 61–63, 92, 93, 97, 116, 141, 150, 161, 162, 191, 201, 238
Schulgen, George F. 58, 66, 67, 144, 146, 153, 179, 182
Scully, Frank 29–34, 62
Selff, Naomi Maria 131
Sensenbaugher, R.F. 19
Shandera, Jaime 150, 192, 193, 199, 202, 205, 217, 219, 221– 223

Shapiro, Joshua 150
Shirkey, Robert 96, 132
Showalter, Roy 152
Shubert, Thomas 225
Sider, Jean 94, 188, 253
Sierra, Javier 238, 257
Simms, Ethel 145
Simpson, Edith 117, 118, 157, 158, 246
Sims, Derrel 111, 112, 113
Sleppy, Lydia 56, 156
Slowie, D.C. 158
Smith, Robert E. 76, 93, 155
Smith, Walter B. 194, 201
Smith, Wilbert B. 31,32, 33, 214, 218, 235
Solomon 96,
Solomon, Michael 10
Souers, Sidney 194, 201
Spaatz, Carl 72, 191, 192, 201, 202
Sparks, L.D. 157
Stacy, Dennis 177
Stalin 245, 272
Steinhoff, August 75
Steinhoff, Ernst 77
Steinman, William 33, 34, 99, 206–209, 211
Strickland, Lyman 58
Strickland, Marian 81, 157
Strickland Tadolini, Sally 93, 231, 235
Stringfield, Leonard H. 40, 73, 117, 136, 138, 139, 142
Swancutt, Woodrow P. 145
Symington, Stuart 191, 192, 201

T

Tiffany, John G. 156
Todd, Robert 233
Tolson, Clyde 153
Truman, Harry 58, 72, 73, 78, 79, 172, 173, 175, 187–189, 192, 194, 198, 200, 201, 203
Tucker, Merle 56
Twining, Nathan F. 23, 54, 58, 69–73, 76, 78, 79, 101, 143, 146, 179, 180, 182, 186, 188, 194, 195, 200, 202, 205
Tyree, Tommy 60

V

Vallée, Jacques 93, 94, 132, 246, 250
Vandenberg, Hoyt S. 72, 146, 147, 187, 194, 200, 202
Vegh, Elaine 124,

W

Wagnon, David N. 131, 132,
Walker, Eric A. 118, 195, 203, 207–214, 216,
Walsh, George 56,
Weaver, Richard L. 229, 231–234, 241,
Weisberg 120, 123, 205,
Welles, Orson 251,
Wells, H.G. 135, 250,
West, Jay 61, 260,
White, Lincoln 16
Whitmore, Walter E. 54–57, 158,
Wilcox, George 25, 26, 52, 53, 60, 125, 158
Wilcox, Inez 125
Wilmot, Dan 20, 21, 23, 52,
Wilson, Hollis 88,
Wirth, Joe 92,

Wolf, Michael 63, 64,
Woody, William 62, 63,

Y

Yeager, Chuck 9, 245

Z

Zobrist, Benedict K. 188,
Zohn C.J. 19,

The author and the work

Quite known in his native Romania and abroad as a science fiction writer and historian, as well as an expert in Jules Verne's life and work, Ion Hobana (b. 1931) is investigating for three decades the UFO phenomenon.

First printed in the Netherlands, his and Julien Weverbergh's *Vliegende schotels boven het oostblok* (1972) was translated and published in Great Britain (1974), the United States (1975), Argentina (1978), under the title *UFOs from Behind the Iron Curtain* and France (1976) – *UFOs in USSR and East Countries*. Thanks to these succesive issues, the ufologists in the West have strenghtened their conviction that the UFO phenomenon is an overall one, without respect for the frontiers and ideologies. The same couple had published, in Romania, *UFO – a Challenge for the Human Reason* (1971), which demonstrated that, after an attentive and competent reading, the Condon Report, ordered by the Air Force to discredit for good and all the UFO phenomenon, on the contrary had authenticated it, because of the impossibility to explain one third of the investigated cases. Hobana is also author of *Mysteries in the Sky of History* (1993, 1996), a large and methodical study of the UFO sightings before 1947, which certifies the temporal unity of the phenomenon.

The Roswell Mystery after fifty years is the result of a minute and thorough analysis of the facts, circumstances and implications of the July 1947 crash in New Mexico. Relying on a rich documentation including all the essential texts published till the moment of the sending to the press, Hobana puts forward new opinions about this crucial event and argues against those people which try to maintain the secret established half a century ago, by unconvincing, sometimes merely ridiculous, explanations.

Written in a colloquial style, stimulating the reader to examine the dossier of a case plenty of contigencies and notes of interrogations, *The Roswell Mystery* crowns Ion Hobana's long attempt to face the challenge of the UFOs to the human reason.

L'auteur et l'oeuvre

Bien connu dans son pays et à l'étranger comme auteur et historien de la science fiction, mais aussi comme exégète de Jules Verne, Ion Hobana témoigne depuis trente ans d'un vif intérêt pour les OVNI. Paru initialement aux Pays-Bas, le livre qu'il a écrit un collaboration avec Julien Weverbergh, *Vliegende schotels boven het oostblok* (1972), a été traduit et publié en Angleterre, aux Etats-Unis, en Argentine, sous le titre *UFOs from Behind the Iron Curtain,* et en France – *Les OVNI en URSS et dans les pays de l'Est.* Grâce à ces éditions successives, les ufologues occidentaux s'affermirent dans la conviction que le phénomène OVNI a un caractère mondial, sans tenir compte des frontières et des idéologies. Le même couple avait publié, en Roumanie, *OVNI – un défi pour la raison humaine* (1971) qui démontrait qu'à une lecture attentive et avisée, le Rapport Condon, commandé par l'Air Force pour discréditer une fois pour toutes le phénomène OVNI ne faisait qu'authentifier son existence, du fait de l'impossibilité d'expliquer un tiers des cas soumis à l'investigation. Hobana est aussi l'auteur de *Énigmes dans le ciel de l'histoire* (1993, 1996), ample étude méthodique des observations d'OVNI d'avant 1974, qui démontre l'unité temporelle du phénomène.

Le Mystère Roswell après cinquante ans est une analyse minutieuse et approfondie des faits, des circonstances

et des implications du crash d'un aéronef extraterrestre dans le Nouveau-Mexique, en juillet 1947. S'appuyant sur une riche documentation, qui n'omet aucun texte essentiel paru jusqu'au moment de l'envoi à l'imprimerie, Hobana émet des opinions inédites sur cet événement crucial et polémise avec d'autres analystes et avec ceux qui s'efforcent à maintenir le secret instauré il y a un demi-siècle, en nous offrant des explications tirées par les cheveux, parfois tout simplement ridicules.

Écrit d'une manière entrainante, proposant au lecteur un dossier riche en coups de théâtre et signes d'interrogation, *Le Mystère Roswell* couronne la tentative sans cesse renouvelée de Ion Hobana de faire face au défi lancé par les OVNI à la raison humaine.

Cuprins

1. PRELUDIU 7
Omul care a declanșat totul 9
Vară fierbinte 13

2. VÂRFUL AISBERGULUI 19
Comunicatul RAAF 21
O tăcere de treizeci de ani? 28
Un secret mai presus decât cel al bombei cu hidrogen ... 31

3. COTITURA 39
"A venit pe pământ, dar nu de pe pământ" 40

4. CE ȘTIA ȘI, MAI ALES, CE NU ȘTIA JESSE MARCEL 51
Temeiurile unei opțiuni 61
Explicații, completări, semne de întrebare 63

5. MISIUNEA GENERALULUI TWINING 69
"Un posibil motor atomic" 73
Un raport top secret 78

6. 3 IULIE SAU 14 IUNIE? *81*

7. "N-AM VĂZUT NICIODATĂ CEVA ASEMĂNĂTOR" *85*
"Nu era nici un fel de balon" *87*
"Un metal cu proprietăți plastice" *92*
Fragmentele cu semne "hieroglifice" *95*
"Lemnul" care nu era lemn *98*
"Pergamentul" incombustibil *99*
Fir sau sârmă? *99*
"Fragmentul extraterestru" era, de fapt, o bijuterie .. *101*
"Extract de aluminiu pur" *104*
Mai dur ca titanul *111*

8. EPAVA *115*
O formă neconvențională *116*
O copie a unei copii după o copie... ..... *121*

9. ECHIPAJUL *123*
Infirmiera și extraterestrii *125*
Protagonista dispărută *130*
Compendiul lui Leonard Stringfield *136*

10. COMUNICATUL *139*
O luptă surdă în sferele înalte ale Air Force *143*

11. ANATOMIA UNEI ÎNSCENĂRI *149*

12. ORDINE, JURĂMINTE, AMENINȚĂRI *155*

13. O ALTĂ PRĂBUȘIRE? *163*
Povestirea lui Gerald Anderson *168*
Copil supradotat sau mitoman? *174*

14. DUPĂ FURTUNĂ *179*
"Fenomenul este real" *179*
"O navă interplanetară de un anume tip" *182*
Un proiect – două niveluri de clasificare *186*

15. DUBIOSUL AVATAR AL CELOR TREISPREZECE *191*
Expeditorul: necunoscut *192*
Pro și contra *199*
Nimic nou sub soarele ufologiei *203*
Mărturisirile și retractările dr-ului Walker *206*
Ultimul (?) episod al serialului "Majestic-12" *216*
Cui prodest? *220*

16. UN BALON, MAI MULTE BALOANE... ..... *225*
Un congresman furios *227*
O grabă neîntâmplătoare *229*
Absențe nemotivate *236*
Post-scriptum *239*

17. FINAL DESCHIS *243*

BIBLIOGRAFIE *256*

INDICE DE NUME *265*

THE AUTHOR AND THE WORK *276*

L´AUTEUR ET L´OEUVRE *278*

La Editura AGNI au apărut și sunt disponibile în stoc următoarele lucrări de informatică:

Calculatorul pentru cei mici, de Ion Diamandi. Recomandat elevilor din clasele a III-a și a IV-a. Limbajele BASIC și LOGO pentru copii începători de vârste între 7-11 ani.

Calculatorul pe înțelesul tuturor, de Mihaela Cârstea și Ion Diamandi. O inițiere în utilizarea calculatoarelor de tip IBM-PC, având o bogată ilustrație.

Minunata lume a HC-ului, de Vlad Atanasiu. Recomandată elevilor între 12 și 16 ani.

Provocarea algoritmilor (probleme de informatică), de Victor Mitrana. Un capitol pentru gimnaziu (BASIC) și trei capitole pentru liceu (PASCAL) – clasele VII-XII.

Programare OBJECTWINDOWS, de Liana Cecal (pentru studenți și specialiști).

Cine știe LOGO?, de Ion Diamandi. Recomandată elevilor din clasele V-VII. LOGO, un limbaj de programare modern, figurează în programa școlară

Pentru *difuzarea în școli, cluburi ale elevilor* și alte instituții de învățământ a lucrărilor din seria *Biblioteca de Informatică*, se acordă importante reduceri de prețuri, în funcție de comanadă: între 5-20 ex. – 10%; între 21-50 ex. – 15%; peste 50 ex. – 20%.

Informații și comenzi la:
Editura Agni, CP 13-125, București
Tel. 615.55.59./615.37.25; fax 230.73.36.

La Editura AGNI au mai apărut:

Fenixul roșu, de Brian Crozier, Hans Huyn, Constantine Menges și Édouard Sablier

O carte extrem de incitantă despre implicarea Serviciilor secrete sovietice/ruse în derularea unor evenimente majore de pe mapamond în ultimii 20 de ani, inclusiv în declanșarea și desfășurarea revoluțiilor din 1989 din fostele țări comuniste. Aceleași servicii în perioada de tranziție.

Straniu și inexplicabil, de Paola Giovetti

Principalele categorii de fenomene paranormale și cercetările științifice întreprinse de cel puțin un secol încoace.

Doi mari precursori: Emanuel Swedenborg și Papa Lambertini.

Din cuprins: paranormalul cotidian , mesajele viselor, aparițiile, mediumnitatea, sfințenia și miracolele, viața după moarte, misterul OZN, vindecări miraculoase, etc. Numeroase cazuri prezentate pe larg.

Tipografia MIRON

Tel: 335.88.25
336.33.04
337.42.92
Fax: 337.42.92

Strada Baiulescu 63A, Sector 5, București

Cunoscut ca autor și exeget SF, Ion Hobana s-a afirmat și ca un foarte avizat cercetător al fenomenului OZN.

După investigații întreprinse timp de trei decenii, în țară și în străinătate, el este convins de realitatea fenomenului, pe care a încercat să o demonstreze și în lucrările sale anterioare.

Misterul Roswell reprezintă o încununare a efortului său de a răspunde acestei provocări pe care Necunoscutul o lansează rațiunii umane.

La 3 iulie 1947, un fermier din statul american New Mexico descoperea pe câmp un mare număr de fragmente cu însușiri extraordinare.

Așa a început „misterul Roswell", neelucidat pe deplin după mai bine de jumătate de veac.

Ion Hobana analizează în profunzime datele și interpretările propuse în numeroasele texte consacrate acestui caz, cel mai mediatizat din întreaga istorie a OZN-urilor, adăugându-le propriile sale opinii.

Concluzia cărții este că fragmentele proveneau, într-adevăr, de la o navă extraterestră, care s-a prăbușit nu departe de Roswell.

O concluzie întemeiată și pe documente ieșite la iveală în ultimul deceniu, cele mai multe inedite în românește.

ISBN 973-97983-2-2

Preț: 14.000 lei